

Giới thiệu Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con

Thể loại: Xuyên không, nông thôn, làm ruộng, chuyện nhà

Nhân vật chính: Tiêu Lê Hoa, Tạ Hữu Thuận, cả nhà Tạ gia .....

Tình trạng sáng tác: đã hoàn

Độ dài: 103 chương

Bản convert: Tiểu Tuyền

Phụ nữ lúc nào cũng sống vì chồng vì con hy sinh mọi thứ nhưng liệu họ sẽ nhận được gì? Cũng như nữ chính Tiêu Lê sống ở thời hiện đại cũng một lòng vì chồng mà đã nhiều lần không giữ được con đến nỗi cô bị mất đi năng lực làm mẹ. Thấy cô như vậy đáng lẽ chồng cô phải yêu thương cô hơn đáng này chồng cô lại thay lòng đổi dạ, bên ngoài có tiểu Tam

Tiêu Lê mượn rượu giải sầu xuyên qua thành cô gái Tiêu Lê Hoa ở cổ đại.

Tiêu Lê Hoa là một nữ nhân ham hư vinh lười biếng, người gặp người chán chó thấy chó ghét, khi Tiêu Lê biến thành nàng lại mừng rỡ như điên, bởi vì nàng có hai đứa con trai, nàng thế cố gắng làm giàu cho hai đứa con có cuộc sống tốt nhất.

Cha của bọn nhỏ dường như không tệ, vậy thì cùng nhau sống tiếp.

Có điều người ở nhà chồng thật đủ cực phẩm, hay là trốn chút thôi

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1: Xuyên qua thành nông phụ

Editor: Khuê Loạn

Beta: Tiểu Tuyền

Tiêu Lê nhìn lên cái cây lớn cành lá xanh tốt trên đầu, nghĩ mình đang là nằm mơ sao, nàng nhớ bây giờ đang là mùa đông, tuyết rơi là tả tơi mà, cho nên đây nhất định là mơ, bởi vì xác định đây là mơ nên nàng lại dễ dàng nhớ đến chuyện thương tâm của mình, khóe mắt cay cay, nước mắt lại chảy ào ào, ánh mắt cũng có chút mơ hồ.

Tiêu Lê ly hôn rồi, chồng có người phụ nữ khác, bởi vì người đàn bà kia có thể sinh con cho hắn, hơn nữa người đàn bà đó cũng đã có thai.

Tiêu Lê và chồng là bạn thời đại học, hai người đều đi ra từ nông thôn, quen ở trường đại học, vì có chung tiếng nói, nên ở cùng nhau.

Sau khi tốt nghiệp thì hai người kết hôn, cùng ở lại thành phố kia dốc sức làm việc, hai người có chung một mơ ước, đó là có thể có một căn nhà thuộc về họ tại cái thành phố kia, sau đó sinh con, trải qua cuộc sống hạnh phúc.

Nhưng suy nghĩ thì tốt đẹp, tiền kiếm được sau khi chi tiền thuê nhà, tiền cơm, tiền xe, tiền điện nước và một chút cho sinh hoạt phí cũng không còn thừa lại bao nhiêu, nhà ở đừng nói là mua đứt, ngay cả trả góp theo tháng cũng không đóng nổi, nên con đường đến với giấc mơ của họ sao mà xa xôi.

Tiêu Lê mang thai, chồng nàng muốn cho đứa bé một cuộc sống tốt, ổn định nơi ở rất là quan trọng cho nên muốn có nhà rồi mới có con, Tiêu Lê đồng ý. Lần sau uống thuốc rồi, vẫn mang thai, không chỉ chưa chuẩn bị đủ tiền mà sợ uống thuốc cũng đã ảnh hưởng đến đứa bé, nên đi bệnh viện giải quyết. Đợi đến khi tuổi hai người khá lớn rồi, Tiêu Lê muốn có con, nàng lên lút ngừng uống thuốc, lại mang bầu, chồng nàng thấy nàng có thai, bảo nàng về nhà ở với quê chờ sinh con, kết quả đến nhà chồng con phải làm việc nặng nhọc, đứa bé cũng không còn.

Lần này bác sĩ nói với nàng, sau này nàng không dễ mang thai nữa.

Cả hai vợ chồng đều mê mang, từ đó trở đi, cả nhà này giống như mất đi sức sống.

Tiêu Lê còn chưa thoát khỏi đau thương, thì chồng nàng lại đi lăng nhăng bên ngoài, người đàn bà ẽnh bụng tìm tới tận cửa, bảo nàng là con gà mái không biết đẻ trứng, muốn nàng nhường chỗ.

Tiêu Lê nhìn bụng nàng ta, vô cùng đau lòng, nàng cũng muốn có con mà!

Sau khi li hôn, Tiêu Lê mượn rượu giải sầu, kết quả làm cho mình uống nhiều thành ra như vậy, Tiêu Lê nghĩ bản thân mình đúng là không có tiền đồ, bất kể thế nào ngày cũng sẽ qua đi, dù là dày vò hay mạnh mẽ. Không phải có câu tình yêu rồi sẽ trở thành hồi ức ư, chẳng qua là bây giờ đang chán nản buồn rầu, nằng chỉ cần qua được lúc này, sẽ tốt thôi.

Cứ tự an ủi mình như vậy, Tiêu Lê đột nhiên ngẩn người, bởi vì mắt nàng bị một chiếc lá cây rơi xuống chạm vào, cái sự tươi mới của chiếc lá cùng với cảm giác hơi đau chân thật, cảm giác chiếc lá kia rơi xuống mặt nàng thật như vậy, nằm mơ sẽ cảm thấy như thật thế sao?

Tiêu Lê nghĩ như vậy, trên đầu lại nhói đau một cái, nằng nghĩ không giống như đang nằm mơ, người trong mộng sẽ không có cảm giác đau đi? Nàng thoáng cái luống cuống, nghĩ mình đang ở nơi nào đây? Rõ ràng mình nhớ bây giờ đang là mùa đông, nhưng nhìn cái cây này thì đây có thể là mùa xuân mùa hạ mùa thu, nhưng nhất định sẽ không phải là mùa đông!

Tiêu Lê cố gắng để cử động chân tay, không để ý đến chỗ đau trên đầu, bò dậy, khi nàng nhìn thấy khung cảnh xung quanh, nằng nghi ngờ đây có phải là nằm mơ không, cảnh sắc xung quanh không hề có chút đáng vẻ của mùa đông, có không ít cây cối hoa cỏ, quan trọng hơn, nằng còn nhìn thấy nhà ở phía xa, nhà kia nhìn thế nào cũng giống như mấy căn nhà ở nông thôn thời cổ đại, nằng còn nhìn thấy mấy người đang đi về phía bên này, đang nhìn về phía nằng, đó là mấy người phụ nhân, quần áo đầu tóc toàn bộ đều giống như người cổ đại!

“Giấc mơ này cũng quá chân thật đi.....”

Tiêu Lê không để ý đến sự đau đớn, nhìn kĩ những thứ trước mắt, đây nhất định là mơ, bởi vì những thứ trước mặt hoàn toàn không thực tế.

“Tiêu Lê Hoa! Ta biết ngươi đang giả bộ! Ngươi cho rằng ngươi nằm giả chết ở đây thì chúng ta sẽ sợ sao? Hừ, muốn dọa chúng ta, ngươi nằm mơ đi!”

Một cô gái mặc áo lam trong đám nữ nhân lớn tiếng nói, lông mày nhíu lên, trong mắt đều là sự khinh miệt, còn nhỏ một bãi nước bọt.

Mấy nữ nhân khác cũng tức giận như nhau, rồi rít chỉ trở về phía Tiêu Lê mà mắng.

Tiêu Lê mở to hai mắt nhìn, nghĩ đây không hề giống như nằm mơ, hơn nữa mấy người này gọi nằng là cái gì? Tiêu Lê Hoa? Khác tên mình có một chữ. Tiêu Lê đang muốn đứng lên, đột nhiên đầu đau kịch liệt, giống như có hàng ngàn cây kim cùng lúc đâm vào đầu, nằng đau quá kêu to một tiếng, trước mắt tối sầm, ngã trên mặt đất.

Sau khi ngất đi, Tiêu Lê cảm thấy trong đầu nằng có nhiều cảnh ngắt quãng, có cái rõ ràng có cái mơ hồ, giống như là phim điện ảnh được chiếu thoáng qua, mà nhân vật chính là một cô gái tên là Tiêu Hoa Lê, từ khi nằng còn bé đến lớn, có chút ngắt quãng, giống như trí nhớ của một người, hơi mơ hồ cũng không nhớ quá rõ ràng, nhớ rõ nhất chính là những biến cố. Có điều những hình ảnh rời rạc này cũng lướt qua rất nhanh, Tiêu Lê cũng chỉ hiểu được đại khái cuộc sống của nữ tử này, cho dù là hình ảnh rõ ràng, cũng biến thành mơ hồ.

Đợi đến khi những hình ảnh này biến mất toàn bộ, trước mắt Tiêu Lê tối sầm lại, nằng mất đi ý thức.

Đến khi Tiêu Lê tỉnh lại, cảm thấy chân tay có thể cử động, không còn chút sức lực nào, hơn nữa phía sau đầu rất đau, nằng mở mắt, thấy nóc nhà trước mặt, nóc nhà này không có trần nhà, có thể nhìn thấy xà nhà bằng gỗ mái lợp bằng cỏ lau, có vẻ vô cùng cũ kỹ.

Trong lúc cái gáy đau nhói nằng nhìn cảnh trí trong phòng, phát hiện căn phòng này đúng là “gọn gàng”, trừ cái kháng nằng đang nằm, trên giường gạch còn có hai cái hòm, trên mặt đất có một cái tủ một cái bàn, trên mặt bàn có một cái siêu, còn có mấy cái chén nhỏ, nhìn vô cùng cũ kỹ. Còn có hai cái ghế, còn có một cái giá, phía trên để chậu, phía dưới cùng để chậu, còn đặt hai cái thứ gì nhìn không rõ, chắc là khăn dùng để lau mặt và lau tay. Ngoài ra còn một số đồ linh tinh, dù sao đối với Tiêu Lê thì đều là một đồng đồ không đáng giá.

Tiêu Lê chớp mắt mấy cái, trong đầu hiện lên những hình ảnh ngắt quãng về cuộc sống trước kia của Tiêu Lê Hoa, nằng có ấn tượng về căn phòng này, đây là phòng của Tiêu Lê Hoa.

Lúc này trong lòng Tiêu Lê run rẩy, dù nằng có uống nhiều rượu hơn nữa, cũng không thể nghĩ đây là giấc mơ được nữa rồi, hơn nữa vì nhớ đến lúc uống rượu, nằng nhớ ra, là mình đi ra ngoài uống rượu, lúc ấy giống như nằng bị kéo lôi đi, sau đó hình như bị đẩy mạnh, sau đó bị cái gì đập mạnh vào người, cảm thấy đau nhói rồi mất đi tri giác.

Chẳng lẽ lúc đó nằng bị tai nạn xe? Sau đó thì biến thành nữ nhân tên là Tiêu Lê Hoa này?

Ở nơi làm việc Tiêu Lê cũng đã từng nghe đồng nghiệp nói đến những thứ xuyên qua trọng sinh này, hơn nữa còn bị các nàng lôi kéo đi đọc những thứ tiểu thuyết kia, nằng rất thích đọc, bởi vì nhân vật chính trong những quyển sách này có thể vượt lên hoàn cảnh, có cuộc sống hạnh phúc giống như mật ngọt, làm cho nằng vô cùng hâm mộ. Mà bây giờ nằng đã xác định mình không phải đang nằm mơ, nằng nghĩ mình giống như đã biến thành nữ nhân Tiêu Lê Hoa kia.

Tiêu Lê liền giơ tay lên, giống như không ít nữ nhân vật chính trong truyện xuyên không trọng sinh đều thấy được bàn tay của mình mới phát hiện ra mình đã biến thành người khác hoặc bé đi, nằng chỉ có thể là loại trước. Chờ nhìn thấy những ngón tay kia, rốt cục Tiêu Lê đã xác định.

Đó là bàn tay rất đẹp, bàn tay không lớn, ngón tay thon dài, móng tay hình bầu dục, so với móng tay vừa thô vừa tròn lại ngắn của nằng thì đẹp hơn nhiều. Trên tay có vết chai, rất cứng, cũng có thể chắc chắn đây là tay của Tiêu Lê Hoa như trong trí nhớ.

Nhìn đôi tay của Tiêu Lê Hoa, nghĩ đến việc mình thật sự biến thành Tiêu Lê Hoa kia, trong lòng nằng không biết nên cảm thấy như thế nào, hình như là vui vẻ mà càng thấy khổ sở nhiều hơn. Ở cái thế giới kia đã không còn ai để nằng lưu luyến, chồng đã có người phụ nữ khác, ba mẹ đã sớm tạ thế, quan hệ với anh trai và chị dâu cũng lạnh nhạt, bình thường trừ lúc gọi điện thoại than thở kể khổ vay tiền, căn bản là không có liên hệ gì. Thay vì ở cái thế giới

không có ai nhớ đến, chẳng bằng đổi cuộc sống, có lẽ có thể có được cuộc sống hạnh phúc như những nữ chính trong sách kia sao?

Nghĩ như vậy, trong lòng Tiêu Lê lại vui vẻ thêm một chút.

Khỏe miệng Tiêu Lê vừa cong lên một chút, đã nghe thấy tiếng động ở cửa, sau đó có một nữ nhân đi vào, ước chừng khoảng ba mươi tuổi, khuôn mặt trái xoan, cũng không xấu, chỉ là hơi đen, mắt hơi nheo lên, thoạt nhìn có vẻ điêu ngoa ngang ngược. Nàng mặc chiếc áo màu lam nhạt thêu hoa trắng, quần màu xanh, trên đầu cài một cây trâm bạc đã cũ, bung một cái chén trên tay đi vào.

“Người đã tỉnh hả? Người nhìn người xem! Đi ra ngoài giặt quần áo, còn chưa giặt xong quần áo, lại còn bị ngã đập đầu! Người có biết mùi lang trung tốn bao nhiêu tiền không? Một lượng bạc, những một lượng bạc! Người biết một lượng bạc có thể mua bao nhiêu thứ không? Người biết để kiếm được một lượng bạc vất vả như thế nào không? Trong nhà này quanh năm suốt tháng có thể kiếm được bao nhiêu lượng bạc! Vì người mà đã ném đi một lượng bạc! Người thật đúng là biết ngã! Tạ gia chúng ta đúng là bị hỏng rồi, lại tìm được một kẻ chuyên gây chuyện như người! Nói cho người biết, một lượng bạc này quý chúng sẽ không bỏ ra, sau này hãy kiếm tiền trả lại!”

Giọng nói chói tai của người phụ nữ này giống như tiếng đổ hạt đậu, Tiêu Lê nghe mà thấy nhức đầu, trong đầu nàng hiện lên trí nhớ về nữ nhân này.

Tiêu Lê Hoa đã lập gia đình, gả cho nhà họ Tạ, họ có bốn con trai ba con gái, có thể nói là một đại gia đình, còn không ở riêng, Tiêu Lê Hoa gả cho lão Tứ là Tạ Hữu Thuận, còn ba người khác là Tạ Hữu Khang, Tạ Hữu Thái, Tạ Hữu Hòa, tên bốn người con trai hợp lại thành Khang Thái Hòa Thuận (an khang hòa thuận), hai người con gái đặt tên đơn giản hơn, một người tên là Cát Tường, một người tên là Như Ý.

Người phụ nữ vừa nói chuyện là vợ lão Tam Tạ Hữu Hòa, họ Lý, tên Ngân Thoa, tên này ở nông thôn cũng coi như là dễ nghe, cũng có chút địa vị, cho nên có vẻ phách lối, lại còn hẹp hòi, quan hệ với Tiêu Lê Hoa như thể nước với lửa, hiện tại Tiêu Lê Hoa bị thương, tổn của nhà không ít tiền, xem như là làm cho nàng ta tụt được điểm yếu nên đến nơi này mắng mỏ.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Tiêu Lê Hoa lòng dạ cao

Tiêu Lê Hoa nhìn Lý thị mắng chửi chanh chua một trận, không lên tiếng, mặc dù nàng rất muốn cho Lý thị một cái tát, nhưng nàng vừa mới tới nơi này, mặc dù vẫn còn chút trí nhớ của chủ nhân cũ, nhưng vì tiếp thu quá nhanh, nên vẫn chưa nhớ rõ lắm, liều lĩnh mở miệng sẽ không biết nói gì, hơn nữa nàng đang rất khát, chỉ nuốt nước bọt cũng thấy khó chịu, nên thật đúng là không muốn mở miệng nói chuyện.

Lý thị nói xong một chập lại thấy vợ lão Tứ không nói tiếng nào, nhìn nàng ta, trong lòng cảm thấy có chút kỳ lạ, bình thường cô em dâu này luôn đối nghịch với mình, mình nói nàng ta như vậy, nàng ta đã sớm đáp trả, hôm nay sao lại hiền lành như thế? Nhìn mắt nàng ta có vẻ mờ mờ nhòe nhòe.

Sẽ không phải là bị ngã đến ngốc chứ? Lý thị nghĩ như vậy, trong lòng cũng có chút thấy người gặp họa mà vui sướng, nghĩ nàng ta ngã đến ngu ngốc cũng được, sau này sẽ không chọc tức mình nữa.

“Này! Ta đang nói chuyện với người đấy! Đừng tưởng rằng người không nói câu gì thì một lượng bạc kia coi như xong! Còn nữa, nếu tỉnh rồi thì đứng lên làm việc đi, cũng không phải gây tay gây chân gì, chỉ bị đụng đầu một cái, đã té xỉu, thật cho mình là thiên kim tiểu thư được chiều chuộng chắc! Đúng rồi, người đúng là tự cho mình là như vậy, đáng tiếc a, tâm cao nhưng mệnh không cao nha!”

Lý thị lại nói lời không dễ nghe, nhìn thấy chân mày Tiêu Lê Hoa nhíu lại, trong lòng nghĩ nàng ta vẫn nghe hiểu lời nàng nói, là không bị ngã thành ngu, thật đáng tiếc.

Bây giờ trong lòng Tiêu Lê cảm thấy rất phiền chán Lý thị này, trong trí nhớ của chủ nhân cơ thể này, Lý thị vốn là một người rất đáng ghét, hiện tại tự mình đã được lĩnh hội rồi, cảm thấy vô cùng đáng ghét.

“Người đặt cái chén kia xuống, đi ra ngoài.”

Tiêu Lê Hoa vừa nói xong cảm thấy giọng nghẹn lại, cô họng như muốn dính lại một chỗ, không nhin được ho hai tiếng, nàng nghĩ thấy mùi thuốc, muốn uống nhanh một chút, có thể ngừng cơn khát, nhưng Lý thị này không hề cho nàng uống thuốc còn đứng ở đây mắng chửi người.

“Hừ! Ta tốt bụng bưng thuốc cho người, người còn đuổi ta đi ra ngoài! Người được lắm! Người nghĩ ta nguyện ý đi tới cái phòng này chắc, ai muốn! Người tự mình uống đi! Nhớ lấy, thuốc này giá một lượng bạc đấy!”

Lý thị nghe Tiêu Lê nói, trong lòng nghĩ sao lại không ằm ỉ với nàng, hóa ra là nói không ra, còn tưởng nàng ta ngớ ngẩn rồi chứ, hóa ra không thay đổi chút nào, vừa mở miệng đã muốn đuổi nàng ra ngoài, còn tự cao tự đại như thế, nghĩ mình là phu nhân nhà nào chắc! Phì!

Lý thị nhỏ giọng mắng xong uốn éo cái mông đi ra ngoài, đóng cửa tiếng kêu vô cùng to.

Tiêu Lê chống đỡ thân thể đi dọc theo kháng bụng chén thuốc kia lên, nhìn chén thuốc đen như mực còn tỏa ra mùi khó ngửi, nhíu mày, uống trọn một

hoi. Nàng nghĩ thích nghi nhanh chút cũng tốt, dù sao thì cái thế giới kia cũng không còn gì để lưu luyến, đổi hoàn cảnh cũng tốt, nàng có thể bắt đầu lại cuộc sống, nói không chừng có thể có cuộc sống hạnh phúc như mấy nữ chính trong tiểu thuyết.

Tiêu Lê uống thuốc xong, để chén sang một bên, nàng đã biết sau đầu của mình bị thương, nên bây giờ trên đầu đang được bao quanh một vòng, lúc này là cổ đặt lên gối, như vậy sẽ vô cùng không thoải mái, cổ cũng đau, bây giờ nàng tỉnh rồi, đem chân tựa vào thành giường, nàng tựa phía trên, như vậy còn được thoải mái một chút.

Đầu tiên Tiêu Lê tự mình đánh giá căn phòng hiện tại mình đang ở một chút, cảm thấy vừa bản vừa lười thôi, đồ dùng đều rất cũ kỹ, giường chiếu trên giường gạch này đều có chỗ hư hỏng, chăn gối đêm cũng vừa bản vừa hỏng, làm cho người thích sạch sẽ như nàng phải cau mày, nghĩ lại Tiêu Lê Hoa này đúng là lười biếng.

Càng làm cho Tiêu Lê nhú mày chính là, chủ nhân thân thể này vốn không được người khác ưa thích, bất kể là người trong nhà hay người nhà chồng, hay người trong thôn, cũng không có ai yêu quý nàng. Mặc dù những hình ảnh thoáng hiện lên trong đầu kia có chút mơ hồ, cũng đủ để cho Tiêu Lê phải thở dài một tiếng vì tình cảnh hiện nay của mình.

Tiêu Lê Hoa này, theo lời Lý thị nói, tâm cao, nhưng mệnh không cao, từ nhỏ đã cho là mình hơn người, tự thấy mình xinh đẹp hơn nữ nhân trong thôn, nhưng nàng ta cũng không có bản lĩnh gì đặc biệt, sau này lại thấy người khác đi làm nha hoàn bỏ được lên giường chủ tử trở thành di nương, nàng cũng muốn đi con đường đó, chỉ là khi nàng có ý nghĩ này thì đã mười hai tuổi, hạ nhân nhà người có tiền đều là nuôi từ nhỏ mới trung thành, đã lớn như vậy người ta không nhận, nên cuối cùng chỉ nhận làm mấy năm, cũng chỉ là nha đầu làm việc nặng.

Chính là dù như vậy cũng không ngăn được dã tâm của Tiêu Lê Hoa, liều mạng tìm cơ hội thể hiện trước mặt lão gia thiếu gia, kết quả bị đánh một trận đui đi. Sau đó người trong nhà vội vàng tìm người gả nàng đi.

Tiêu Lê đọc trí nhớ của cô gái này trong đầu, nghĩ Tiêu Lê Hoa này đúng là nữ nhân ham hư vinh, cũng bởi vì nàng ta tự mình làm âm ỉ, cho nên mới tự khiến mình mất đi sinh mạng.

Tiêu Lê nghĩ như vậy là bởi vì nàng nhớ đến trước đây Tiêu Lê Hoa gả cho người xong vẫn không hài lòng, không sống cho tốt, trong lòng luôn nghĩ mình là đoá hoa tươi cắm bãi phân trâu, oán trời oán đất oán cha mẹ, luôn bất hòa với mọi người, mà chuyện nàng làm nha hoàn vọng tưởng được bay lên cành cao đều bị người ta biết, kết quả càng khiến cho người khác lời ra tiếng vào xem thường. Ngược lại nàng cho rằng người khác không có lá gan tiến lên lại ghen tị với nàng, đối với những người đó không phải trọn mắt thì chính là mắng mỏ, kết quả có thể nghĩ ra, thanh danh quả thực vô cùng xấu, cũng chỉ là trước mặt người Tà gia mới dám nói.

Lần này Tiêu Lê Hoa bị thương là bởi vì nghe được trong thôn có một cô nương gả cho một nhà giàu trấn trên, dùng lời nói chanh chua, chọc cho cô nương nhà người ta mất hứng, làm loạn lên, kết quả là động thủ, Tiêu Lê Hoa bị đập đầu vào tảng đá, mới mất mạng, khiến cho Tiêu Lê đi đến cái thế giới này.

“Tiêu Lê Hoa, hy vọng ngươi chuyển thế đầu thai kiếp sau làm thiên kim nhà giàu có, cưới được người đàn ông có nhiều tiền.”

Tiêu Lê nhỏ giọng nói, mặc dù cảm thấy Tiêu Lê Hoa ham hư vinh, nhưng đã là người chết, hơn nữa mình còn được lợi lớn như vậy, có thể dùng thân phận này bắt đầu lại cuộc sống, nàng vẫn là nên cầu nguyện cho chủ nhân thân thể này.

Cầu nguyện vì chủ nhân thân thể này xong, Tiêu Lê nghĩ đến tình cảnh của mình, từ nay về sau mình là Tiêu Lê Hoa, nhưng cũng không phải là Tiêu Lê Hoa kia, nàng cũng không phải là nữ nhân ham hư vinh kia, nàng có thể dựa vào bản thân mình để có cuộc sống hạnh phúc.

Nếu đã là Tiêu Lê Hoa, vậy thì phải tiếp nhận cuộc sống của nàng ta, bao gồm cả vị trí hiện tại trong cái nhà này.

Tiêu Lê cẩn thận hồi tưởng lại tình hình trong Tà gia này, hai vợ chồng Tà gia, tuổi cũng lớn, Tà lão đầu tên là Tà Sinh Tài, lấy vợ là Uông thị, hai người sinh được bốn nam hai nữ, cũng là một đại gia đình, còn chưa có ở riêng. Bốn con trai đều thành thân rồi, con gái lớn Cát Tường cũng đã lập gia đình, chỉ còn con gái nhỏ là Như Ý chưa lập gia đình, nhưng cũng đã đính hôn.

Con cả Tà Hữu Khang lấy vợ là Phương thị, con thứ hai Tà Hữu Thái lấy vợ là Từ thị, con thứ ba Tà Hữu Hòa lấy vợ là Lý thị, con thứ tư Tà Hữu Thuận, cũng chính là chồng của Tiêu Lê Hoa.

Những đoạn trí nhớ trong đầu Tiêu Lê cũng không phải là tất cả trí nhớ của Tiêu Lê Hoa, giống như chỉ có những thứ kia có ấn tượng sâu, cho nên với một số nhân vật khác Tiêu Lê đều không nhận ra, một số người cũng chỉ là thông qua một vài hình ảnh mà hiểu được một chút, nên không toàn diện.

Tiêu Lê thấy như vậy cũng không sao, đến lúc đó cẩn thận một chút, không để lộ ra chân tướng là được, nếu như bị người ta phát hiện, thì nói sau khi bị ngã đập đầu có một vài chuyện bị quên, dù sao nhớ phần lớn là được rồi. Chính là tính tình của nàng muốn từ từ thay đổi, thoáng cái sửa lại cũng khiến người khác nghi ngờ.

Suy nghĩ một phen xong, Tiêu Lê cảm thấy tràn đầy hy vọng với tương lai, nhất là biết trọng phụ nữ mà Tiêu Lê Hoa gả cho cũng không phải là người khiến người khác khó tiếp nhận. Nàng không có ý nghĩ như những nữ chính trong tiểu thuyết kia, không chọn nam nhân hiếm có khó tìm gì, nàng chỉ muốn sống một cuộc sống thực tế, nam nhân chỉ cần tính tình không xấu là được, nàng bây giờ chính là Tiêu Lê Hoa, nam nhân của nàng ấy đương nhiên là của nàng.

Tiêu Lê nhìn chân bông cực kỳ bản trên người, còn có mấy cái quần áo bản đặt gần lò sưởi trên đầu giường, nghĩ đến nam nhân kia mặc dù Tiêu Lê Hoa quá đáng như vậy cũng chưa từng đánh mắng nàng, nàng nghĩ nếu sau này hấn vẫn như vậy, nàng sẽ làm một thê tử thật tốt, không lười biếng giống như Tiêu Lê Hoa này, có lẽ cuộc sống sau này của nàng sẽ rất ấm áp hòa thuận, lại sinh vài đứa con, chính là cuộc sống mà nàng mong muốn,

Nghĩ đến con cái, trong lòng Tiêu Lê Hoa cũng hơi kích động, nghĩ đến cơ thể nàng vì từng sinh non mà không thể sinh nở, nàng lại có thể được làm mẹ rồi!

Con cái là vết thương trong lòng của Tiêu Lê, vừa nghĩ đến đã thấy đau dữ dội, đòi trước nàng không có cách nào trị lành vết thương này, bây giờ lại có cơ hội rồi sao?

Con, con cái, nếu có con nàng nhất định sẽ nuôi dạy thật tốt!

Ý nghĩ này vừa hiện lên trong đầu, trong đầu Tiêu Lê liền hiện lên một số hình ảnh, nàng sững sờ, ánh mắt nhìn đắm đắm.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Hai con trai

Editor: Khuê Loạn

Beta: Tiểu Tuyền

Trong đầu Tiêu Lê xuất hiện hình ảnh hai đứa trẻ cực kỳ bần thiêu, không nhìn rõ mặt, chỉ biết là rất bần, vóc dáng cũng nhỏ bé, một đứa hình như bốn năm tuổi, một đứa còn lại nhỏ hơn, hình như khoảng hai ba tuổi.

Tiêu Lê hơi sững sốt, nhớ trong nhà này hình như có mấy đứa trẻ, hai đứa trẻ này đứng lẫn trong đó, nhưng lại khác hẳn mấy đứa còn lại, hai đứa bé này rõ ràng là bần hơn người khác! Nàng nghĩ tự mình vừa nghĩ đến việc sinh con liền nghĩ đến hai đứa bé này.

Đột nhiên trong đầu Tiêu Lê giống như có pháo hoa nổ, làm cho người ta hạnh phúc, lại sợ không nắm bắt được, nàng thoáng cái ngồi thẳng lưng, không để ý một mồi trên người nhanh chóng sờ đến đồng quần áo bên cạnh, vội lục tung lên, phát hiện bên trong có mấy cái quần áo của trẻ con! Nàng cẩn thận nhìn mấy bộ quần áo kia, trong lòng vui sướng không tả được, lại sợ đây là quần áo của con nhà người ta, nàng lại nhớ đến cái hòm, mở hòm ra, lật giờ mấy cái, liền nhìn thấy quần áo trẻ con.

Tiêu Lê trong lòng đột nhiên vỡ òa trong sự vui mừng, cầm mấy bộ quần áo kia ngồi ngẩn người trên giường gạch, chỉ là nụ cười trên gương mặt cũng càng lúc càng sâu, ánh mắt đã hơi ươn ướt.

Tiêu Lê rốt cục cũng tìm được một ít trí nhớ về hai đứa trẻ này, hai đứa trẻ này, đứa lớn tên là Thạch Đầu, đứa nhỏ tên là Mộc Đầu, đây là nhũ danh của trẻ con, tên như vậy sẽ dễ nuôi, hòn đá mẩu gỗ ở chỗ nào cũng có, sẽ không bị Diêm Vương bắt đi.

Trí nhớ về hai đứa trẻ này cũng không có nhiều lắm, có thể thấy được căn bản là Tiêu Lê Hoa không thích chúng, ở trong trí nhớ nàng đối xử với hai đứa bé này rất lạnh lùng, không để ý đến chúng, nên mới khiến hai đứa trẻ con có mẹ mà lại bần thiêu đến như vậy.

Đây là lần đầu tiên Tiêu Lê cảm thấy tức giận đối với Tiêu Lê Hoa, nàng nghĩ nàng ta sao có thể làm như vậy, cho dù nàng ta gả cho người đàn ông mà mình không thích, cũng không thể đối xử với con của mình như vậy được! Nàng muốn có con mà không được, Tiêu Lê Hoa kia có tận hai đứa con trai lại không biết thương yêu, thật là không biết đủ. Bây giờ thì tốt rồi, nàng trở thành Tiêu Lê Hoa, bỗng nhiên có hai đứa con trai, hai đứa nhóc đáng thương sau này sẽ trở thành con của nàng, nàng sẽ yêu thương chúng như bảo bối!

Có con trai, tinh thần Tiêu Lê trở nên tốt hơn, thoải mái tinh thần, ngay cả vết thương trên đầu cũng không thấy đau nữa, toàn thân cũng không còn yếu ớt như lúc nãy nữa.

Tiêu Lê không muốn ngồi trên giường gạch, nàng muốn đi tìm hai con trai của nàng.

Ở dưới giường gạch tìm thấy một đôi giày, Tiêu Lê đi vào, vừa định đi ra ra ngoài, nàng lại nhớ trên đầu còn có vết thương, nàng tìm thấy một miếng vải cũng không lớn, màu lam, quấn trên đầu nhìn cũng không tệ, giống như là lúc trước quấn gọn đầu tóc để làm việc nhà, sau đó đẩy cửa đi ra ngoài.

Cửa kia không biết đã có bao nhiêu năm tuổi, cũng không còn kín, đẩy một cái phát ra tiếng két chói tai. Nhưng Tiêu Lê không để ý, nàng đánh giá phía bên ngoài, nghĩ sau này nơi đây sẽ là nhà của nàng.

Đây là một cái viện hình chữ nhật, rất lớn, nhà giữa có năm gian phòng, tường trát bùn, nhưng cũng được lợp ngói, mà bên trái có hai gian sường phòng, bên phải cũng có hai gian sường phòng, đều là tường trát bùn, phía trên lợp cỏ. Tiêu Lê nghĩ đây chính là nhà lợp bằng cỏ tranh đi, nàng lớn lên ở nông thôn, cũng chưa từng nhìn thấy nhà nào như vậy, có chút mới mẻ. Có điều Tiêu Lê nhìn nóc nhà tranh này, lại nhớ đến trước đây Tiêu Lê Hoa từng vì hình thức gian phòng này mà làm âm ỉ.

Gian phòng chính giữa của Tà gia là nhà chính, cũng là chỗ đãi khách ăn cơm, Đông phòng là phòng của hai vị đại lão gia và lão thái thái, Tây phòng là phòng của con gái, vốn là nơi Như Ý và Cát Tường ở, bây giờ là Như Ý ở cùng hai cô cháu gái của Đại phòng và Tam phòng. Đông phòng thứ hai là Đại phòng ở, Tây phòng thứ hai là chỗ mấy đứa trẻ con trong nhà ở. Mà Nhị phòng ở Đông sường phòng, một phòng khác để trống, để cho thân thích

đến chơi làm khách ở. Tam phòng và Tứ phòng ở Tây sương phòng.

Tiêu Lê Hoa vốn tâm cao, vốn không muốn gả, cho nàng ta ở phòng cỏ tranh đương nhiên là không chịu, vì thế làm ầm ĩ náo loạn, nhưng cuối cùng cũng không gây ra được chuyện gì, bởi vì Uông thị nói nếu nàng ta còn dám náo tiếp sẽ bỏ nàng ta đuổi về nhà mẹ đẻ, đến lúc đó cũng không còn ai dám cưới nữa, mà nhà mẹ đẻ Tiêu Lê Hoa cũng sợ mất mặt, nói nếu như nàng ta bị bỏ sẽ bán nàng ta đến chỗ thâm sơn cùng cốc, nàng ta mới chịu đành hoàng yên phận.

Tiêu Lê nhớ đến những trí nhớ này cười khổ một tiếng, nghĩ lại nữ nhân cổ đại đúng là rất sợ bị hưu, lại càng sợ bị người trong nhà đem đi bán. Nàng không sợ, nàng muốn tự làm chủ cuộc sống của mình, cố gắng kiếm tiền, không chỉ vì mình, còn vì con cái, nàng hiện giờ đã làm mẹ rồi!

Vừa nghĩ tới con trai, Tiêu Lê liền không nghĩ này nọ nữa, muốn đi tìm con trai trước!

“Ồ này! Ta đã nói không phải là không có chuyện gì lớn sao, không phải đã dạy được rồi đây sao? Một lượng bạc cứ thế mất trắng rồi! Sớm biết có thể tiết kiệm được, có thể mua được bao nhiêu trứng gà, bao nhiêu thịt, bao nhiêu vải nha! Hiện tại thấy đúng là cần gì uống thuốc đầu. Thật là lãng phí!”

Giọng nói chói tai này, vừa nghe đã biết là Lý thị.

Tiêu Lê nhìn thấy Lý thị từ phòng phía Nam đi ra ngoài, nàng ta mặc tạp dề buộc ngang hông, đang lau tay, ánh mắt nhìn nàng giống như nhìn kẻ trộm, nàng khẽ cau mày, nhưng lúc này nàng cũng không thêm so đo những việc này, hỏi xem con trai ở đâu quan trọng hơn.

“Tam tẩu, Thạch Đầu và Mộc Đầu có ở nhà không?”

“Hỏi bọn chúng làm gì? Lát nữa lúc ăn cơm tự nhiên sẽ về, còn đúng giờ hơn mấy con lợn gào lên đòi ăn! Người đã dạy rồi thì giúp làm việc đi! Đừng có mà lười biếng! Người đã tiêu hết một lượng bạc! Sau này cơm trong nhà là do người nấu!”

“Tam tẩu, có người nói chuyện như người sao? Ai lại đem cháu mình ra so sánh với lợn? Ta so con trai người với lợn thì trong lòng người có vui vẻ không hả?”

Tiêu Lê nghe Lý thị nói, nàng biết bây giờ nàng có con trai, tình mẫu tử đang dâng trào, lại có người dám sỉ nhục bọn chúng. Hơn nữa nghe Lý thị cứ mở mồm là nhắc đến một lượng bạc kia, làm nàng càng thấy bức mình.

Trong nhà này chỉ tiêu chung, thu vào đều nộp vào trong, tiêu xài cũng là từ trong công trung bỏ ra, nàng bị thương, chi tiêu cũng là từ trong công trung bỏ ra, Lý thị có tư cách gì mà nói chuyện này? Nàng mặc dù tính tình không khó ưa như Tiêu Lê Hoa, nhưng cũng không phải là mặc cho người ta khi dễ, đời trước Tiêu Lê bởi vì quá mềm yếu khi ở nhà chồng nên mới bị sảy thai, sau đó trở thành người không bị khi dễ, đời này nàng cũng không thể sợ một đại gia đình chưa ở riêng.

Lý thị nghe Tiêu Lê nói xong liền nhảy dựng lên, tức giận nói: “Con của người mới là lợn! Người dám mắng con ta là lợn? Con ta vô cùng thông minh lanh lợi! Giỏi hơn con người gấp vạn lần!”

Tiêu Lê hừ lạnh một tiếng: “Xem đi, so sánh con người với lợn thì người khó chịu như vậy, thế người nói con ta là lợn thì không tức giận được sao? Muốn không bị người khác mắng chửi, trước tiên lau sạch miệng mình đi đã! Nếu không thì ta cũng không phải là dễ bắt nạt đâu!”

Trong lòng Tiêu Lê cảm thấy may mắn vì Tiêu Lê Hoa trước kia là một người đàn bà chanh chua, nếu không chính mình có khi cũng phải giả vờ là một người mềm yếu mới có thể không bị người ta phát hiện sự thay đổi?

Lý thị bị Tiêu Lê Hoa nói cho đỏ bừng mặt, chỉ vào Tiêu Lê Hoa mắng: “Hai tên nhãi con kia chính là lợn! Sao có thể so sánh với con trai của ta! Con của ta thông minh lanh lợi sau này còn có thể thi đỗ Trạng Nguyên! Hai đứa con trai của người bán như lợn, sau này đi làm ăn xin ăn mày cũng bị người ta ghét bỏ!”

Tiêu Lê đột nhiên nhìn thấy ở cửa lớn có một lão thái thái mặc áo màu lam, đầu tóc bạc trắng, nghĩ đây chính là mẹ chồng Uông thị rồi, nàng dùng sức áp chế lửa giận, nghĩ không cần cãi lợn nữa rồi, hòng nàng còn rất đau, rốt cục có thể tiết kiệm chút nước bọt.

Nghĩ vậy, Tiêu Lê đột nhiên nhìn thấy một cái đầu nhỏ, sau đó phía dưới cái đầu nhỏ đó lại lộ ra một cái đầu nhỏ, khuôn mặt nhỏ nhắn vô cùng bần, nhưng thoáng cái nàng đã nhận ra, đây là con trai của Tiêu Lê Hoa.

Không, bây giờ là con trai của Tiêu Lê nàng rồi!

Tiêu Lê nhìn hai cái đầu nhỏ vô cùng bần kia, tâm tình cực kỳ kích động, đây chính là con trai của nàng, trước kia mẹ bọn chúng không tốt, hiện tại nàng làm mẹ nhất định sẽ che chở cho chúng, nghĩ như vậy, một ít nhân nại trong lòng Tiêu Lê liền tan thành mây khói!

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Mẹ chồng thiên vị

“Ngươi còn dám nói sau này con ta sẽ thành ăn mày đi xin cơm? Ngươi có gan thì lặp lại lần nữa xem!”

Tiêu Lê trừng mắt nhìn Lý thị nói, nhưng lại ho hai tiếng, xoa xoa đầu, giống dáng vẻ yếu ớt, nàng đây là giả vờ, nếu như nàng khí thế ào ạt, nàng còn sợ Lý thị xuống nước.

Lý thị không nhìn thấy Ôn thị, bị Tiêu Lê Hoa công kích như vậy, lại nhìn thấy dáng vẻ không còn sức lực của Tiêu Lê, nghĩ rằng ta cho dù tức giận cũng không thể làm gì được mình, lập tức chống nạnh lớn tiếng nói: “Làm sao mà không dám nói? Hai tên tiểu tử bản thủ giống lợn nhà ngươi tương lai đi làm ăn mày còn bị người ta ghét! Ta cứ nói đây, ngươi làm gì được ta!”

“Được! Con ta đầu sao cũng là cháu ngươi, tất cả đều họ Tạ! Ngươi lại dám rửa sau này con cháu Tạ gia phải đi làm ăn mày! Ngươi là đồ lòng dạ xấu xa! Ta đi tìm cha mẹ phân xử!”

Tiêu Lê liền nói, sau đó làm ra vẻ như muốn đi nhà chính, sau đó đi về phía trước mấy bước, giống như vừa phát hiện Ôn thị, lập tức kiện cáo với bà ta.

“Nương, nương đã trở về? Nương vừa rồi có nghe thấy không? Tam tẩu lại rửa Thạch Đầu và Mộc Đầu nhà con sau này sẽ thành ăn mày, còn nói cho dù có làm ăn mày đi ăn xin cũng bị người ta ghét! Nàng làm chị dâu mắng em dâu là con như thế nào cũng được, nhưng không thể rửa cháu của nàng! Thạch Đầu và Mộc Đầu là cháu trai của Tạ gia! Bọn chúng làm cái gì cũng đều đại biểu cho thể diện của Tạ gia, bây giờ Tam tẩu nguyên rửa bọn chúng như vậy, đây là muốn cho Tạ gia chúng ta sau này phải mất mặt sao? Nương, nương nhất định phải xem xét chuyện này!”

Lý thị thấy Ôn thị nghiêm mặt trừng nàng ta, trong lòng thầm kêu không ổn, nàng hung hăng trừng mắt với Tiêu Lê một cái, nghĩ cái đồ nữ nhân chết tiệt này, nhất định là gài bẫy để nàng chui vào!

“Nương, người đừng nghe Tứ đệ muội nói lung tung, con không có ý đó!”

“Ngươi đã nói nhiều lần, không phải là nói không suy nghĩ! Ngươi chính là có suy nghĩ đó!”

Tiêu Lê lạnh lùng khề hừ một tiếng, trong lòng nghĩ dám mắng con trai ta như vậy, đừng nghĩ chỉ lừa gạt như vậy là qua, cho dù không phạt ngươi cũng phải cho ngươi biết sự lợi hại của ta, để ngươi sau này không còn dám mắng như vậy nữa, tâm lý trẻ con vốn yếu ớt, không thể nghe những lời như vậy, nhờ chẳng may bị tổn thương thì sao.

Ôn thị hung dữ trừng mắt nhìn Lý thị một cái nói: “Ngươi dám nói cháu mình như thế sao? Còn không mau trở về nấu cơm đi! Lát nữa đến giờ cơm toàn bộ nam nhân trong nhà sẽ trở về! Ngươi muốn để họ chết đói à. Đi nấu cơm! Thật là không làm cho người khác bớt lo!”

Lý thị nghe xong lập tức nói: “Nương, con đi nấu cơm đây.” Vừa nói xong nàng lập tức xoay người đi vào phòng bếp, nếu bây giờ nàng không đi, Tiêu Lê Hoa túm chặt nàng không tha, nói không chừng mẹ chồng không còn cách nào khác phải phạt nàng, nàng cũng không ngốc.

“Nương, Tam tẩu nói cháu trai của người như vậy, người cứ thế bỏ qua cho nàng sao?”

Tiêu Lê nhìn chăm chăm Ôn thị hỏi, nghĩ thầm bà mẹ chồng này vốn không chào đón Tiêu Lê Hoa, bởi vì thanh danh không tốt của Tiêu Lê Hoa, hơn nữa còn luôn gây chuyện, lại còn lười biếng, nhưng Thạch Đầu và Mộc Đầu là cháu của bà, sao bà lại không bảo vệ? Chỉ là nhìn bộ dạng bản thủ của Thạch Đầu và Mộc Đầu, trong lòng nàng cũng hiểu hai đứa trẻ này bình thường cũng không được bà nội chăm sóc gì, trong lòng nàng tự nghĩ người một phòng này đúng là không được người khác chào đón a.

Ôn thị bị Tiêu Lê nhìn chăm chăm có chút cảm xúc, nghĩ rằng dâu này đúng là cưới về để hành hạ cái nhà này mà, bà cũng tức giận khi vợ lão Tam nguyên rửa cháu mình, nhưng vừa nhìn thấy Tiêu Lê Hoa là bà đã thấy khó chịu, căn bản không muốn giúp đỡ hai đứa bé kia. Thậm chí trong lòng bà còn có suy nghĩ có một người mẹ như vậy, hai đứa trẻ này có khi sau này phải đi làm ăn mày thật.

Năm ngón tay còn có ngón dài ngón ngắn, Ôn thị làm mẹ đối với sáu đứa con của mình cũng khác nhau, lão Tứ vừa hay lại là đứa con trai không được coi trọng nhất trong mắt bà. Vợ lão Tứ lại càng khiến cho bà khó chịu. Hai đứa bé bọn chúng sinh ra cũng là kém cỏi nhất trong đám con cháu, không khiến người khác yêu thích.

Mặc dù Ôn thị không vui khi Lý thị mắng cháu trai của mình, nhưng cũng không muốn ra mặt vì đám người không khiến người khác yêu thích như vợ lão Tứ và Thạch Đầu Mộc Đầu mà đi phạt Lý thị, bà đã nói vậy mà vợ lão Tứ này còn dám lớn lối. Chưa kể Lý thị chỉ là mắng Thạch Đầu và Mộc Đầu, cũng không phải mắng tất cả người trong Tạ gia, không mắng người mà bà quan tâm, bà bực mình Lý thị, nhưng lại không bực đến muốn phạt nàng ta.

Hiện tại Tiêu Lê Hoa dám nhìn bà như vậy, giống như là bảo bà làm sai rồi, Ôn thị không khỏi trợn mắt, nhớ đến mấy năm nay vợ lão Tứ gây ra cho Tạ gia biết bao phiền phức và tiếng xấu, lập tức nổi giận với Tiêu Lê Hoa.

“Nàng sai, nhưng ngươi có sai không? Nàng cũng chỉ nói ngoài miệng một chút, ngươi nhìn ngươi xem, ngày ngày lười biếng như lợn, hai đứa bé bản thủ như lợn, giống y như ăn mày, người ta nói thế còn khó chịu sao? Nếu như ngươi không muốn bị người khác nói như vậy, thì chịu khó chăm chỉ đi, chăm sóc tắm giặt cho chúng không bản thủ như lợn, không giống như ăn mày đi! Hừ, có người mẹ như ngươi chỉ bằng không có! Không biết còn tưởng là mẹ kế đây, đúng là tạo nghiệt mà!”

Ôn thị mặc dù già rồi, nhưng răng lợi vẫn tốt, mắng rất tron tru, mắng xong liền quay người đi về phía nhà chính.

Tiêu Lê mỉm môi, bà mẹ chồng này rõ ràng chính là bệnh Lý thị, Tiêu Lê Hoa không chăm sóc con cái cùng với chuyện Lý thị mắng cháu là hai việc hoàn toàn khác nhau. Nàng không phải là con dâu tốt, nhưng Thạch Đầu và Mộc Đầu cũng là cháu của Tà gia, làm bà nội sẽ không để cho người ta mắng bọn chúng như vậy. Nhưng mẹ chồng lại vì bất mãn với Tiêu Lê Hoa mà thiên vị.

Vào giờ khắc này, Tiêu Lê nghĩ đến bà mẹ chồng ở kiếp trước, người phụ nữ mà nàng thống hận. Cái thai thứ hai của Tiêu Lê là nàng toàn tâm toàn ý muốn giữ lại, kết quả là vì mẹ chồng mà mất đi.

Bà mẹ chồng kia nói, khi bà mang thai cũng không ngại làm việc, có khi còn sinh con ngay bờ ruộng, đến ngày mùa cũng vẫn làm bình thường, khỏe mạnh như trâu. Còn nói Tiêu Lê cũng không gây yếu gì, nhất định cũng sẽ làm được, trong nhà ngoài nhà việc gì cũng đổ hết cho nàng. Kết quả là đứa bé trong bụng bị sảy mất, người nhà chồng còn mắng nàng kém cỏi, nàng mang theo tấm thân bệnh tật cùng một bụng đầy ảm ức thương tâm trở lại bên chồng.

Bà mẹ chồng kia cũng thiên vị vợ của con trai khác, khi đó Tiêu Lê là một nàng dâu hiếu thuận nhu nhược biết lễ nghĩa, nhưng cũng không được yêu thích.

Cho nên Tiêu Lê nghĩ có lẽ cho dù Tiêu Lê Hoa là nàng dâu ngoan ngoãn hiếu thuận hơn Lý thị, kết quả vẫn thế, nàng cũng sẽ không vì Tiêu Lê Hoa lưu lại cho nàng cục diện rối rắm này mà khiến cho mẹ chồng không còn thiên vị nữa.

Nhưng Tiêu Lê cũng hiểu rõ nếu tự nàng không làm thay đổi danh tiếng của mình, loại chuyện này sau này sẽ càng có nhiều hơn.

Lúc này Lý thị đứng ở cửa phòng bếp, đặc ý liếc mắt nhìn Tiêu Lê Hoa nói: “Tứ đệ muội, ngươi nên mau mau trở về phòng đi, đừng quên ngươi còn bị thương đây, lại còn tiêu tốn một lượng bạc cơ mà. Nhờ có bố mẹ chồng tốt bụng, nếu là người khác thì do ngươi tự làm tự chịu, chưa chắc đã chịu bỏ bạc ra cho ngươi đâu.”

Uông thị nghe xong quay đầu tròn mắt nói: “Còn không mau trở về phòng đi, nếu còn bị làm sao nữa, đừng có mong mời lang trung lần nữa!”

Tiêu Lê nhìn Lý thị nói: “Tam tẩu, ngươi và nương đều cho rằng con ta bản như lợn sau này còn có thể trở thành ăn mỳ. Cho là nói như vậy cũng không sai. Ta đây có thể yên tâm rồi, sau này ngươi phải chăm sóc thật tốt cho con ngươi, ta cũng là người rất thích nói lời thật lòng, đến lúc đó các người cũng đừng chê ta nói lời thật lòng khó nghe.”

Lý thị tức giận nhìn Tiêu Lê chăm chăm, nghĩ Tiêu Lê này là có ý gì?

Uông thị vốn định đi vào nhà chính rồi, nghe nàng nói như vậy cả người cứng đờ, thiếu chút nữa quay người lại mắng Tiêu Lê Hoa, lại bị lão đầu từ đứng ở cửa lôi vào.

“Nương.....”

Một giọng nói nhỏ vang lên, thân thể Tiêu Lê chấn động, tiếng gọi này nàng đã mong ước từ lâu, bây giờ được nghe thấy, hơn nữa nàng biết đây là gọi nàng, chút khó chịu trong lòng nàng lập tức biến mất, xoay đầu nhìn về hai bóng hình nhỏ nhỏ trước mặt.

“Nương.....”

Hai bé con nhìn thấy Tiêu Lê xoay người nhìn chúng, ánh mắt tỏa sáng đến dọa người, liền mỉm môi giống như muốn khóc, chẳng lẽ nương bị Tam bá nương và bà nội làm cho tức giận nên bây giờ muốn mắng bọn chúng sao?

“Ừ.”

Tiêu Lê chỉ là hơi sững sốt một chút, sau đó cao giọng đáp lời, giờ khắc này, ánh mắt Tiêu Lê tỏa sáng gần như muốn khóc, nàng hoàn toàn đón nhận thân phận này rồi, nghĩ sau này mình chính là Tiêu Lê Hoa, Tiêu Lê chính là kiếp trước!

Tiêu Lê Hoa nhìn thấy hai đứa bé lui về sau một bước, nghĩ chắc mình nói to quá, dọa bọn chúng, trong trí nhớ Tiêu Lê Hoa đối xử với hai đứa bé này không tốt chút nào. Không quan tâm chăm sóc, có lúc còn đánh mấy cái, so ra còn không bằng mẹ kế, mẹ kế ít ra còn muốn giấu diếm người khác, mẹ ruột này thì còn không thêm để ý giấu diếm ai. Nên hai đứa con sợ nàng cũng là bình thường.

“Đi, trở về phòng nào.”

Tiêu Lê Hoa đưa tay về phía chúng, thấy hai đứa bé từ từ đi tới, nàng muốn đưa tay lên xoa xoa đầu bọn chúng, lại sợ hù dọa chúng chạy mất, muốn đợi đến lúc vào phòng rồi nói, đến lúc đó bọn chúng muốn chạy cũng không được. Ấc, sao lại có ý nghĩ kỳ lạ này? Giống như lừa cừu nhỏ vào trong hang sói vậy. Tiêu Lê Hoa bị ý nghĩ của mình làm cho bật cười vui vẻ.

Thạch Đầu và Mộc Đầu nhìn thấy nương tự cười, hai đứa đều không hiểu, nhưng trong lòng cũng không thấy sợ hãi, bọn chúng gần như chưa từng thấy nương cười bao giờ. Không phải nương vừa mới rất tức giận sao? Sao lại cười rồi? Vừa rồi nương là vì bọn chúng mà cãi nhau với Tam bá nương sao? Bọn chúng tuy nhỏ, nhưng cũng nghe thấy nương giống như đang bênh mình.

Vào phòng, Tiêu Lê Hoa ngồi lên炕, dựa lưng vào tường, đầu nàng bị thương, vừa rồi lại còn cãi nhau với người khác, bên trong bên ngoài đầu đều đau. Nàng muốn nhanh chóng dưỡng thương cho tốt, hiện giờ nàng còn có hai đứa con trai phải nuôi dầy.

Chương 5: Âm áp

Editor: Khuê Loan

Beta: Tiểu Tuyền

“Nương, có phải người đói bụng không? Con có cái này.”

Thạch Đầu nhìn thấy mẹ ngồi tựa đầu giường, giống như không còn sức lực, bé suy nghĩ một chút, lấy ra hai quả hồng trong túi ra, nuốt nuốt nước bọt, hơi lưu luyến, nhưng vẫn đặt lên giường. Mộc Đầu cũng nhìn theo, miệng nhỏ mím chặt, nhìn không chớp mắt, như thể nhìn nhiều cũng giống như được ăn vậy.

Tiêu Lê Hoa nhìn hai quả hồng, rất nhỏ, nhưng mềm mềm đỏ đỏ có vẻ rất ngọt, lòng nàng thoáng cái cũng ngọt theo. Nhìn hai bé con nho nhỏ đang nhìn hai quả hồng nuốt nước miếng, nghĩ đây đúng là đồ ăn vặt ngon lành đối với trẻ con, lại không tiếc lấy ra cho mẹ ăn, đúng là hai đứa con hiếu thảo! Đúng là mình được lời mà, không nói đến hai đứa bé này bây giờ là máu mủ ruột rà của mình, cho dù mình chỉ là mẹ kế, cũng sẽ thương yêu chúng đến tận xương tủy. Tiêu Lê Hoa trước kia thật đáng khinh bỉ, bây giờ nhìn lại chuyện nàng ta chết đi ít nhất là chuyện tốt đối với hai đứa nhỏ, sau này mình sẽ đối xử với bọn chúng thật tốt.

“Nương không đói bụng, các con ăn đi.”

Tiêu Lê Hoa nhỏ nhẹ nói, nhưng lúc này bụng nàng lại kêu lên, nàng lúng túng một trận, nghĩ cái bụng này đúng là không chịu phối hợp.

“Nương ăn đi, bụng nương kêu kia. Bụng con không đói cũng không kêu!”

Thạch Đầu vừa nói vừa xoa bụng, sau đó giống như để chứng minh việc nó nói dối, hay bất mãn với việc nó xoa xoa bụng, cái bụng kêu to một tiếng.

Cái bụng của Mộc Đầu lúc này giống như bị tiếng kêu từ bụng của nương và ca ca khơi gợi, cũng kêu lên một tiếng nho nhỏ.

Tiêu Lê Hoa không nhịn được bật cười, trong lòng lại có chút chua xót, nghĩ hai đứa bé hẳn là đói bụng đây, nhìn cánh tay bắp chân gầy nhỏ của chúng, mấy đứa trẻ ở hiện đại đều mập mạp như hình ảnh mấy đứa bé trong tranh tết. Nàng cầm hai quả hồng, dùng vạt áo để lau, gọi hai đứa bé lại gần, sau đó mỗi tay cầm một quả đặt lên miệng chúng.

“Các con ăn đi, chờ sau này các con tìm được nhiều lại đưa cho nương ăn.”

Tiêu Lê Hoa nói, nhìn hai đứa bé cũng không ăn hai quả hồng trong miệng, đưa tay lên xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của chúng, nghĩ hai cái mặt nhỏ này thật là bần, bây giờ đầu nàng đang choáng váng, chờ đỡ hơn, nàng sẽ tắm rửa cho chúng, quần áo cũng cần phải may vá lại, Lý thị mắng dù khó nghe, nhưng bà ta cũng là có cơ để nói, hai đứa bé này đúng là quá bần, mặt bần, quần áo đầu tóc trên người cũng bần, quần áo bị rách cũng không được vá, đã bị lộ cả bắp chân, nếu lại để rách thêm mấy ngày nữa, đến lúc đó nhìn sẽ khó coi hơn.

Thạch Đầu và Mộc Đầu mở to mắt, bị ngón tay Tiêu Lê Hoa xoa trên mặt, không để ý đã ăn xong hai quả hồng, cảm thấy hôm nay nương tâm tình vô cùng tốt, ánh mắt nhìn chúng sáng rực đến dọa người, nhưng lại không định đánh chúng, hơn nữa giọng nói cũng khác với ngày thường, rất dễ nghe, cười cũng rất đẹp.

“Nương, dễ nghe lắm ấy, so với giọng của Đồng Tiễn Nương còn hay hơn.”

Mộc Đầu ăn quả hồng xong, cảm thấy trong miệng vẫn còn vị ngọt, nó nhìn nụ cười trên mặt mẹ nó, buột miệng nói.

Tiêu Lê Hoa nhìn bé cười hỏi: “Tiểu Mộc Đầu, con nói giọng của mẹ dễ nghe sao, so với giọng Đồng Tiễn Nương còn hay hơn sao?”

Mộc Đầu gật đầu, nghĩ nương gọi nó là Tiểu Mộc Đầu, rõ ràng nó là Mộc Đầu cơ mà, nhưng mà lúc nương gọi nó là Tiểu Mộc Đầu thì cười, nên nương vui vẻ là được rồi.

Tiêu Lê Hoa nghĩ Đồng Tiễn Nương kia chắc là mẹ của một đứa trẻ tên là Đồng Tiễn, giọng của người phụ nữ kia nghe rất êm tai, đây là con trai khen mình đây mà.

“Tiểu Mộc Đầu ngoan, sau này nương sẽ luôn nói chuyện dễ nghe như vậy nhé. Tiểu Thạch Đầu, đi lên giường ngồi, cùng đệ đệ con nói chuyện với nương. Nương bế các con nhé.”

Tiêu Lê Hoa thấy hai đứa nhỏ cũng không cao hơn cái giường bao nhiêu, nàng đi xuống giường bế bọn nhỏ.

Mộc Đầu được Tiêu Lê Hoa bế, bị dọa co chân nhảy lên, bị Tiêu Lê Hoa nhẹ nhàng bế lên eo, liền cười. Sau đó bé được đặt lên giường gạch. Bé lập tức nhìn ca ca. Thạch Đầu đã giẫm lên một cái ghế con bỏ lên trên giường, đến bên cạnh Mộc Đầu. Tiêu Lê Hoa nhìn động tác lưu loát kia của Thạch Đầu, nghĩ đứa nhỏ này đã thành thói quen, vừa rồi Mộc Đầu cũng hơi giấy dựa, chắc hẳn là cho tới giờ Tiêu Lê Hoa cũng chưa từng bế hai đứa bé này.

Hai đứa bé ngoan ngoan ngồi trên giường gạch, Mộc Đầu ngồi cạnh Thạch Đầu, hai đứa bé mở to mắt nhìn nàng.

Tiêu Lê Hoa cũng ngồi trên giường gạch, tìm tư thế thoải mái để ngồi, nhìn hai đứa bé, thấy bọn chúng không lên tiếng, liền hỏi chúng về một vài vấn đề, hôm nay hai bé đi chơi với ai, có vui không, hai quả hồng kia là ai cho hay tự mình tìm được..... Hai đứa bé thấy nàng nói chuyện dịu dàng như vậy, hơn nữa trên mặt còn nở nụ cười, ánh mắt sáng rực nhìn bọn chúng cũng không hung dữ chút nào, từ từ càng lúc càng nói nhiều hơn.

“Nương, đầu nương có đau không?”

Thạch Đầu nhìn vài quán trên đầu Tiêu Lê Hoa, nghĩ lúc trước trên đầu nương quán vải xanh nhìn rất đẹp, nhưng bây giờ thì nhìn có chút dọa người, buổi sáng lúc nó và Mộc Đầu biết nương bị thương cũng rất sợ hãi, trông nom nàng một lúc thật lâu, sau lại sợ khi nàng tỉnh sẽ đánh mắng chúng, hơn nữa lại đói bụng rồi, nên mới chạy ra ngoài tìm đồ ăn. Hiện tại nương tỉnh rồi, không mắng cũng không đánh bọn chúng, còn giống như thay đổi tốt hơn rồi, nó nghĩ chẳng lẽ là bởi vì đầu bị đập vào đâu? Nó nghe người ta nói có người bị đập đầu xong liền hôn mê, nương của nó bị đập xong tốt hơn?

Tiêu Lê Hoa cười nói: “Hơi đau một chút, nhưng mà có Thạch Đầu và Mộc Đầu ở đây nói chuyện với nương, nương đã không thấy đau nữa rồi.”

“Nương, con và nương nói chuyện.”

Tiểu Mộc Đầu nói, bé còn nhỏ, nhìn vóc dáng chỉ khoảng hai ba tuổi, nói chuyện cũng không thể nói câu quá dài, có thứ tự, giọng nói nho nhỏ, vô cùng đáng yêu.

Tiêu Lê Hoa cười nói: “Tiểu Mộc Đầu thật ngoan.”

Tiểu Mộc Đầu nghe thấy Tiêu Lê Hoa khen bé, trên mặt lộ ra nụ cười ngượng ngùng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lại có thêm cái má lúm đồng tiền nho nhỏ, nhìn thấy Tiêu Lê Hoa thật sự là muốn cắn một cái. Nàng nghĩ đứa con trai này của nàng nếu tắm rửa sạch sẽ nuôi nấng cho béo lên, nhất định sẽ là đứa trẻ đáng yêu chết người.

“Nương, con cũng nói chuyện với nương.”

Tiêu Lê Hoa nhìn Thạch Đầu bên cạnh đang chớp mắt nhìn nàng, hiểu tâm tư của bé, nói: “Ừ, Tiểu Thạch Đầu cũng rất ngoan. Các con là con ngoan của nương. Trước kia nương không tốt. Hôm nay nương bị ngã đập đầu, trong lúc mơ mơ màng màng, chính là nương không thể bỏ lại các con, lúc ấy nương đã nghĩ, chỉ cần có thể sống lại, nhất định phải yêu thương Tiểu Thạch Đầu và Tiểu Mộc Đầu. Sau đó nương tỉnh lại. Cho nên sau này nương sẽ đối xử thật tốt với Tiểu Thạch Đầu và Tiểu Mộc Đầu. Nương sẽ không bao giờ như trước đây nữa. Các con cũng tha thứ cho nương được không? Nương sẽ trở thành nương tốt, các con cũng trở thành con ngoan của nương, có được không?”

Tiểu Thạch Đầu nghĩ khó trách nương vừa tỉnh liền thay đổi, hóa ra là vậy a. Tiểu Mộc Đầu còn nhỏ, không hiểu rõ, nhưng bé cũng nghe rõ ràng. Sau này nương sẽ trở thành nương tốt, sẽ yêu thương bọn chúng, mà bọn chúng sẽ thành con ngoan. Bé vội vàng gật đầu, bé vẫn luôn hi vọng nương vẫn như bây giờ, bé sợ nương trở lại như cũ. Tiểu Thạch Đầu cũng gật đầu, bé thích nương bây giờ, rất sợ nương lại trở lại như lúc trước.

Tiêu Lê Hoa nghĩ trẻ con đúng là dễ thuyết phục, mặc dù hai đứa bé còn chút lo lắng, nhưng chỉ cần nàng vẫn như vậy, bọn chúng sẽ nhanh chóng thân cận với nàng. Nghĩ tới cuộc sống sau này có hai đứa con trai ở cạnh, nàng cảm thấy cuộc sống như vậy mới có ý nghĩa!

Ba mẹ con nói chuyện chưa tới nửa canh giờ, đã nghe thấy tiếng bước chân cùng tiếng nói chuyện ở bên ngoài vang lên.

Thạch Đầu nói: “Là các đại bá từ ruộng về.”

Tiêu Lê Hoa cũng không biết bây giờ là mùa nào, không biết hiện giờ đất có thể trồng cái gì, nhưng nghĩ đến thời cổ đại trừ mùa đông thì nông dân vẫn luôn làm việc ngoài ruộng. Thân thể này hình như đi ra bờ sông giặt quần áo, còn Lý thị thì ở trong nhà nấu cơm, không biết Đại tẩu và Nhị tẩu có đi ra ruộng làm không. Trong trí nhớ của nàng thì Đại tẩu và Nhị tẩu đều mặc quần áo của phụ nhân nông thôn, không thích ra về như Lý thị, chắc cả hai người đều là phụ nhân có thể ra đồng làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Bánh

Tiêu Lê Hoa biết bây giờ trạng phụ Tạ Hữu Thuận của mình không có ở nhà, hẳn đi xây nhà thuê cho người ta ở trong huyện thành, hẳn luôn đi làm xa nhà một thời gian dài, vì như vậy kiếm được nhiều tiền hơn, nhưng dù hẳn kiếm được nhiều tiền hơn nữa, cũng vẫn phải nộp vào công trung, Tiêu Lê Hoa nghĩ đến Tiêu Lê Hoa trước kia luôn bất mãn với việc trạng phụ đi làm xa bên ngoài, không phải bởi vì nàng yêu thương hẳn, mà bởi vì nàng cho rằng tất cả ảm ức khổ sở mình phải chịu đựng là do nam nhân của mình không ở nhà.

Tiêu Lê Hoa nghĩ nhất định là có nguyên nhân này, đây chính là sự bi ai của nữ nhân cổ đại, cho dù có kiên cường hơn nữa, cũng sẽ dựa dẫm vào nam nhân, nam nhân không có ở cạnh sẽ có chút phiền toái.

Trong trí nhớ của nàng Tạ Hữu Thuận này không phải là người xấu, chờ xem tình hình, nếu hai người dễ ở chung, sẽ khuyên hấn sau này không nên đi làm xa nhà, nhất là sau này được ở riêng, khi đó nàng sẽ nghĩ cách để kiếm tiền, có đàn ông giúp đỡ cũng dễ dàng hơn, hai đứa nhỏ cũng cần người cha ở bên cạnh.

“Từ đệ muội, ta đi vào nhé.”

Giọng nói của một nữ nhân vang lên, Tiêu Lê Hoa đáp một tiếng, cửa liền mở ra, một nữ nhân tiến vào, Tiêu Lê Hoa nhận ra đây là Nhị tẩu Từ thị.

Từ thị có khuôn mặt tròn, đường nét hài hòa, dáng người không béo không gầy, mặc quần áo màu xanh, trên đầu cài một cây trâm trúc, dáng vẻ gọn gàng. Nàng đi vào thấy Tiêu Lê Hoa và hai đứa bé ngồi cạnh nhau thì bất ngờ, bởi vì bình thường Tiêu Lê Hoa không thân thiết với hai đứa bé, hận không thể cách xa chúng, hai đứa bé cũng thấy mẹ như chuột thấy mèo tránh thật xa. Hôm nay chẳng lẽ mặt trời mọc ở hướng tây rồi?

“Nhị tẩu.”

Tiêu Lê Hoa gọi một tiếng, trong trí nhớ của nàng Nhị tẩu này không có phát sinh xung đột gì quá lớn với chủ nhân thân thể này, ngay cả có mâu thuẫn cũng là do thân thể này gây sự trước. Tiêu Lê Hoa rất là khách khí đối với Nhị tẩu này, nàng cho rằng người không phạm ta thì ta không phạm người.

Từ thị bưng một cái khay trên tay, phía trên đặt hai cái chén một đôi đũa, nàng đặt khay xuống, thấy trong chén lòng bông cháo ngô, một cái chén đựng một món ăn màu xanh đậm, từ màu sắc có thể nhận ra là rau chân vịt, chỉ là món ăn kia đúng là chẳng có một giọt dầu nào, nhìn qua đã cảm thấy khó nuốt.

Từ thị đi tới đánh giá Tiêu Lê Hoa nói: “Nhìn sắc mặt muội vẫn còn xanh xao như vậy, lần này đúng là bị thương nặng rồi. Thuốc uống đã đỡ chưa? Đầu còn đau không? Cha mẹ bảo muội bị thương không nên đi đứng nhiều, bảo ta bưng thức ăn tới cho muội. Muội ăn ở đây đi, ăn xong ta lại tới mang chén đi. Thạch Đầu và Mộc Đầu đi ăn cơm cùng với ta.”

Thạch Đầu nhìn thoáng qua Tiêu Lê Hoa, liền đi xuống giường gạch, bế Tiểu Mộc Đầu xuống.

“Làm phiền Nhị tẩu rồi.” Tiêu Lê Hoa cảm ơn, sau đó nói với hai đứa bé: “Thạch Đầu và Mộc Đầu ăn xong thì về phòng nhé, một mình nương ở trong phòng rất buồn.”

Thạch Đầu và Mộc Đầu vội gật đầu, hiện giờ nương trở nên thật dịu dàng, bọn chúng cũng muốn được ở cạnh nương nhiều hơn, như vậy nương sẽ yêu thích chúng hơn!

Từ thị nghĩ cô em dâu này thật sự là đã thay đổi, nhưng nàng cũng không hỏi nhiều, mang hai đứa bé rời đi.

Tiêu Lê Hoa nhìn chén cháo loãng cùng một chén rau xanh, trong lòng nghĩ ăn cơm cũng thật quá tiết kiệm đi, cho dù có muốn giảm cân cũng không cần như vậy. Ăn thức ăn như vậy cho dù là ông trời cũng không thể mập được. Bây giờ nàng không thể kén ăn, cứ ăn trước rồi tính, chờ sau này nàng kiếm được tiền sẽ cải thiện bữa ăn, nàng sẽ làm cho hai con trai của nàng được ăn ngon béo tròn mập mạp!

“Cháo này đúng là lòng bông chỉ toàn nước, thức ăn mà một chút dầu mỡ cũng không có, đúng là bái phục người nấu cơm.”

Tiêu Lê Hoa nghĩ tài nghệ làm cơm của Lý thị thật không ra gì, nhưng vì muốn mau khỏe, nàng vẫn ăn sạch cả hai chén cháo loãng và rau, mới no được lưng bụng, hoàn toàn giống như bữa cơm tối của mấy kẻ ăn xin.

Đợi đến khi ăn cơm xong, có thể là thức ăn thanh đạm nên đã tiêu hóa xong, hoặc là do cả một ngày chưa đi tiểu tiện, nàng chạy ra đi một lần, lúc về liền phát hiện Thạch Đầu và Mộc Đầu từ nhà chính đã đi về.

“Bảo bối của nương, các con ăn cơm xong rồi à?”

Tiêu Lê Hoa xoa đầu bọn chúng, nghĩ hai đứa bé này thật là gầy, có phải cũng chỉ ăn cháo loãng với rau không, nếu không sao lại ăn nhanh thế.

Thạch Đầu nhìn Tiêu Lê Hoa, cúi đầu không nói, Tiểu Mộc Đầu cho tay vào miệng mút, ánh mắt nhìn Tiêu Lê Hoa, cũng không nói.

“Tiểu Mộc Đầu không nên mút ngón tay, như vậy không sạch sẽ nha, cắn móng tay sẽ xấu, răng cũng sẽ bị mọc lệch.” Tiêu Lê Hoa nhẹ nhàng lấy ngón tay của Tiểu Mộc Đầu ra, sau đó nắm tay hai đứa bé chuẩn bị đi về phòng mình. Ngay lúc này rèm được vén lên, hai bé trai từ trong phòng đi ra, chừng sáu bảy tuổi cũng coi như là gọn gàng sạch sẽ, một đứa đang ăn nửa cái bánh cầm trong tay. Tiêu Lê Hoa khẽ cau mày, nghĩ hai đứa bé này so ra còn lớn hơn con trai của nàng, tướng ăn cũng khỏe, mà còn chưa ăn xong bánh, tại sao hai con trai của nàng ăn xong trước lại đi ra tay không?

Tiêu Lê Hoa trong lòng cảm thấy nghi ngờ, lại nhìn hai con trai nàng, thấy ánh mắt chúng đều nhìn chiếc bánh kia, Tiểu Mộc Đầu lại cho tay vào trong miệng, Tiểu Thạch Đầu môi mím chặt, cổ họng cũng không ngừng chuyển động. Mắt nàng có chút chua xót.

Hai đứa bé kia thấy Tiêu Lê Hoa không nói chuyện, cũng chỉ đứng ở cửa căn từng miếng từng miếng bánh, còn lớn tiếng kêu bánh thật thơm thật ngon a, vừa nói vừa liếc mắt về phía Thạch Đầu Mộc Đầu.

Tiêu Lê Hoa hỏi Tiểu Thạch Đầu: “Tiểu Thạch Đầu, con nói cho nương nghe, buổi tối các con có ăn bánh không? Bánh kia có phải tất cả mọi người đều có không?”

Tiểu Thạch Đầu ngẩng đầu nhìn nương, nói: “Người lớn không có.”

Tiểu Mộc Đầu nói tiếp: “Con và ca ca cũng không có.”

Trong lòng Tiêu Lê Hoa bùng nổ, nàng đã hiểu, bánh này người lớn không có, trẻ con có, nhưng con trai của nàng lại không có! Cho nên chỉ có thể nhìn người khác ăn bánh, bọn chúng chạy đi chỗ khác, người ta còn đuổi theo nhom nhem chúng.

“Là tất cả trẻ con đều có, chỉ có hai con không có? Tại sao?”

Hai đứa bé gật đầu, không trả lời câu hỏi của nàng, Tiêu Lê Hoa xoa xoa đầu hai đứa bé, nói với chúng: “Các con trở về phòng trước đi, nương sẽ về sau. Tiểu Thạch Đầu dắt đệ đệ con về phòng. Ngoan, nghe lời nương.”

Tiểu Thạch Đầu nhìn thoáng qua Tiêu Lê Hoa, dắt đệ đệ trở về phòng.

Tiêu Lê Hoa liếc nhìn hai đứa bé kia, lại nhớ đây hình như là hai đứa con trai của Lý thị, có thể nhớ tới hình ảnh hai đứa bé đứng cạnh Lý thị. Nghĩ đến hành động và vẻ mặt của chúng lúc này, Tiêu Lê Hoa nghĩ đúng là mẹ nào con nấy, hai đứa bé này cũng không ngoan ngoãn gì.

Hai đứa bé bị Tiêu Lê Hoa nhìn như vậy liền lùi về sau một bước, nuốt bánh đang nhai trong miệng, bọn chúng vẫn có chút sợ hãi Tứ thẩm này, bọn chúng dám trước mặt Tứ thẩm ăn bánh nhom nhem với Thạch Đầu và Mộc Đầu, là vì bọn chúng biết Tứ thẩm này không quan tâm đến Thạch Đầu và Mộc Đầu, bình thường bọn chúng bắt nạt Thạch Đầu và Mộc Đầu, Tứ thẩm đôi khi cũng chỉ liếc mắt nhìn, có lúc còn không thèm nhìn. Vì thế nên mới có vũ lá gan của bọn chúng, nhưng chúng vẫn sợ Tiêu Lê Hoa, cho nên hôm nay Tiêu Lê Hoa nhìn đám Thạch Đầu Mộc Đầu điệu dàng như vậy, lại còn dùng ánh mắt như thế này nhìn chúng, bọn chúng nghĩ hôm nay Tứ thẩm ngã nền gốc luôn rồi sao?

Tiêu Lê Hoa sẽ không so đo với hai đứa trẻ con, nàng vén rèm đi vào nhà chính.

Bên trong nhà chính có hai cái bàn, đàn ông một bàn, phụ nữ trẻ em một bàn. Ưông thị mặc dù là phụ nữ nhưng lại ngồi cùng đàn ông ở bàn trên, còn có vài đứa trẻ lớn hơn thì cũng ngồi bàn trên, là con trai của Đại phòng.

Tiêu Lê Hoa vừa tiến vào quét mắt nhìn trên bàn, thấy thức ăn trên bàn cũng ăn gần xong rồi, có rau xào, còn có dưa muối, trong tay trẻ con cầm bánh, trong tay người lớn thì không có. Nàng nghĩ đúng là đứa trẻ khác đều có, chỉ có con trai nàng thì không có.

Người trong nhà thấy Tiêu Lê Hoa đi vào tất cả đều không nói gì, sắc mặt cũng không thoải mái gì, Tiêu Lê Hoa ở nhà vốn không được yêu thích, hôm nay lại tiêu tốn một lượng bạc, tất nhiên càng làm cho người ta nhìn thấy không thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Một nhà cực phẩm

Editor: Khuê Loạn

Beta: Tiểu Tuyền

“Tứ đệ muội, người vẫn đang bị thương, sao lại tới đây? Mau ngồi xuống đi.”

Từ thị đứng lên nói, thật ra thì nàng cũng không thích Tiêu Lê Hoa, nhưng giữa hai người cũng không có mâu thuẫn gì lớn, Tiêu Lê Hoa chính là người tính tình lạnh lùng thô lỗ, nếu như không trêu chọc nàng ta, nàng ta cũng sẽ không tìm người khác gây phiền phức, Từ thị đương nhiên sẽ không tự tìm phiền phức cho mình.

Lý thị đảo mắt qua, nói: “Tứ đệ muội, đồ ăn đều đã đưa đến phòng của người, cũng đưa không ít, người còn tới đây làm gì? Hôm nay người gây chuyện, nên người thấy đói bụng, người còn cảm thấy ăn chưa no sao? Người ta nói người bị thương thường ăn ít, sao người lại giống như cái thùng com vậy?”

“Tiêu thị, không còn com, người về đi! Ta thấy người cũng đã khỏe rồi, ngày mai đến phiên người nấu com, nên nấu com đi, không cho phép lười biếng! Nếu không sẽ cho hru người về nhà mẹ đẻ! Con dâu như người nhà chúng ta không chấp nhận được!”

Ưông thị đặt mạnh đôi đũa xuống bàn, bày ra uy phong của bà mẹ chồng, lời nói lúc xế chiều hôm nay của Tiêu Lê Hoa vẫn còn làm cho bà tức giận đấy.

“Ta đã ăn xong rồi, ta tới đây là muốn hỏi, mỗi đứa bé đều có bánh ăn, tại sao con ta lại không có?”

Những lời này vừa nói ra, ánh mắt mọi người nhìn nàng đều có vẻ kinh ngạc, bởi vì từ khi Tiêu Lê Hoa sinh Thạch Đầu và Mộc Đầu, chưa từng quan

tâm che chở hai đứa bé, càng sẽ không bao giờ nói là “con ta”, hôm nay lại để ý đến hai đứa bé này. Nhưng vấn đề nàng hỏi đều làm cho mọi người lúng túng.

Uông thị nghiêm mặt nói: “Tại sao? Còn không phải tại vì người sao? Người làm tổn thất một lượng bạc, có thể mua được bao nhiêu bánh? Vốn hôm nay cũng không nên cho người ăn cơm! Bây giờ nể tình vết thương của người nên không để người chịu đói, con của người không ăn bánh là tiết kiệm phần cho người! Người có ý kiến gì? Vậy ngày mai người đừng ăn cơm nữa!”

“Cha, con hỏi người, trong nhà này mọi người kiếm tiền đều giao cho công trung, có phải người trong nhà này tiêu tiền đều từ công trung bỏ ra không? Bao gồm cả việc bị bệnh, bị thương?” Tiêu Lê Hoa trực tiếp hỏi Tạ Sinh Tài.

Tạ Sinh Tài nghe Tiêu Lê Hoa hỏi như vậy, có chút lúng túng, gật đầu.

Tiêu Lê Hoa lại hỏi: “Vậy có người nào bị thương bị bệnh thì phải chịu đói không? Người bị bệnh không thể chịu đói, thì con của hắn phải chịu thay? Có chuyện này sao? Con chỉ hỏi trong nhà này có phải là quy định như vậy không? Sau này cũng sẽ như vậy phải không? Nếu là như vậy, con sẽ không nói thêm nữa! Nếu không phải như vậy, phải đem bánh cho con của con ăn!”

Tạ Sinh Tài bị hỏi đến không biết nói gì, chuyện này căn bản không phải do hắn làm, hắn không ngăn cản, nhưng cũng biết là không có lý, hiện tại bị con dâu chất vấn, hắn cũng không biết giải thích như thế nào, chỉ có thể nhìn lão bà.

Uông thị nhìn Tiêu Lê Hoa chăm chăm, giống như nhìn bức tượng.

Đàn ông không tiện nói chuyện, Lý thị vừa muốn há mồm nói đã bị một câu nếu người dám nói chuyện vậy sau này người đừng nên bị bệnh, nếu không sẽ đến lượt con trai người chịu đói của Tiêu Lê Hoa chặn miệng! Nàng tức không nói nổi.

Đại tẩu Phương thị mở miệng nói: “Tứ đệ muội, ngã bệnh là tiêu tiền từ công trung, nhưng cũng phải xem tình hình, người khác bị bệnh hay bị thương đều là không may, muội bị thương là do tự gây nên. Nếu như muội không gây sự với người ta, không đánh nhau với người ta, thì sao có thể bị ngã đập đầu? Muội nào loạn như vậy, không chỉ tốn mất một lượng bạc, còn làm mất mặt Tạ gia chúng ta.”

“Chính là thế, lời đại tẩu nói có lý, ta cũng ngại ra ngoài cửa, thật mất thể diện.”

Lý thị ở bên cạnh xen mồm, khinh bỉ nhìn Tiêu Lê Hoa.

Phương thị lại nói tiếp: “Lời này là thật, mồi lang trung cho muội, tổn số bạc này, cũng là bố mẹ chồng tâm địa lương thiện, nếu đổi là người khác sớm đã bị muội làm cho tức chết, còn có thể để tâm đến sống chết của muội sao? Hiện giờ muội cũng đã tỉnh lại, nể tình muội bị thương, cũng không cắt cơm của muội, chỉ cắt bớt phần bánh của Thạch Đầu Mộc Đầu, đây đã là do hai ông bà lương thiện, muội hiện tại trách tội họ, thật là có chút quá đáng.”

Uông thị nghe Phương thị nói cũng đẹp mặt hơn rất nhiều, nghĩ vợ lão Đại đúng là biết ăn nói, về lúng túng trên mặt Tạ Sinh Tài cũng giảm bớt, cảm thấy đúng là có lý.

Tiêu Lê Hoa nhìn Phương thị, nghĩ đại tẩu này đúng là biết ăn nói, không chỉ sửa lại hết những điều nàng nói, nàng xem ra, đại tẩu này nói chuyện không giảng đạo lý, thật ra chính là bênh phía cha mẹ chồng, nói nàng không hiểu lý lẽ! Thật sự nghĩ nàng ngu sao? Nghĩ cắt bớt khẩu phần lương thực của con trai nàng nhưng lại đổ lỗi lên đầu nàng. Cả một nhà lớn nhỏ nhìn hai đứa bé bị đói bụng vì lỗi không phải của mình, còn cảm thấy làm như vậy là đúng, lương thiện cái nổi gì, đi lừa quỷ đi!

“Tứ đệ muội, muội mau xin lỗi bố mẹ đi, chuyện này coi như xong. Nếu không cha mẹ tức giận, đến lúc Tứ đệ trở về cũng sẽ không tha cho người.”

Người đàn ông vừa nói chính là chồng Phương thị, Tạ Hữu Khang.

“Đúng, Tứ đệ muội, mau xin lỗi rồi trở về phòng đi, muội vẫn còn đang bị thương đấy, nếu lại bị nặng, trong nhà cũng không có bạc cho muội tiêu tốn đâu.”

Đây là chồng của Lý thị, Tạ Hữu Hòa.

Tạ Hữu Tài cúi đầu uống chút cháo loãng còn lại, không nói lời nào.

Khỏe miệng Tiêu Lê Hoa nhếch lên, cười nói: “Tại sao ta phải xin lỗi? Các người không phải nói một lượng bạc trị thương cho ta lấy ra từ công trung sao, muốn đòi lại sao? Ta đây chính là tổn tiền của công trung, tại sao lại cắt giảm phần cơm của ta? Tại sao lại cắt giảm phần cơm của con trai ta? Các người đừng bảo là ta mắc nợ các người, nếu muốn đòi lại một lượng bạc, ta đây sẽ trả các người! Các người cũng không thể cắt giảm cơm canh của con trai ta! Bọn chúng còn nhỏ như vậy, ăn không đủ no sẽ bị đói, sao các người không hướng về phía ta đây này, lại đối xử với con trai ta như vậy, thật đúng là tâm địa lương thiện! Một nhà mà thế này ư, đây đúng là một nhà sao?”

“Người muốn trả lại một lượng bạc? Đây là do người nói, không được lật lọng!”

Lý thị vừa nghe xong lập tức kêu lên, bạc này là trong công trung đương nhiên có phần của nàng, thiếu một lượng thì phần của nàng lại ít đi một phần, tất nhiên nàng không hy vọng ít đi một chút nào.

Trong lòng Tiêu Lê Hoa nghĩ Tạ Hữu Thuận ra ngoài làm công, bạc kiếm được đều bị tịch thu, đến lúc đó một lượng bạc sẽ lấy từ đó ra, người của Tạ gia muốn nói gì mà không được, đến lúc đó cho họ khó chịu chết đi.

Phương thị nói: “Cho dù người nói muốn trả lại một lượng bạc, hành động của người cũng đã làm mất mặt Tạ gia chúng ta, cắt giảm một bữa ăn cũng là bình thường.”

Uông thị nói: “Chính là đạo lý này, Tạ gia chúng ta luôn có danh tiếng tốt, đều bị người làm hỏng.”

Tiêu Lê Hoa khinh thường nói: “Thanh danh của ta đã sớm nát bét, cũng không phải là vì chuyện hôm nay mà kém đi, nếu Tạ gia bị ảnh hưởng thì cũng từ sớm rồi, còn nói là vừa bị xong? Hay là nói từ trước đến nay các người luôn để con trai ta đói bụng?”

Tiêu Lê Hoa nói tới đây liền cau mày, nghĩ đến thân thể gầy yếu của Thạch Đầu và Mộc Đầu, cảm thấy cho dù mình đối xử với hai đứa bé không tốt, bọn chúng cũng ăn cơm cùng cả nhà, không thể nào lại gầy như vậy. Trong trí nhớ hình như Tiêu Lê Hoa kia không vui sẽ tự mình mang thức ăn về phòng ăn, hai đứa bé ăn cơm ở trên bàn như thế nào cũng không biết. Hoàn toàn có thể là nàng ở bên ngoài gây chuyện, sẽ để cho hai đứa bé chịu phạt thay cho nàng a!

“Các người lại dám làm như vậy! Bọn chúng cũng là họ Tạ!”

Trong lòng Tiêu Lê Hoa cảm thấy rất không có khả năng, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt những người đó lóe lên, đáng vẻ bị nàng đoán trúng, nàng tức giận dựng đứng lông mày, cảm thấy mình đúng là xuyên qua đến một nhà cực phẩm rồi! Cực phẩm đến mức con dâu phạm lỗi thì phạt cháu trai chịu đói bụng!

“Họ Tạ cũng là do người sinh ra, nếu người không như vậy, bọn họ sẽ bị người làm liên lụy. Hơn nữa người không phải là không thêm quan tâm sao? Bây giờ giả vờ cái gì? Ta thấy người không phải là ngã đập đầu mất trí, mà là đang soi mói thì có!”

Lý thị nói thể tương đương thừa nhận.

Tiêu Lê Hoa nghe Lý thị nói như vậy, trong đầu đột nhiên hiện lên hình ảnh, đó là Uông thị nói với nàng nếu như nàng lại gây chuyện thị phi, sẽ không cho nàng ăn cơm, nàng trừng mắt nói muốn không cho nàng ăn cơm sao, nàng sẽ làm cho tất cả mọi người không thể ăn cơm, sau đó Uông thị bị Tiêu Lê Hoa hù dọa, vừa không muốn nhượng bộ, lại uy hiếp nói nàng mà ăn thì Thạch Đầu Mộc Đầu cũng đừng có ăn, kết quả tất nhiên là Tiêu Lê Hoa không thêm để ý đến việc hai đứa con trai của mình có cơm ăn hay không. Sau đó Uông thị để tỏ vẻ bà nói lời giữ lời, vì duy trì sự uy nghiêm của nữ chủ nhân trong nhà, liền phạt hai đứa bé đói bụng mỗi khi Tiêu Lê Hoa phạm lỗi.

Tiêu Lê Hoa nghĩ đến những chuyện này, mắt liền đỏ, nàng nhìn những người trước mặt, nghĩ đây chính là người nhà trong kiếp này của nàng, nàng may mắn vì trong ngày đầu tiên trọng sinh tới đây đã biết bọn họ là người như thế nào.

Tiêu Lê Hoa xoay người rời đi, muốn đi đến phòng bếp, nhưng lại dừng bước, lúc này trí nhớ của nàng vô cùng tốt, nói cho nàng biết từ trước đến giờ luôn là nấu ít ăn nhiều, cực hiếm khi còn thừa thức ăn. Nàng dậm chân, trở về phòng, vừa vào phòng liền chốt cửa.

“Nương.”

“Nương.”

Tiểu Thạch Đầu và Tiểu Mộc Đầu vốn ngồi trên giường gạch, thấy cửa đột nhiên mở ra, Tiêu Lê Hoa nghiêm mặt xông vào, làm bọn chúng sợ hết hồn, trong lòng nghĩ không lẽ nương lại biến trở về như cũ? Tiểu Mộc Đầu há há mồm đã muốn khóc, cũng không dám lên tiếng, rung rung nước mắt. Thạch Đầu cũng cứng đờ cả người, nhích lại gần bên cạnh đệ đệ.

Tiêu Lê Hoa nhìn thấy đáng vẻ hai đứa nhỏ, biết đã dọa bọn chúng sợ, sắc mặt dịu xuống, nói: “Nương không có chuyện gì, các con đừng sợ.” Nàng ngồi trên giường gạch, cảm thấy có chút choáng váng, nhắm mắt lại, trong lòng nghĩ tốt nhất là tự mình dưỡng thương cho tốt, nếu không để lại di chứng sẽ phiền phức.

Tiểu Thạch Đầu nói: “Nương, người không sao chứ?”

“Nương không sao. Tiểu Thạch Đầu, con nói cho nương biết, có phải không trước kia nương mắc lỗi, các con sẽ bị cắt giảm thức ăn? Nói thật cho nương nghe.” Tiêu Lê Hoa nhìn Tiểu Thạch Đầu, nàng cũng muốn xác nhận một lần. Tiểu Thạch Đầu mấp máy môi, nói: “Nương, không có chuyện gì, chúng con không đói bụng. Con chia một phần của con cho đệ đệ, con còn đưa đệ đệ đi tìm đồ ăn nữa.” Nghe mấy lời này, Tiêu Lê Hoa rút nước mắt, đi qua ôm lấy hai đứa bé vào trong lòng, cảm thấy chúng thật gầy, lại đáng thương, nàng khó khăn lắm mới có con trai, lại phải chịu khổ như vậy!

Tiêu Lê Hoa giờ phút này cực kỳ ghét người của Tạ gia, cũng ghét Tiêu Lê Hoa.

“Tại sao các con không nói với cha?”

Tiêu Lê Hoa đau lòng hỏi, nghĩ Tạ Hữu Thuận thương hai đứa con trai này, nếu nói với hắn thì sẽ không bị như vậy đi? Trong ký ức của nàng thì Tạ Hữu Thuận không biết chuyện này, nếu biết hẳn nhất định sẽ tức giận. Nhưng hắn đau lòng vì hai đứa nhỏ gầy yếu, giống như chỉ vì vốn hai đứa bé đã như thế, trẻ con ở nông thôn nhiều đứa gầy gò, nên hắn cũng không phát hiện ra điều gì bất thường.

Tiểu Thạch Đầu nói: “Nếu nói, nương sẽ không có cơm ăn.”

Cả người Tiêu Lê Hoa cứng lại, sau đó run rẩy dữ dội, nàng không kiềm nén được mà bật khóc, nghĩ Tiêu Lê Hoa kia đã bỏ lỡ cái gì a, nàng đã may mắn cỡ nào mới có được hai đứa con trai ngoan như thế này, thật là phúc đức của trời cao, sau này nàng nhất định sẽ đối xử thật tốt với chúng, bù đắp

tất cả những gì mà Tiêu Lê Hoa trước kia thiếu nợ bọn chúng.

Hai đứa bé nhìn thấy Tiêu Lê Hoa khóc, cũng khóc, ba mẹ con ôm nhau khóc ròng, cuối cùng vẫn là Tiêu Lê Hoa ngưng khóc trước, lau nước mắt cho hai đứa bé, xoa cho mặt hai đứa bé đỡ bẩn.

Tiêu Lê Hoa khóc xong, cũng không còn sức lấy nước cho hai đứa bé rửa mặt, nàng chỉ muốn nằm xuống, liền kéo chăn đệm ra, để cho hai đứa bé nằm cạnh nàng, một lát sau ba người cùng ngủ thiếp đi.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Nhị tẩu Tử thị

Ngày hôm sau, lúc Tiêu Lê Hoa tỉnh lại còn có chút mơ màng, chớp chớp mắt mấy cái mới nhớ ra, vội vàng quay đầu nhìn, nhìn thấy hai cái đầu nhỏ, hơn nữa vì quay đầu nên động vào vết thương sau gáy nên bị đau, nàng mới xác định đúng là mình đã biến thành một nữ nhân tên là Tiêu Lê Hoa, có hai con trai ngoan ngoãn hiếu thuận.

Ngoài cửa sổ hơi tờ mờ sáng, cũng chưa sáng rõ hẳn, Tiêu Lê Hoa không vội thức dậy, nàng cũng không muốn dậy, dù sao nàng vẫn đang bị thương.

Chăn gối trên người có mùi rất kỳ quái, không biết đã bao lâu không được giặt giũ phơi nắng rồi, rất cứng, rất không thoải mái, làm cho người thích sạch sẽ như Tiêu Lê Hoa cảm thấy không thoải mái, nên nàng định khi trời sáng sẽ lấy chăn màn ra giặt giũ phơi nắng. Sau đó cho hai đứa bé tắm giặt, dọn dẹp phòng ở, nàng sẽ xử lý ổn thỏa. Về phần phòng ở này, mặc dù trong lòng nàng đã chuẩn bị tư tưởng ở riêng, nhưng chỉ cần nàng còn ở một ngày thì sẽ làm cho nó còn sạch sẽ một ngày.

Tiêu Lê Hoa đã tính toán sẽ ở riêng rồi, thì ra mấy nữ chính trong truyện xuyên không đều sẽ ở riêng, không ngờ đến lượt mình cũng làm như thế, hơn nữa lại còn vội vàng như vậy, chỉ là nàng vừa nghĩ tới hai đứa nhỏ phải chịu ảm ức nàng sẽ không thể nào không làm như vậy, Tiêu Lê Hoa từng không ra gì, nhưng đây cũng không thể là lý do để người Tạ gia cắt giảm cơm canh của hai đứa nhỏ, nàng cảm thấy người Tạ gia này dù lòng dạ không thể nói là ác độc, thì cũng có thể nói là lạnh nhạt.

Tiêu Lê Hoa không muốn ở cùng một nhà với những người như vậy.

Nghĩ xong, Tiêu Lê Hoa ngủ thiếp đi.

Đến khi tỉnh lại, trời đã sáng rồi, có thể nghe thấy tiếng người lớn nói chuyện bên ngoài và tiếng trẻ con cười đùa. Tiêu Lê Hoa thấy hai đứa bé đều tỉnh dậy, mở tròn mắt nhìn nàng. Tiêu Lê Hoa đưa tay xoa xoa đầu hai đứa, hỏi chúng buổi tối qua ngủ có ngon không, cả hai đứa nhỏ đều gật đầu, hôm qua nướng đối xử với chúng rất dịu dàng, nên chúng ngủ ngon hơn bình thường nhiều, mặc dù buổi tối bị đối tình hai lần, sau đó mút ngón tay mới lại ngủ tiếp được.

Tiêu Lê Hoa từ từ ngồi dậy, cảm thấy trên người có sức hơn hôm qua, hơn nữa chỗ bị ngã đập đầu hôm qua cũng không thấy đau nữa. Nàng nhìn hai đứa nhỏ bần ơi là bần, nhìn phòng ở vừa bừa vừa bẩn, nghĩ đến việc mình cần làm thật là nhiều a, nàng tự tính toán trong lòng, quyết định dọn dẹp cái giường nằm trước, phơi phóng chăn chiếu, sau đó lúc xế chiều ầm ắp thì tắm cho hai đứa nhỏ.

Lúc này có người gõ cửa, là Tử thị.

Tiêu Lê Hoa xuống giường đi mở cửa, Tử thị đi tới, từ trong tay áo lấy ra hai miếng điểm tâm, đưa cho Tiêu Lê Hoa nói: “Ngày hôm qua đến đây, thấy hai đứa nhỏ đói bụng nên mang đến ít đồ ăn, đừng để đói bụng quá, muối cũng ăn một miếng đi, mặc dù không nhiều, nhưng cũng đỡ một chút.”

Tiêu Lê Hoa nhìn chỗ điểm tâm kia, đây là loại điểm tâm vừa cứng vừa giòn, ăn vào sẽ đỡ đói. Nàng không chán ghét Tử thị, mặc dù người trong nhà cắt bớt khẩu phần cơm canh của hai đứa nhỏ, nhưng nàng nghĩ Tử thị là con dâu cũng không ảnh hưởng được đến quyết định của cha mẹ chồng, có thể mang điểm tâm đến đây đã không tệ rồi. Nghĩ đến hai con trai đói bụng, nàng liền không khách sáo, sau khi cảm ơn thì nhận lấy, đưa cho mỗi đứa một miếng điểm tâm.

Thạch Đầu đưa cho Tiêu Lê Hoa một miếng, Tiêu Lê Hoa bảo mình không đói bụng, bảo chúng mau ăn đi.

Tử thị nhìn thấy, nghĩ Tiêu Lê Hoa thật sự thay đổi rồi, như vậy cũng tốt, nàng rất thương Thạch Đầu và Mộc Đầu, nhưng nàng cũng không phải mẹ ruột của chúng, không thể quản quá nhiều được, để mẹ ruột của chúng yêu thương bảo vệ chúng là tốt nhất.

“Hôm nay ta ở nhà nấu cơm, ta để phần cho mọi người chút cháo và dưa muối, để ta bụng đói cho mọi người, chờ một chút.”

Tử thị vừa nói vừa quay người bước đi, nhanh chóng dùng khay bưng ba chén cháo, còn có một chén dưa muối, đặt lên trên bàn.

“Các con ăn đi, ta ra ngoài trước.”

Tiêu Lê Hoa cảm ơn Từ thị, sau đó cùng hai đứa nhỏ ăn cơm, vừa ăn vừa hỏi hai đứa nhỏ có phải bình thường Từ thị cũng cho bọn chúng đồ ăn không, hai đứa nhỏ gật đầu, nói chỉ cần bọn chúng bị đói, chỉ cần Từ thị có đồ ăn sẽ cho bọn chúng, nhưng không nhiều cũng chỉ có mấy lần. Tiêu Lê Hoa cũng hiểu, tình hình trong nhà này không dư thừa thức ăn, điểm tâm này không thể thường xuyên có được.

Tiêu Lê Hoa nghĩ Nhị tẩu này vẫn còn tốt bụng, cả Tạ Hữu Thái hình như tối qua vẫn không nói gì, chắc hẳn hai vợ chồng này suy nghĩ giống nhau, vậy thì tốt, cuối cùng trong nhà này cũng không phải tất cả mọi người đều khiến người khác khó chịu. Có câu nói một hảo hán ba người giúp, ở cái thời đại này trong cái thôn này, có người giúp đỡ vẫn tốt hơn.

Ăn cơm xong, Tiêu Lê Hoa để cho hai đứa bé đi chơi, nàng bụng chén đưa đến phòng bếp, vừa trở về phòng, nhìn thấy hai đứa bé ngoan ngoan ngồi trong nhà không có đi chơi, cũng không đuổi bọn chúng đi. Nàng bắt đầu dọn dẹp phòng, trước tiên mang toàn bộ chăn đệm ra ngoài phơi phóng, nhìn lên nóc nhà, nghĩ nếu quét dọn chắc rơi cả một tầng bụi xuống đất, cũng chỉ nhẹ nhàng quét qua lớp bụi bặm, dễ nhìn hơn một chút. Sau đó quét sạch kháng, lại đi lấy hai chậu nước, lau chùi xung quanh.

Thạch Đầu và Mộc Đầu nhìn Tiêu Lê Hoa làm việc nhanh nhẹn tháo vát, hai đứa mở to mắt, đang nghĩ sao lần này nương lại chăm chỉ làm việc như vậy, nhìn Tiêu Lê Hoa nhìn về phía bọn chúng cười, bọn chúng cũng cười, sau đó muốn giúp Tiêu Lê Hoa dọn dẹp, Tiêu Lê Hoa không để chúng làm, thật ra cũng không ở đây bao lâu, nàng chỉ quét dọn qua, không để bẩn là được.

Từ thị thấy Tiêu Lê Hoa như thế này cũng sang xem, vừa thấy thì tròn mắt.

“Từ đệ muội, muội dọn dẹp thật là sạch sẽ.”

Từ thị nghĩ Tiêu Lê Hoa không thay đổi thì thôi, thay đổi quá là dọa người, đây giống như biến hẳn thành một người khác.

Tiêu Lê Hoa cười cười nói: “Ta cũng chỉ quét quét dọn dọn rồi lau chùi, sắp xếp đồ vật gọn gàng lại thôi, mấy thứ đồ có gì nhiều để thu dọn đâu nên nhìn sạch sẽ. Nhị tẩu, buổi chiều ta tắm cho Thạch Đầu Mộc Đầu, không biết có đủ nước dùng không, nếu không đủ để ta đi gánh.”

Từ thị cười nói: “Đủ rồi, muội cứ dùng đi, dùng hết để Nhị ca lại đi gánh.”

“Cảm ơn Nhị tẩu.”

Thạch Đầu Mộc Đầu nghe thấy mẹ sẽ tắm cho chúng đều mỉm cười, cho đến giờ nương cũng chưa từng tắm cho chúng, đều là cha tắm cho.

Phòng ở đã thu dọn sạch sẽ, Tiêu Lê Hoa nghỉ ngơi một lát, sau đó cho hai đứa bé tắm rửa thay quần áo, ngày hôm qua nàng mở hòm lấy quần áo, lấy ra hai bộ, đều đã rất cũ. Nàng nhìn đường may những bộ quần áo, nghĩ mình cũng có thể làm được, ở nông thôn không cần làm những thứ tinh tế như thêu hoa, nhưng cũng có giúp đỡ mẹ may áo làm chăn bông, cũng có cắt vải, có khâu vá, hiện giờ không có máy may, nhưng dùng kim cũng không làm khó được nàng. Nàng nghĩ sau này sẽ tự may quần áo cho hai đứa nhỏ.

Tìm quần áo cho hai đứa bé xong, nhìn thấy chỗ rách, nàng vá chỗ rách, định chờ hai đứa bé thay quần áo bản tắm rửa sạch sẽ xong sẽ khâu vá sửa sang lại. Nếu đủ thời gian, đến lúc đó nàng mang tất cả quần áo của mấy cha con ra khâu vá lại, nàng nghĩ nếu không có bất ngờ gì xảy ra, sau này đây chính là nam nhân của mình rồi, phải làm tốt quan hệ mới được.

Buổi trưa, cả nhà trở về, vừa nhìn thấy Tiêu Lê Hoa tất cả đều ngạc nhiên, không biết nàng ta lại phát điên cái gì.

Tiêu Lê Hoa cũng không thêm để ý tới bọn họ, mang theo hai con trai lên bàn cơm, cũng không có khẩu trừ cơm của bọn họ. Bởi vì buổi chiều còn phải đi làm, cho nên thức ăn buổi trưa coi như thịnh soạn, Tiêu Lê Hoa ăn một nửa chiếc bánh của mình, nửa còn lại chia cho hai con trai. Điều này gây chú ý ánh mắt của tất cả mọi người, bởi vì bình thường Tiêu Lê Hoa đều lười quan tâm đến hai đứa con, hôm nay lại thân thiết như vậy, bé hai đứa bé ngồi lên ghế, còn gấp thức ăn cho chúng, còn chia đồ ăn cho chúng, đúng là người mẹ hiền nha!

“Mặt trời mọc từ hướng Tây rồi a, đối tốt với Thạch Đầu Mộc Đầu như thế, không biết là có tính toán gì đây?”

Lý thị cổ quái nói, trong lòng thầm nghĩ Tiêu Lê Hoa này không phải là bị kích thích, định để hai đứa bé lại mà bỏ đi, nên cuối cùng mới làm nốt vai mẹ hiền này sao? Thật đúng là muốn bỏ đi rồi!

Lời Lý thị vừa ra khỏi miệng, sắc mặt mọi người rất khó coi, đều dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn Tiêu Lê Hoa.

Tiêu Lê Hoa ngẩng đầu nhìn Lý thị, lạnh nhạt nói: “Ta đã nghĩ cẩn thận rồi, trên đời này người làm mẹ nào cũng đối xử tốt với con mình. Giống như Tam tẩu người có thể bao che cho con mình vậy, đương nhiên ta cũng có thể. Vốn tưởng rằng ta không quan tâm đến thì người trong nhà này sẽ không bỏ rơi con của ta, nhưng đúng là không phải cha mẹ ruột thì không thể tin được, ta chỉ có thể tự mình chăm sóc chúng thôi!”

Đây là đang chỉ trích người nhà khẩu trừ phần cơm của Thạch Đầu Mộc Đầu, cả nhà nghe xong đều ghen tức, chuyện mẹ làm sai mà cắt giảm cơm của con cái đúng là không có lý.

Uông thị sầm mặt nói: “Tiêu thị, người là đang trách ta?”

“Đúng thế, vậy mà còn phải hỏi?” Tiêu Lê Hoa trong lòng cảm thấy may mắn vì Tiêu Lê Hoa trước kia là một người không coi ai ra gì, nên lúc này nàng cũng không cần giả vờ hiền thuận làm gì, có thể thoải mái tỏ vẻ bất mãn: “Nương, ta đối xử tốt với con của mình, các người thấy không vui sao? Có phải sau này không thể tiết kiệm lương thực nữa, nên trong lòng không thoải mái đi?”

“Ngươi, đồ đàn bà đánh đá!” Ông thị tức giận mắng.

“Ta đang ăn cơm bình thường, người khác bới móc ta, ta chỉ đáp lại mấy câu, sao đã lại thành người đàn bà đánh đá rồi? Bàn cơm này có còn để cho người ta yên ổn ăn bữa cơm nữa không? Cơm này ăn không ngon sẽ không có sức, còn có thể ngã bệnh a. Ta ngã bệnh cũng không sao, nhưng nếu cha mẹ ngã bệnh, ta lại thành con dâu không hiếu thuận rồi. Vì nghĩ cho thân thể của hai người, ta thấy sau này chúng ta chia ra ăn cơm là được rồi. Đến lúc đó ta sẽ tự bụng đồ ăn về phòng, cứ làm như vậy đi. Cha, mẹ, các người thấy ta hiếu thuận chưa, không thể bảo ta là đồ đánh đá được nữa.”

Tiêu Lê Hoa cười nói, trong mắt đều là sự châm chọc, nàng cũng không muốn ăn cơm cùng mấy người này nữa.

“Thạch Đầu, Mộc Đầu, đi.”

Tiêu Lê Hoa nói xong không đợi người khác nói gì, bế hai đứa bé từ trên ghế đầu xuống, mỗi tay dắt một đứa đi ra ngoài, để lại cả một phòng đang trợn mắt há mồm.

Xế chiều lúc trời âm áp nhất, Tiêu Lê Hoa cho hai đứa bé tắm rửa, thay quần áo sạch, sau đó ôm đồng quần áo bản đi giặt.

“Tứ đệ muội, ta và muội cùng đi nhé! Đúng lúc ta cũng cần giặt không ít quần áo đây.”

Từ thị thấy Tiêu Lê Hoa muốn đi ra ngoài, liền vội nói, sau đó trở về phòng lấy một rổ quần áo.

Tiêu Lê Hoa nghĩ có người đưa nàng đi cùng cũng tốt, mặc dù trong đầu nàng có trí nhớ, nhưng rốt cuộc vẫn có chút mơ hồ.

Từ thị đi tới chỗ cửa sổ đang mở nói với người ở bên trong: “Nhu Ý, ta và Tứ đệ muội đi giặt quần áo, các người trông nhà nhé.”

“Biết rồi, Nhị tẩu đi đi, ta sẽ trông nhà.”

Trong phòng truyền đến tiếng nói, Tiêu Lê Hoa nghĩ đây là cô em gái chồng chưa gả ra ngoài kia, chỉ cảm thấy đáng về cũng thanh tú, trong trí nhớ hình như chủ nhân thân thể này không quá chào đón nàng ta, không phải vì Nhu Ý không tốt mà là bởi vì Nhu Ý đính hôn được mới tốt, nên chủ nhân thân thể này mới ghen tỵ.

Tiêu Lê Hoa nghĩ chủ nhân thân thể này đúng là ham hư vinh, đã gả cho người ta làm mẹ hai đứa nhỏ vẫn còn nhớ mãi không quên hy vọng xa vời kia, không nhận thức được sự thật hiển nhiên, ghen tỵ nọ ghen tỵ kia, gây chuyện thị phi, cuối cùng đến mạng cũng mất, thật không biết nên nói gì nữa.

Tiêu Lê Hoa cùng Từ thị đi ra cổng, phía sau còn có thêm hai cái đuôi nhỏ.

Đi trên đường gặp mọi người, đều chào hỏi Từ thị, vừa nhìn cũng biết đây là một người nhân duyên tốt, mà Tiêu Lê Hoa đều nhận được ánh mắt khinh bỉ. Trong lòng Tiêu Lê Hoa cũng thấy buồn bực, nghĩ chủ nhân của thân thể này đúng là để lại cho mình một cục diện rối rắm a, xem ra hình tượng chỉ có thể sau này từ từ thay đổi, mà bây giờ nàng chỉ có thể dùng vẻ mặt lạnh nhạt đối mặt với ánh mắt đánh giá của mọi người xung quanh, thỉnh thoảng quan tâm đến hai cái đuôi nhỏ.

Đến bờ sông, thấy dưới cây đại thụ đã có rất nhiều phụ nữ. Từ thị bảo Tiêu Lê Hoa đổi chỗ giặt, người dưới gốc cây kia không nên gặp, miễn cho Tiêu Lê Hoa lại gây chuyện âm ỉ với người ta.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: Quỷ nhập vào người

Editor: Hong Van

Beta: Tiểu Tuyền

Tiêu Lê Hoa thấy Từ thị rõ ràng là đi về phía gốc đại thụ dưới bờ sông, nhưng kết quả lại vòng qua đó, có chút kỳ quái, thầm nghĩ dưới gốc cây cũng có chỗ cơ mà, tại sao lại không đến đó? Nàng nhìn kỹ qua thì mới hiểu rõ.

Gốc đại thụ dưới bờ sông có không ít đá lớn, có nhiều nữ nhân đang giặt y phục ở trên những tảng đá đó, mà trong số những nữ nhân đó lại có mấy người là nguyên nhân khiến Tiêu Lê Hoa bị thương rồi để Tiêu Lê xuyên tới.

Tiêu Lê Hoa thầm nghĩ Từ thị đây là không muốn nàng đi qua đó cãi nhau với người ta!

“Ta nhị tẩu từ, ở đây còn có chỗ này! Mau đến đây giặt cùng nhau đi!”

Từ thị muốn đi chỗ khác giặt đồ, Tiêu Lê Hoa cũng không phản đối, tuy là trong trí nhớ của Tiêu Lê Hoa nguyên nhân nàng đánh nhau với người khác

cũng bởi vì nàng ghen ghét người ta mà nói lời không dễ nghe, chọc giận người khác mới làm hại chính mình bị đẩy một cái mà té ngã, mệnh vào Hoàng Tuyền, nhưng nàng cũng không có tình cảm gì với kiểu một đám người lại đi đánh một nữ nhân, cho nên vẫn là cách những nữ nhân kia xa một chút thì tốt hơn. Chỉ là lúc này lại có người gọi Từ thị lại.

Người gọi lại là một phụ nhân có chút béo, đang cười dò xét Tiêu Lê Hoa.

Tiêu Lê Hoa xem xét biểu lộ trong ánh mắt của kia của nàng ta đã biết rõ đây là đang cười trên nỗi đau của người khác, trong lòng nghĩ thầm người này là cố ý, chính là muốn nhìn chuyện cười của nàng a? Nàng tìm được nữ nhân này trong trí nhớ của mình, nữ nhân này được gọi là Chu đại tẩu, trưởng phu Chu Mãn là một thợ mổ heo, Tiêu Lê Hoa còn cười qua nàng mập mạp, coi chừng nửa đêm bị Chu Mãn làm thịt mất, Chu đại tẩu vì chuyện này mà chạy đến Tạ gia náo loạn một trận, giữa hai người tuyệt đối là có thù oán!

Tiêu Lê Hoa nghĩ nguyên chủ thật sự là miệng lưỡi đủ độc, cũng thực sẽ khiến người oán, những cục diện rối rắm này về sau sẽ từ từ được thu thập, hiện tại chuyện nàng có thể làm đúng là quan sát tình thế, ngậm miệng không nói, nếu phát hiện người mà Tiêu Lê Hoa đắc tội là người tốt thì đi tu bỏ quan hệ, nếu bản thân người đó là tấm lòng không tốt, vậy thì xấu gặp xấu đi, nàng sẽ không vì loại người này mà đi hao tâm tổn trí.

Chu đại tẩu vừa nói như vậy, những người còn lại toàn bộ quay đầu nhìn qua, sắc mặt cũng có đủ màu, nhất là một nữ nhân mặc áo màu xanh lá trong đó, vốn là có chút kinh hoàng, sau đó hung hăng trừng mắt nhìn Tiêu Lê Hoa, quay đầu đi tiếp tục giặt y phục. Nữ nhân này đúng là người trong cuộc khiến cho Tiêu Lê Hoa mất mạng.

Nhà mẹ đẻ của nữ nhân này họ Trương, tên gọi là Thủy Đào, gả cho người Lý gia trong thôn này, là con dâu út của Lý gia.

Đương gia của Lý gia chính là thôn trưởng, thôn trưởng có hai trai một gái, người con gái gả cho một phú hộ trên thị trấn, thường xuyên mang về cho nhà mẹ đẻ không ít thứ tốt, mà Trương Thủy Đào và cô em chồng lại có quan hệ tốt với nhau, tất nhiên là lấy được không ít thứ tốt hơn, cho nên luôn khoe khoang với mấy nữ nhân trong thôn, sau đó bị Tiêu Lê Hoa thấy được, đương nhiên là vô cùng ghen ghét, một lời bất hòa rồi đánh nhau, sau đó Tiêu Lê Hoa đã đổi thành Tiêu Lê hiện tại rồi.

Từ thị thấy Chu đại tẩu gọi nàng qua, nhiều người như vậy đều nhìn nàng, nếu không qua đó ngược lại để lộ ra nhút nhát, có chút do dự. Điều không được phép nhất khi sống ở nông thôn chính là không được phép nhút nhát, nếu không người khác sẽ cho là nguoi dễ bị bắt nạt, thực tế thì Tạ gia ở trong thôn này cũng không tính là đại gia tộc, càng phải có lá gan cường tráng mới được

Tiêu Lê Hoa nói: “Nhị tẩu, đi qua đi, chỉ cần các nàng không chọc ta, ta khẳng định sẽ không cãi nhau với các nàng.”

“Vậy thì được rồi!”

Từ thị mang theo Tiêu Lê Hoa đi qua, đến bên cạnh một tảng đá chưa có người ngồi, bên trên đủ để cho hai ba người đứng lên, nàng lại để cho Tiêu Lê Hoa đứng ở bên phía không người, chính bản thân mình thì ngăn giữa hai bên.

Tiêu Lê Hoa đứng vững rồi, quay đầu nói với Thạch Đầu và Mộc Đầu: “Hai người các con đi chơi cách xa bờ sông chút, đừng để rơi vào trong nước, nếu muốn đi chơi xa hơn thì nói với nương một tiếng.”

Hai đứa bé đều ngoan ngoãn gật đầu đáp lại, sau đó cũng không chạy đi, ngoan ngoãn mà ngồi xổm tại chỗ rồi chơi với cỏ, bây giờ nương đã thay đổi tốt hơn rồi, bọn họ đều muốn ở cùng một chỗ với nương, sợ là vừa rời đi thì nương lại biến trở lại như ban đầu.

Giặt y phục ở thời cổ đại cũng không có bột giặt, bình thường đều dùng tro than, người dùng xà bông cũng tương đối ít, thứ đó không rẻ.

Tiêu Lê Hoa vừa dùng chày gỗ đập đập y phục rồi vừa nghĩ, đợi sau này kiếm được tiền rồi, mỗi ngày nàng đều dùng xà bông để giặt y phục, rửa mặt rửa tay cũng dùng xà bông thơm!

“Tiêu Lê Hoa, nguoi đập mạnh như vậy làm cái gì? Là muốn đánh ai à? Thật dọa người đó!”

Chu đại tẩu thấy Tiêu Lê Hoa chỉ làm việc mà không nói lời nào, nên không có gì cũng tìm lời mà nói, lần này Tiêu Lê Hoa bị thương, còn đắc tội Trương Thủy Đào, trong nội tâm nàng ta cũng có chút hả hê đấy.

Tiêu Lê Hoa ngừng tay, liếc nhìn nàng ta một cái rồi nói: “Ta ăn cơm thì dùng sức làm việc, cũng không giống người nào đó ăn nhiều như vậy mà sức lực thì ít, hoàn toàn biến thành thịt cả rồi. Còn có tâm tư đi quân đông quân tây, người khác cũng không bị dọa, chỉ có mình nguoi bị dọa, sao lá gan lại nhỏ như vậy, thật là không nhìn ra đó.”

Tiêu Lê Hoa không muốn gây chuyện, chỉ là Chu đại tẩu thật sự là không có việc gì lại đi kiếm chuyện, nàng không nói lời nào cũng không được, trước kia lớn lên ở trong thôn, biết rõ càng trầm lặng thì sẽ càng khiến người ta nghĩ rằng mình là quả hồng mềm.

Sắc mặt Chu đại tẩu đỏ lên, thầm nghĩ đây là Tiêu Lê Hoa đang cười nàng béo, nói thân hình nàng lớn nhưng gan lại bé, nữ nhân chết tiết này đã bị ngã vỡ đầu rồi sao miệng lưỡi còn bén nhọn như vậy? Hơn nữa nếu trước kia nàng ta đều là về mặt chanh chua, thì bây giờ lại giống như người không có việc gì, khuôn mặt kia lại để nàng (Chu đại tẩu) có loại xúc động muốn cào lên.

“Tiêu Lê Hoa! Nguoi ngược lại lớn lên gầy thì làm được cái gì? Còn không phải là gả cho một hán tử nông thôn sao? Cho dù nguoi có ghen tị đồ mất Kim Phụng muối từ cũng vô dụng, người ta là đi làm thiếu phu nhân, mà nguoi đời này nhìn thấy nàng đều chỉ có thể cúi đầu đi đường, muốn làm nha đầu của người ta cũng không được!”

Kim Phụng chính là cô em chồng của Trương Thủy Đào, chính là phượng hoàng vàng của Lý gia.

Chu đại tẩu đề cập đến nha hoàn, là do trước kia Tiêu Lê Hoa làm việc này, còn là kẻ đã bị đuổi ra ngoài, cho nên mới nói, cho dù nàng có đưa lên đến cửa cũng không có ai muốn.

Tiêu Lê Hoa không thấy tức giận chút nào, đây cũng không phải là chuyện của nàng, toàn bộ đều là chuyện trước kia của Tiêu Lê Hoa, nàng không có gì phải xấu hổ.

“Gã cho một hán tử nông thôn thì làm sao? Chẳng lẽ ngươi không gã cho hán tử nông thôn sao? Chẳng lẽ mấy tỷ muội ở đây không phải là gã cho hán tử nông thôn sao? Chẳng lẽ về sau này thấy Kim Phụng muội tử kia đều phải cúi đầu đi đường hả? Có phải ngươi nói tất cả chúng ta cũng không sánh bằng nha đầu của nhà có tiền không? Đây là lời trong lòng của ngươi sao?”

Tiêu Lê Hoa cười nhìn Chu đại tẩu, mắt thấy mấy người khác vì lời nói của nàng mà đều nhìn về hướng Chu đại tẩu, trong nội tâm nàng thầm nghĩ, cho ngươi không có việc gì lại đi gây chuyện này.

Chu đại tẩu thấy tất cả mọi người đều trừng mắt nhìn nàng, vội khoát tay nói: “Ta không có ý đó, các ngươi không nên tức giận a! Ta đây không phải là đang nói Tiêu Lê Hoa sao? Các ngươi không được nghe lời nữ nhân này nói. . . , nàng đây là muốn hại ta đó! Tiêu Lê Hoa! Ta nói ngươi đó, không có việc gì ngươi kéo chuyện đến trên đầu người khác làm cái gì?”

Chu đại tẩu tức giận nói: “Cho đến bây giờ chúng ta cũng chưa từng ghét bỏ nam nhân của mình, chỉ có ngươi tự nhận là tiên nữ, muốn gã cho người có tiền, nhìn thấy người khác tốt hơn mình thì đỏ mắt, bây giờ ngươi lại đang giả vờ cái gì? Giống như là ngươi thật thỏa mãn với nam nhân của mình vậy, lời này nói ra ai mà tin được! Thật là muốn cười đến rụng răng mất!”

“Làm sao ngươi biết ta ghét bỏ nam nhân của ta? Ngươi là con giun trong bụng ta sao? Ta cho ngươi biết, nam nhân của ta rất tốt! Ngươi nói nam nhân nhà ta không tốt, vậy thì nói xem có chỗ nào không tốt a? Không nói được cái gì thì ta không để yên cho ngươi!”

Tiêu Lê Hoa mặt không đỏ hơi không thở gấp nói, Tạ Hữu Thuận trong trí nhớ của nàng quả thật không tệ, nàng thật đúng là không ghét bỏ.

“Ngươi, ngươi, không phải là ngươi bị ngã rồi đầu óc hư mất đó chứ? Làm sao lại không giống với Tiêu Lê Hoa trước kia hả?”

Chu đại tẩu bị Tiêu Lê Hoa làm ghen một hơi nói không ra lời, cuối cùng bắt đầu cãi và với Tiêu Lê Hoa. . . , nàng ta xác thực cảm thấy Tiêu Lê Hoa thay đổi, Tiêu Lê Hoa vốn dĩ không như thế, nàng ta vốn là một lời bất hòa liền sẽ không ngại mặt mũi mà xông lên đánh người, khí lực của nàng ta lớn, còn đánh Tiêu Lê Hoa mấy lần, còn Tiêu Lê Hoa của bây giờ sao lại biết ăn nói như thế chứ, hơn nữa từ đầu đến cuối đều bình tĩnh, biểu lộ trên mặt có thể tức chết người!

Người bên ngoài nghe xong lời này của Chu đại tẩu cũng thấy Tiêu Lê Hoa thay đổi, ánh mắt nhìn Tiêu Lê Hoa cũng rất kỳ quái.

“Không phải là ngươi bị quỷ nhập vào người chứ?”

Trương Thủy Đào đột nhiên lên tiếng, thân thể liền rụt rụt về sau.

Nội tâm Tiêu Lê Hoa nhảy dựng, thầm nghĩ chính mình còn chưa biến hóa quá nhiều, mà những người này đã sinh nghi rồi, mấy cô nhân này thật không phải là dễ lừa gạt, chẳng qua là nàng cảm thấy Trương Thủy Đào nói như vậy cũng là có lý, ánh mắt nhìn nàng ta đã tỉnh táo, đây cũng không phải là người tốt lành gì. Chẳng qua là nàng sợ sao? Chính mình đã có được trí nhớ của Tiêu Lê Hoa rồi.

Người bên cạnh vừa nghe được ba chữ quỷ nhập thân thì đều bị dọa cả, cô nhân sợ nhất chính là quỷ, thực tế thì các nàng vẫn là nữ nhân, đều không có quan hệ tốt với Tiêu Lê Hoa, thực sự là sợ Tiêu Lê Hoa bị quỷ nhập vào người rồi đi tìm họ tính sổ.

Mấy nữ nhân đều không tự chủ được mà dờ dờ thân thể qua một bên.

Từ thị ở bên cạnh nói: “Cái gì mà quỷ nhập vào người chứ? Không nên nói vậy, Tứ đệ muội của ta đều nhận ra tất cả mọi người mà! Có người nào bị quỷ nhập mà có được trí nhớ của nguyên chủ hả? Nàng chính là bị ngã nặng quá, chính mình cũng ngã đến thông suốt rồi. Các ngươi cũng biết người mà đã chết qua một lần thì suy nghĩ cũng sẽ khai thông mà.”

Từ thị vừa nói như vậy thì mọi người đều nhẹ nhàng thở ra, thầm nghĩ cũng đúng a, Tiêu Lê Hoa còn nhớ bọn họ đâu, nếu thật sự là quỷ thì khẳng định là không thể nhớ kỹ họ được.

Trên mặt Trương Thủy Đào lộ ra vẻ thất vọng.

Con ngươi của Chu đại tẩu đảo một vòng: “Ồ, vậy chính là chuyện tốt a! Ta thấy Tiêu Lê Hoa ngươi cũng không có chuyện gì, bây giờ đã có thể đi giặt y phục rồi, nghe nói là mời lang trung đến xem, đã tiêu mất một lượng bạc. Như thế nào cũng rẻ hơn cái vòng ngọc của Trương Thủy Đào bị ngươi đánh nát kia nhiều. Vậy ngươi còn không mau trả lại vòng ngọc cho Trương Thủy Đào đi? Thủy Đào ngươi cũng không cần muốn nhiều, năm mươi lượng là được rồi.”

Thủy Đào nghe xong lập tức gật đầu nói: “Đúng vậy a, lúc ấy nghĩ rằng ngươi bị thương thật nặng, cũng không bảo ngươi bồi thường cái vòng ngọc kia, hiện tại ngươi cần bản cũng không có việc gì. Ngươi phải bồi thường cho ta đi! Đây chính là đồ em gái chồng tặng cho đấy, vì cái này ta đã bị cha mẹ chồng nói cho một trận đó!”

Người bên ngoài nghe được là vòng ngọc trị giá năm mươi lượng, tất cả đều nghị luận, con mắt cũng bắt đầu sáng lên, ở chỗ nông thôn thế này, một năm cả nhà làm lưng vất vả nhin ăn nhin mặc, có thể dư lại mười lượng bạc là tốt rồi, năm mươi lượng chính là một con số lớn đó!

“Các người nói bây bạ gì đó? Ở đâu có vòng ngọc hả? Các người quả thật cho rằng ta bị quỷ nhập nên cái gì cũng không nhớ được phải không? Có phải là muốn lừa gạt hay không hả? Nếu các người dám nói vậy, ta lập tức đi tìm Lý Kim Phụng hỏi thăm rõ ràng đến cùng là có cái vòng ngọc kia hay không, ta ngược lại muốn nhìn xem nhà chồng của Lý Kim Phụng kia rốt cục lớn bao nhiêu, lại để cho một tân nương tử như nàng đem một chiếc vòng ngọc trị giá ít nhất năm mươi lượng tùy ý đưa cho tẩu tử! Nhị tẩu tử có khẳng định đại tẩu tử cũng có phải không? Tẩu tử có khẳng định mẹ ruột cũng có phải không? Đây thật đúng là một số tiền không nhỏ a, ta thật đúng là muốn biết một chút về nhà đại phú kia đó!”

Tiêu Lê Hoa trừng mắt nhìn Chu đại tẩu và Trương Thủy Đào, trong trí nhớ của nàng không có vòng ngọc gì cả, cho nên nàng hiểu rõ hai người này đang giờ trò gì rồi.

Sắc mặt của Chu đại tẩu cùng Trương Thủy Đào đồng loạt thay đổi, người bên ngoài nghe xong hiểu, căn bản là không có vòng ngọc gì cả.

Từ thị bất mãn nói: “Làm gì có ai khi dễ người như các người chứ? Tử đệ muội của ta bị ngã thiếu chút nữa là không còn mạng, thật vất vả mới sống được, quyết định phải sống thật tốt, các người lại còn như vậy! Đây là muốn làm cho nhà chúng ta có người chết hay là muốn hao tài hả? Tử đệ muội, chúng ta đi, đừng nói lý với mấy người này!”

Từ thị nói xong bẻ chấu đứng lên, nếu hôm nay không phải Tiêu Lê Hoa không bị ngã hồng đầu, còn nhớ rõ là không có cái vòng ngọc kia, Tạ gia bọn họ thật đúng là sẽ bị người nói thành có con dâu bị quỷ nhập, hoặc là phải bồi thường năm mươi lượng bạc rồi! Hai chuyện này cũng không thể tiếp nhận được rồi, thật là khinh người quá đáng mà!

Tiêu Lê Hoa cũng bỏ y phục vào trong chấu, ở chỗ này với những nữ nhân thế này thật không vui vẻ, vẫn là tránh đi thì tốt hơn.

“Tử đệ?”

Từ thị vừa xoay người lại thì kêu một tiếng.

Tiêu Lê Hoa nghe xong sững sốt một chút, ngẩng đầu lên đã nhìn thấy có một nam nhân đứng ở bên cạnh cái cây trên bờ sông, Thạch Đầu và Mộc Đầu đứng cùng một chỗ với hắn, hai đứa nhỏ đứng ở hai bên trái phải cầm lấy tay hắn.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: Đề nghị ở riêng

Tiêu Lê Hoa đánh giá nam nhân kia, phát hiện nhìn còn tốt hơn trong trí nhớ, đoán chừng là Tiêu Lê Hoa trước kia không hài lòng với nam nhân này, cho nên cũng không quan sát rõ ràng, chẳng qua là nam nhân này rất phù hợp với thẩm mỹ quan của nàng.

Tạ Hữu Thuận lớn lên cao gầy, khuôn mặt không phải là vô cùng tuấn tú, nhưng cũng khá thu hút, khuôn mặt như dao gọt, đôi mắt đen bóng, làn da màu lúa mạch khỏe mạnh.

Tiêu Lê Hoa rất thỏa mãn, hắn cũng không giống với trượng phu trước kia của mình, như vậy rất tốt, tên chồng trước kia quá nhả nhặn, kết quả lại làm ra chuyện dối gạt mình mà có nữ nhân ở bên ngoài. Tuy Tạ Hữu Thuận là một nông phu, nhưng mà hắn có thể chịu đựng được Tiêu Lê Hoa của trước kia, dù là Tiêu Lê Hoa trước kia khiến người ta chán ghét như vậy lại chưa từng đánh chửi nàng ta, có thể thấy được là một nam nhân không tệ.

Ở cùng nam nhân như vậy cả đời, lúc bắt đầu tiếp nhận cũng không phải quá gian nan.

Nguyên vọng trong lòng của Tiêu Lê Hoa chỉ đơn giản là tìm một nam nhân tốt lại có mấy đứa bé rồi sống một cuộc sống yên ổn, hiện tại đã có con rồi, nếu nam nhân này cũng hợp ý, phần còn lại dĩ nhiên là cả nhà sống yên ổn rồi, về phần tình yêu, Tiêu Lê Hoa đã từng bị một tên chồng trước làm cho thương tích đầy mình, nên nhận thấy rằng nó cũng không thật sự trọng yếu, nàng nghĩ chính mình nhất định có thể sống thật tốt.

“Ta đi trong đất nhìn xem, Nhị tẩu, mọi người tiếp tục giặt y phục a.”

Tạ Hữu Thuận thấy Tiêu Lê Hoa nhìn chăm chăm vào mình, trong nội tâm có chút quái quái, chẳng qua là số lần phu thê bọn họ nói chuyện với nhau rất ít, thực tế này ngoài những lúc làm chuyện đó, hắn đều không muốn nói chuyện với nàng, Tiêu Lê Hoa luôn không nể tình, hắn lại không thể làm gì nàng cả, sau mấy lần liền ít nói chuyện với nàng, chính là ở trong nhà nói chuyện cũng ít đi.

Hiện tại phu thê hai người đã không gặp nhau một thời gian dài rồi, Tạ Hữu Thuận trực tiếp để lại cho Từ thị một câu rồi xoay người rời đi, còn nắm tay Thạch Đầu và Mộc Đầu đi cùng, hắn muốn hỏi mấy đứa nhỏ một chút rằng nương của bọn chúng rốt cục là làm sao vậy.

Trong nội tâm Tiêu Lê Hoa thầm nghĩ quan hệ của đôi phu thê này thật là lãnh đạm, chẳng qua là nàng cũng không để ý, Tiêu Lê Hoa trước kia vốn dĩ cũng không có tâm trở thành một thê tử tốt một mẫu thân tốt, nàng tận tâm chẳng phải là được rồi sao? Tạ Hữu Thuận kia cũng không phải là nam nhân

xấu, nàng cũng không tin khi nàng nói chuyện đằng hoàng với hắn rồi, hắn sẽ không sống tốt với nàng.

“Hừ, nam nhân nhà mình trở về rồi, ngay cả nói cũng không thèm nói, thực không chào đón người ta, còn nghĩ chiếm được yêu thích của các thiếu gia lão gia, nghĩ thật hay!”

Chu đại tẩu thấy Tạ Hữu Thuận đi xa, lúc này mới dám nói, còn phi một tiếng về phía mặt nước bên cạnh.

Những nữ nhân gần đó nghe xong đều cười như không cười, các nàng cũng biết được nguyên nhân Tiêu Lê Hoa bị người ta đuổi đi.

Sắc mặt Từ thị khó coi, đó là gièm pha của Tiêu Lê Hoa, nhưng mà Tiêu Lê Hoa đã gả đến Tạ gia rồi, chính là con dâu của Tạ gia, gièm pha của nàng cũng là gièm pha của Tạ gia, trên mặt nàng cũng không có gì đẹp.

Tiêu Lê Hoa không thèm để ý, nói với Từ thị: “Nhị tẩu, đi thôi, nước ở đây quá bẩn rồi, toàn là nước bọt của người ta, còn từ trong một cái miệng thối hay nói luyên thuyên. Ngay cả việc phu thê người ta không nói lời nào cũng oán, không biết là nghe được lời nói nhảm từ đâu rồi lại lắm bầm vớ vẩn, nếu thật sự là đủ quan tâm, người ta đều nói người lo nghĩ thì hay gầy, thế nhưng không thấy có người gầy a.”

Từ thị nghe xong thì cười nói: “Đúng vậy a, chúng ta đi tìm chỗ sạch sẽ hơn đi.”

Mặt béo của Chu đại tẩu hồng lên, những người bên cạnh nàng sau khi nghe lời của Tiêu Lê Hoa nói thì nghĩ đến Chu đại tẩu vừa nhổ một ngụm nước bọt vào trong nước, cũng cảm thấy nước kia bẩn rồi, tuy là bình thường cũng có người ném đồ vào trong nước, nhưng đó là do không ai thấy được, bây giờ thấy được rồi, dù chỉ là một ngụm nước bọt thì cũng thấy chán ghét a! Ánh mắt mọi người nhìn Chu đại tẩu cũng có chút chán ghét rồi.

Chu đại tẩu thở hổn hển, trong miệng mắng chửi Tiêu Lê Hoa không ngừng, chỉ là mọi người đã đi rồi, nàng ta có mắng cũng không ai nghe được, lần cãi nhau này nàng ta thua.

Tuy trên mặt Trương Thủy Đào không để lộ ra, nhưng trong nội tâm lại không vui vẻ gì, dùng sức đập đập y phục.

Giặt y phục xong, Tiêu Lê Hoa và Từ thị về nhà, tiến vào cửa chính thì chỉ thấy trên giường gạch có một bọc y phục, mở ra xem xét bên trong có hai bộ y phục, cũng đã bẩn rồi. Không phát hiện ra tiền, đoán chừng là Tạ Hữu Thuận đặt ở bên người, hoặc là giấu ở chỗ nào đó trong nhà rồi. Nàng cũng không tìm, dù sao đợi người trở về thì sẽ biết.

Đợi đến lúc trời sắp tối, Tạ Hữu Thuận mới trở về với người trong nhà.

“Nương, nương, con về rồi!”

Thạch Đầu vừa vào nhà thì nhìn thấy Tiêu Lê Hoa nên chớp chớp mắt to nhìn nàng, trong lòng thầm nghĩ không biết nương có còn là nương chỉ cười ôn hòa giống lúc này không, cậu phải xác định một chút.

Tiêu Lê Hoa cúi người hôn lên ót cậu bé một cái rồi nói: “Con ngoan! Nói với nương xem con đã làm gì nào? Có trông chừng đệ đệ thật kỹ hay không?”

Đôi mắt của Thạch Đầu lóe sáng, thầm nghĩ nương vẫn là nương hiền lành, thật tốt!

“Cha dẫn chúng đến chỗ đất đai, con còn đưa mạ giúp cha nữa, đệ đệ ở bên cạnh rất ngoan ngoãn, không có không nghe lời! Mộc Đầu, có đúng hay không?”

“Đúng a, con rất ngoan!”

Tiêu Mộc Đầu bị Tạ Hữu Thuận ôm vào, lúc thấy được nương vẫn còn cười híp mắt, cậu bé lập tức vứt bỏ cha chuyển sang ôm lấy nương, đưa bàn tay nhỏ bé muốn Tiêu Lê Hoa ôm một cái. Tiêu Lê Hoa đưa tay ôm lấy cậu, lại để cho cậu bé ngồi ở trên giường rồi giúp hắn sửa sang lại đầu tóc.

Tạ Hữu Thuận nhìn thấy Tiêu Lê Hoa và hai con trai thân thiết như vậy, trong nội tâm thật sự rất giật mình, lúc trước hắn nghe được sự thay đổi của Tiêu Lê Hoa từ chỗ hai con trai, thật sự có chút không thể tin được. Hiện tại vừa thấy quả là như thế, sau khi kinh ngạc qua đi thì rất cao hứng, dù sao thì từ có thể đối tốt với con, có thể khiến trong nhà không còn lạnh lẽo như băng quật giống trước kia nữa, chuyện này so với bất kỳ chuyện gì cũng tốt hơn. Còn thêm chuyện lúc đứng ở bờ sông nghe Tiêu Lê Hoa nói với mọi người là không chê mình, nói hắn tốt lắm, Tạ Hữu Thuận đều nghĩ vợ nhà mình là bị quỷ nhập rồi, chỉ có điều nàng nhớ kỹ tất cả mọi chuyện, vậy thì cũng không phải là quỷ nhập vào người rồi, cho nên đoán chừng là đã bị ngã đến tỉnh táo, đây thật đúng là một chuyện tốt a.

Tiêu Lê Hoa thân mật với hai con trai xong, thấy Tạ Hữu Thuận còn đứng ở đó, cười cười với hắn, đi qua đóng cửa lại, để cho hai đứa nhỏ ngồi trên giường chơi đùa, nàng ngồi ở bên giường nói chuyện với Tạ Hữu Thuận.

“Đoán chừng là chàng biết lần này ta lại gây chuyện rồi, cũng nhìn ra ta có chút thay đổi. Chàng cũng đừng nghi ngờ, ta không phải là bị quỷ nhập đâu, chỉ là lần này thật sự thiếu chút nữa là đã chết rồi, nên cũng suy nghĩ cẩn thận một số việc. Chuyện trước kia chúng ta đều buông xuống, bây giờ phải sống thật tốt, chàng cảm thấy thế nào?”

Tạ Hữu Thuận cũng từng nghe chuyện có người chết qua một lần rồi tỉnh lại thì tính tình thay đổi, nghĩ rằng tính tình của Tiêu Lê Hoa thay đổi một chút cũng không kỳ quái, hơn nữa nàng cũng không thay đổi toàn bộ, nhìn nàng ở bờ sông khiến cho những nữ nhân kia tức giận, vẫn có hình ảnh của quá khứ, chẳng qua ngược lại hắn không cảm thấy chán ghét, dù sao thì cũng là do những nữ nhân kia làm sai.

“Được, vậy sao này chúng ta sống thật tốt.”

Tiêu Lê Hoa thấy Tạ Hữu Thuận không hoài nghi gì, cũng không so đo những chuyện Tiêu Lê Hoa làm trước kia, nguyện ý chung sống thật tốt với nàng, trong nội tâm âm thầm thở phào, lại nói với hắn chuyện một lượng bạc, ra về đương nhiên nói: “Lần này chàng kiếm được bao nhiêu tiền? Cảm lấy đi đưa cho cha nương, nói là tiền thuốc của ta, nếu không đủ, về sau chàng lại làm thêm để bù vào.”

Tạ Hữu Thuận nghe xong thì hơi nhướn mày một chút: “Tiền này vốn để nhập vào của công mà.”

Tiêu Lê Hoa nhìn xem hắn rồi nói: “Đúng vậy, là để nhập vào trong quỹ công, chỉ có điều trong sổ này cũng có tiền thuốc của ta rồi. Chàng nghĩ đi, nếu như chàng ở nhà mà trong tay lại có số tiền kia, nhất định sẽ lấy ra chữa bệnh cho ta đúng không? Rồi phần tiền còn lại mới đưa cho cha nương, hiện tại bọn họ bỏ ra trước, chàng lại lấy từ trong tiền công của chàng ra để trả lại cha nương. Chàng hiểu ý của ta không?”

Tạ Hữu Thuận có chút hiểu cũng có điều không hiểu, chẳng qua là thấy Tiêu Lê Hoa nói lý lẽ hào hùng như vậy, trong lòng của hắn cũng hiểu rõ một điều, chính là vợ vẫn không thiết thời, một lượng bạc mà nàng nói kia, đã đem cả nhà đưa bốn trong đó rồi, tuy là dùng phương pháp xử lý có chút vô lại. Chẳng qua Tạ Hữu Thuận cũng không tức giận, ngược lại cảm thấy Tiêu Lê Hoa nói chuyện không có đạo lý này đến mức cây ngay không sợ chết đứng như vậy, bộ dạng có chút không giống với lúc trước, có chút thuận mắt hơn.

Tiêu Lê Hoa thấy Tạ Hữu Thuận không nói lời nào, thì tiếp tục nói với hắn: “Chuyện này chàng không lên tiếng thì chính là đồng ý đó, ta còn muốn nói với chàng chuyện này. Chàng xem xem, có phải chúng ta cần phải ra ở riêng không, dù sao thì ta có ý định phân ra, nếu thời gian tới cứ tiếp tục sống như vậy thì không có cách nào sống nổi nữa rồi.”

Tạ Hữu Thuận nghe Tiêu Lê Hoa nói đến chuyện ra riêng thì có chút kinh ngạc, từ khi Tiêu Lê Hoa gả vào cửa cho tới bây giờ cũng chưa từng đề cập qua việc phân nhà, nàng không hải lòng khi gả cho mình, trong nhà trừ ăn ra thì cơ hồ là không làm việc gì cả, bắt buộc lắm mới làm chút việc, còn giống như là muốn giày vò nhà này. Hiện tại nàng trở nên chịu khó rồi, lại đề cập đến việc ra riêng, hắn không thể không kinh ngạc a. Chẳng qua sau khi nghe xong lời Tiêu Lê Hoa nói, lông mày của hắn nhũn chặt lại.

“Thạch Đầu, lời nương của con nói là sự thật sao? Người khác có ăn mà các con không có sao? Là như vậy đúng chứ?”

Tạ Hữu Thuận không thể tin được những gì hắn vừa nghe thấy, thực tế thì Tiêu Lê Hoa nói ra lời này, là lúc vợ có chuyển biến, trước kia nàng hoàn toàn mặc kệ hai đứa bé, nên lời nói của nàng hắn cũng không tin hoàn toàn.

Thạch Đầu và Mộc Đầu đang ngồi chơi ở góc giường, nhưng vẫn nghe thấy cha nương nói chuyện, thấy cha hỏi mình, cậu bé liền gật đầu, trước kia cậu cũng muốn nói với cha đó, nhưng vừa nghĩ đến nương nên không phản đối. Hiện tại cuối cùng cũng có thể cáo trắng, cậu bé lập tức nói ra toàn bộ ủy khuất, nói xong thì khóc lên. Tiểu Mộc Đầu thấy cha ca khóc thì cũng khóc theo.

Tạ Hữu Thuận tức giận đến mức sắc mặt tái nhợt, hắn ở bên ngoài làm việc vất vả, đem tất cả tiền kiếm được giao cho nhà, kết quả con của hắn bị đối xử như vậy, còn gạt hắn, hắn cảm thấy lạnh thấu tâm.

Tiêu Lê Hoa vừa thấy sắc mặt của Tạ Hữu Thuận đã biết rõ hắn vô cùng để ý đến chuyện con trai chịu khổ, thấy rằng việc ra tiếng có hi vọng rồi.

“Không phải đã nói là sau khi Như Ý thành thân thì phân nhà sao? Nhà này sớm muộn gì cũng chia ra, không chẳng chúng ta ra riêng trước đi. Ta cũng chỉ mới biết được con trai của chúng ta phải chịu ủy khuất như thế này, nhớ lại trái tim cũng lạnh lẽo. Ta chỉ muốn đối xử tốt với các con, chỉ cần chàng đáp ứng ra riêng, ta cam đoan sẽ nuôi nấng các con thật tốt, cũng đối tốt với chàng, sinh sống yên ổn, không bao giờ... giống như trước nữa. Chàng hãy suy nghĩ thật kỹ, loại ngày này ta ở một ngày lại khó chịu thêm một ngày.”

Tạ Hữu Thuận trầm mặt suy tư.

Tiêu Lê Hoa nói: “Sớm ra riêng ngày nào thì ta có thể làm đồ ăn ngon cho các con ngày đó, chẳng xem chúng gầy như vậy, nếu lại đói thêm một thời gian ngắn nữa, không biết có thể có hại gì với thân thể hay không. Thân thể của tiểu hải tử rất khó dưỡng lại được đó.”

Tạ Hữu Thuận nhìn xem thân thể gầy ốm của hai con trai, lại nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn vì gầy ốm mà lộ ra đôi mắt đặc biệt lớn, trong nội tâm cũng không dễ chịu.

Lúc ăn cơm Tạ Hữu Thuận vẫn không nói lời nào, sắc mặt bình tĩnh, nhưng là mọi người đều nhìn ra tâm tình của hắn không tốt.

Ăn cơm xong, Tạ Hữu Thuận đi vào phòng của cha mẹ, cầm tiền công đi qua.

Tiêu Lê Hoa cũng đi theo hắn, nàng lo lắng Tạ Hữu Thuận không thể truyền đạt lại lời nói của nàng, nên định nói giúp.

Uông thị thấy Tiêu Lê Hoa thì tức giận, lại nói đến chuyện một lượng bạc kia, nói là Tiêu Lê Hoa phải trả lại cho họ, lại khiến cho Tạ Hữu Thuận nghĩ biện pháp. Tiêu Lê Hoa lập tức nói ra ý nghĩ của mình, khiến Uông thị tức giận đến chửi ầm lên, chẳng qua là sắc mặt Tiêu Lê Hoa không thay đổi chút nào, nghĩ thầm bà dám để cho con của tôi đói bụng nhiều bữa như vậy, đừng muốn một lượng bạc này nữa.

Uông thị đang mắng đến vui sướng thì Tạ Hữu Thuận đột nhiên đề cập đến chuyện ra ở riêng, lại nói về chuyện cái bánh kia, Uông thị á khẩu không nói gì được, trừng mắt nhìn Tiêu Lê Hoa đến nỗi trông mắt muốn trừng ra ngoài. Mặt mo của Tạ Sinh Tài cũng đỏ lên, cúi đầu không lên tiếng, việc này là bọn họ đuổi lý, nói ra thì chính là Tạ gia mất mặt a.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Ở riêng

Editor: Thu Huyền

Beta: Tiểu Tuyên

Tạ Hữu Thuận vừa thấy cha mẹ như vậy đã biết rõ không có oan uổng bọn họ, tâm càng rét lạnh nói: “Cha mẹ đã không nỡ cho hai đứa con trai con ăn uống, không nỡ bỏ của công ra mà nhìn con dâu bị tổn thương, vậy cái nhà liền phân ra a. Chỉ cần phân ra, về sau những số tiền này tất cả đều là chúng con chi ra, sẽ không liên lụy cha mẹ. Tiền hiếu kính cha mẹ con cũng vẫn sẽ cho. Việc này cứ làm như thế a, ngày mai con gọi người đến. Vợ, chúng ta đi.”

Tiêu Lê Hoa thấy Tạ Hữu Thuận dứt khoát sạch sẽ như vậy xác định ở riêng, mắt đều trừng lớn, nghĩ dễ dàng như vậy? Xem ra tướng công này thực không phải bánh bao mềm ah!

“Lão Tứ! Ngươi trở lại cho ta!”

Uông thị thấy nhi tử cũng không hỏi xem mình có đồng ý hay không đã nhắc chân đi rồi, tức giận từ trên giường ngồi dậy thét lên, nhưng mà Tạ Hữu Thuận chỉ ngừng một chút, sau đó liền xốc rèm đi ra ngoài rồi.

Tiêu Lê Hoa theo ở phía sau, trong lòng rất sáng khoái, nàng thật không nghĩ tới người nam nhân này làm việc dứt khoát như vậy, quả thực không giống chút nào với nam nhân nàng nhìn thấy nghe thấy trong đồng ruộng kia, xem ra vận khí của mình coi như không tệ. Đối với vợ dễ dàng tha thứ, đối với hài tử tốt, tài giỏi, có chủ kiến, đối với cha mẹ cũng hiếu thuận lại không ngu hiểu, ngoại trừ không có tiền giống như không có khuyết điểm gì. Hình tượng Tạ Hữu Thuận trong lòng dường như lại tăng thêm một mảng lớn.

Uông thị mắng chửi trong phòng, chỉ một cái viện tử, chuyện Tạ Hữu Thuận muốn ở riêng thoáng cái đã để cho toàn bộ người trong nhà nghe được. Mọi người tâm tư khác nhau, có ở lại trong phòng cha mẹ khuyên nhủ Uông thị, cũng có đến trong phòng Tạ Hữu Thuận khuyên Tạ Hữu Thuận. Lý do là đừng làm cho cha mẹ tức giận, chuyện ở riêng ít nhất phải đợi đến lúc Như Ý gả đi rồi nói.

Tiêu Lê Hoa ngồi ở một bên không nói lời nào, hai hài tử co lại ở sau lưng nàng, bọn hắn nghe được Uông thị chửi bậy rồi.

Tạ Hữu Thuận nhìn bộ dáng hai đứa con trai gầy yếu, quyết tâm muốn ở riêng, mặc kệ ai khuyên nhủ đều vô dụng. Tạ Hữu Thái chỉ nói vài câu rồi thôi, Tạ Hữu Khang lại ca nửa ngày đại ca phở, Tạ Hữu Hòa ở một bên kẹp thương đeo gậy đánh loạn một trận cũng không thuyết phục được Tạ Hữu Thuận, cuối cùng cũng ngừng nói rồi.

Tiêu Lê Hoa ở một bên nhìn xem, đã có chút minh bạch, ba người này kỳ thật đều không phải quá để ý Tạ Hữu Thuận phân hay không phân, Tạ Hữu Thái đến chỉ làm nghĩa vụ khuyên bảo, Tạ Hữu Khang cùng Tạ Hữu Hòa cũng có vài phần không muốn Tạ Hữu Thuận phân ra, có thể cũng không phải là vì tình nghĩa huynh đệ, mà là vì mặt mũi cùng một ít gia sản để cho Tạ Hữu Thuận phân ra.

“Tứ ca, cha mẹ gọi các ngươi đi qua.”

Ngay lúc này tiếng Như Ý vang lên ở ngoài cửa, nàng là cô nương lớn lên không tệ, ở tại nông thôn cũng coi như xinh đẹp, hiện tại nhìn dưới ánh sáng ngọn đèn khá tốt hơn so với ban ngày. Nàng chỉ quét mắt qua Tiêu Lê Hoa liền dời đi ánh mắt.

Tạ Hữu Thuận lại để cho Tiêu Lê Hoa trông Thạch Đầu và Mộc Đầu, hắn theo cùng đi.

Hiện tại Tiêu Lê Hoa biết rõ trong lòng nam nhân này là tính toán thành công rồi, cho nên cũng yên tâm lưu lại trong phòng cùng hai đứa con trai.

Dường như cũng không lâu lắm Tạ Hữu Thuận đã quay trở lại rồi, sắc mặt bình tĩnh.

Tiêu Lê Hoa hỏi: “Đồng ý ở riêng rồi hả?”

Tạ Hữu Thuận đóng kỹ cửa lại chen vào, ngồi vào cạnh giường nói: “Đồng ý, bất quá có điều kiện, nàng nghe xong đừng mất hứng.”

Tiêu Lê Hoa gạt đầu, nàng nghĩ không có điều kiện mới là kỳ quái, hiện tại nàng chỉ ngóng trông phân ra nhanh một chút, dù ăn chút ít thiệt thòi cũng không để ý, có tay có chân có đầu óc, còn sợ không có nổi một miếng ăn một bộ xiêm y hay sao?

“Thứ nhất, chuyện đi ra ngoài ở riêng này là chúng ta chủ động nói ra, nói đúng là không muốn liên lụy người trong nhà. Thứ hai là thời điểm Như Ý xuất giá ta ra mười lượng bạc, đoán chừng đến lúc đó ở riêng thì cũng không phân được cái gì. Nếu muốn lợp nhà khác, hoặc là che chắn tạm chút, thì phải vay được tiền. Nếu như không muốn thì chờ Như Ý gả cho người ta thì ở riêng, hơn nữa trước khi ở riêng không cho nàng lại âm ỉ nữa. Nàng nói một chút có nguyện ý phân ra không? Nếu nguyện ý thì chúng ta phân ra.”

“Ta sẽ cố gắng kiếm tiền, sẽ không để cho mẹ con nag2 đói bụng, chỉ cần nàng không ngại là được.”

Tạ Hữu Thuận thấy Tiêu Lê Hoa trầm tư, lại nói một câu, hần nhìn hai hài tử, là muốn chia ra, trước kia Tiêu Lê Hoa không trông cậy vào được, hần nghĩ đến có người nhà giúp đỡ trông hai hài tử, kết quả người nhà lại đối với hai hài tử hần như vậy, trong lòng của hần có tức giận, mà Tiêu Lê Hoa lại hiểu chuyện, hần nghĩ đến có lẽ phân ra sẽ tốt hơn. Chỉ là hần vẫn sợ Tiêu Lê Hoa sợ chịu khổ, đến lúc đó phân nhà ra nàng lại không cam lòng, lại làm àm ỉ.

Tiêu Lê Hoa nghe Tạ Hữu Thuận nói như vậy trên mặt lộ ra tươi cười, nàng vừa rồi trầm tư quả thật là có chút do dự, chưa từng đi ra ngoài, không biết cái gì có thể kiếm tiền, nàng sợ sẽ lại để cho bọn nhỏ chịu khổ. Hiện tại Tạ Hữu Thuận vừa nói như vậy, nàng đã an tâm.

“Phân a, dù ta đói bụng cũng không để hai hài tử đói bụng.”

“Mẹ, chúng ta sẽ ở riêng sao?”

Thạch Đầu hỏi, hần biết rõ cái gì gọi là ở riêng, chính là không ở cùng nhà ông bà nữa, đi ra ngoài sống một mình, đồng tiền trong nhà chính là của mình.

Tiêu Lê Hoa cười gật đầu, một tay ôm Thạch Đầu một tay ôm Mộc Đầu nói: “Đợi phân nhà ra, cha mẹ kiếm tiền cho các con ăn ngon đấy.”

Thạch Đầu Mộc Đầu nghe xong hai mắt đều sáng rực lên, Mộc Đầu càng khoa trương hơn là khoe miệng chảy nước miếng, chọc cho Tiêu Lê Hoa cười hai mắt đều trở thành nguyệt nha nhi.

Tạ Hữu Thuận thấy bọn họ vui vẻ như vậy, nghĩ đến phân đi ra cuộc sống sẽ tốt đẹp đây.

Ngày hôm sau rất nhiều người đến Tạ gia, có thôn trưởng cùng bốn vị thôn lão đức cao vọng trọng trong thôn, Tạ Phát Tài là hộ từ bên ngoài đến, cho nên cũng không có người bản gia chủ trì, chỉ có thể tìm người ngoài.

Thôn trưởng họ Lý, gọi Lý Cao, là bố chồng Trương Thủy Đào, hơn 40 tuổi, nhìn cũng không già lắm, ngược lại có vài phần tư thái thôn trưởng, ngồi nói mấy câu, sau đó lại để cho Tạ Phát Tài chủ trì chuyện ở riêng, bọn hần chỉ cần làm chứng là được.

Tất cả người Tạ gia hôm nay, người lớn đứng trong phòng, tiểu hài tử đứng ở bên ngoài.

Uông thị trừng liếc Tiêu Lê Hoa, nhìn Tạ Hữu Thuận, nhưng mà Tạ Hữu Thuận không nhìn bà, bà chỉ có thể lại trừng mắt Tiêu Lê Hoa. Tiêu Lê Hoa sắc mặt đều không thay đổi, bà thích trừng thì để cho bà trừng đi, dù sao muốn ở riêng rồi.

Tạ Phát Tài ho hai tiếng nói: “Lão Tứ là hảo hài tử, cảm thấy liên lụy trong nhà đã nghĩ ngơi sớm phân ra để tránh cho trong nhà chút ít phiền toái, ta người làm cha này cũng chỉ có thể đồng ý. Hôm nay sẽ đem nhà phân ra. Trong nhà cũng không có gì có thể phân chia, trước tiên nói về ruộng a. Trong nhà tổng cộng có năm mẫu ruộng nước, sáu mẫu ruộng cạn, còn có bốn mẫu đất cát, thì phân cho nhà lão Tứ 1 mẫu ruộng nước, một mẫu ruộng cạn, một mẫu đất cát. Mặt khác trong nhà còn có 32 lượng bạc. Về sau lão đại muốn những phòng ở này, cho nên không được chia. Hai lão chúng ta giữ lại 2 lượng, còn lại ba mươi lượng nên ba người các người một người mười lượng. Lão Tứ người được mười lượng.”

Tiêu Lê Hoa nghe kỹ, mười lượng này toàn bộ thêm trang cho Như Ý rồi, bọn hần tương đương một phần bạc cũng không có, nhưng dù sao cũng không có thiếu nợ đấy.

Đương nhiên hướng đi của mười lượng bạc này Tạ Phát Tài chưa nói, lại tiếp tục phân chia những vật dụng trong nhà cùng heo gà các loại.

“Lão Tứ, những vật dụng trong nhà kia đều có thể lấy đi, mười hai dụng cụ trồng trọt người cũng được chia một phần. Trong nhà có mười con gà, một con trống chín con mái, cho các người hai con mái đấy. Về phần heo, các người cũng không nuôi dưỡng cùng, nên không có phần của các người. Ta phân như vậy, các người cảm thấy sao?”

Tạ Phát Tài thở dài nói.

Tiêu Lê Hoa nghe, cảm thấy ngoại trừ mười lượng bạc kia có chút thua lỗ, cái khác không có gì, tổng so với những hộ mới xuất cũng mạnh hơn.

Tạ Hữu Thuận cũng gật đầu.

Tạ Phát Tài lại nói tiền đường lão, lương thực, quần áo tặng bốn mùa.

Tạ Hữu Thuận cũng không có ý kiến, Tiêu Lê Hoa càng làm bài trí ở một bên, hiện tại nàng chỉ muốn có thể ở riêng.

Nhờ một vị thôn lão biết chữ viết cho một tờ đơn xin ở riêng, biết chữ thì ký tên, không biết chữ thì điểm chỉ, cái nhà này cứ như vậy thuận lợi mà phân chia xong rồi.

Đưa tiền thôn trưởng cùng bốn vị thôn lão, cả nhà tụ tập lại ở bên trong nhà chính, Tạ Phát Tài nói với Tạ Hữu Thuận sau này sẽ ở riêng rồi nhưng vẫn là người một nhà, bảo hần phải sống thật tốt, nói xong nước mắt rơi đầy mặt, hần đối với đứa con trai này cũng không phải không có cảm tình, chỉ là hần còn phải chiều có nữ nhi khác cùng lão bà, cũng chỉ có thể như vậy.

Từ nhà chính đi ra, Lý thị âm dương quái khí nói: “Ồ, cái này tốt rồi, cuối cùng có thể sống một mình, đến lúc đó mỗi ngày ăn thịt, nhớ bảo những ca ca chị dâu chúng ta đi ăn ah! Không để cho chúng ta ăn cũng nhớ đến cha mẹ cùng đám cháu trai cháu gái.”

Tiêu Lê Hoa liếc nhìn nàng một cái nói: “Tam tẩu gấp cái gì, chờ Như Ý gả đi ra ngoài, tẩu cũng không cần hăm dọa ta rồi. Huống chi tẩu còn nhiều hơn mười lượng bạc đấy, chúng ta có thể không sánh bằng, đến lúc đó còn phải vay tiền đi lợp nhà. Nếu Tam tẩu nhớ thương chúng ta, không bằng nói với nhà mẹ tẩu cho chúng ta vay tiền nhé? Đến lúc đó chúng ta khẳng định hăm thật cách thủy cám ơn tẩu.”

“Vay tiền? Nhà mẹ ta nghèo lắm, người vẫn là trở lại nhà mẹ người mượn đi a! Ta đang vội không nói chuyện phiếm với người nữa!”

Lý thị thấy Như Ý đi ra từ nhà chính, vội vàng đi rồi, nàng cũng không muốn lại để cho người nghe được nàng đang mong ngóng được ra ngoài ở riêng.

Phương thị cười nói: “Tứ đệ muội, muội là không đành bỏ mười lượng bạc kia hả? Đây chính là các người nguyện ý thêm trang cho Như Ý, đến lúc đó các người cũng không nên đi xung quanh nói cái gì ah.”

Như Ý cũng nhìn chăm chăm vào Tiêu Lê Hoa.

Tiêu Lê Hoa thăm nghĩ cái nhà này thật sự là đã đòi tiền còn sĩ diện, người nào ah, vẫn là đi sớm a, tức giận cùng các nàng đều có hại cho thân thể, lãng phí thời gian quý giá.

“Các con trở về phòng, chúng ta nhìn xem những thứ này thu thập như thế nào đi.”

Tiêu Lê Hoa dẫn Thạch Đầu Mộc Đầu trở về phòng, Phương thị cùng Như Ý bị không để ý tới mặt đều trầm xuống. Nhìn thấy Tạ Hữu Thuận đi ra liền nói với hán Tiêu Lê Hoa không tốt.

“So với lúc trước, nàng tốt hơn nhiều.” Tạ Hữu Thuận nói xong liền đi.

Như Ý mím môi dưới, quay người đi vào nhà, Phương thị thấy Như Ý đi rồi, nàng cũng trở về phòng, nàng hỏi chồng một chút là ruộng đồng còn lại trong nhà kia lúc đó làm sao chia, bọn họ là phòng lớn, phải chiếm phần nhiều.

Tạ Hữu Thuận thương lượng với Tiêu Lê Hoa dọn nhà muốn chuyển đi nơi nào, ngay lúc đó Từ thị vợ Tạ Hữu Thái tiến vào nói có việc thì gọi bọn họ. Từ thị nói bọn hán cần bạc lợp nhà, nàng có thể trở về nhà mẹ đẻ mượn giúp.

“Triệu gia ở phía tây đầu thôn muốn bán nhà cửa, tuy phòng ở không lớn, nhưng là có chỗ ở bên cạnh, nếu không các người mua lại chỗ đó đi, về sau có tiền lại ở bên cạnh đóng dấu chồng. Ta nghe nói cái phòng ở kia chỉ cần mười lăm lượng bạc, nếu như thỏa thuận giá tiền đoán chừng có thể bớt đi chút ít. Các người suy nghĩ đi.”

Tạ Hữu Thái nói, những ngày này Tạ Hữu Thuận không ở trong thôn không biết, là hán nghe ngóng được, hán cũng nhìn trúng khối đất trống ở phía trước căn nhà bán đó, suy tính sau này sẽ ở tại đó xây nhà mới, nếu Tứ đệ ở gần, về sau cũng dễ chiếu ứng.

Tạ Hữu Thuận nghe xong đã biết rõ đó là ở đâu rồi, cũng rất động tâm, muốn đi nghe ngóng một chút, nếu coi như được thì vay tiền đi mua nhà chỗ đó.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Dọn nhà và tiền riêng

Triệu lão đầu cũng là hộ từ ngoài đến, nhitừ ra ngoài làm kinh doanh, vừa lúc ở gần quê quán của bọn họ, hiện tại muốn đón bọn họ trở về, xem như lá rụng về cội, tất nhiên không muốn quay trở lại đây rồi, cho nên muốn bán nhà ở đi.

Nhà ở của Triệu gia không lớn, một sáng hai tối, đồ đạc có tất cả một gian phòng ốc, phía trước sân nhỏ không lớn, đằng sau sân nhỏ lại rất lớn đấy, nhà xí chuồng gà đều có, còn trồng không ít rau củ, lúc này một mảnh xanh mướt, tốt nhất là trồng hai cây, một cây hoa quế một cây táo, đều rất cao lớn rồi, lúc này đã sắp chín rồi.

Tiêu Lê Hoa nhìn hai cây này thì rất thích, nghĩ đến tháng tám hoa quế nở hương đầy viện, không những được nhìn, còn có thể làm rất nhiều đồ đạc, bánh ngọt hoa quế, trà hoa quế, các loại rượu hoa quế, còn có cây táo đó kia quả táo đỏ cũng rất đẹp mắt lại ăn ngon.

Thạch Đầu Mộc đầu hai bé nắm tay ngoan ngoãn đứng bên cạnh cha mẹ, đôi mắt trông mong mà nhìn cái nhà này, cuối cùng rơi vào quả táo trên cây, trên ngọn cây táo đều mọc đầy rồi, hấp dẫn rất nhiều hài tử chạy nước miếng, ngay cả bọn hán cũng ở trong đó.

“Triệu đại thúc, viện này ông định bán giá bao nhiêu tiền?”

Tạ Hữu Thuận thấy Tiêu Lê Hoa và hai đứa con trai dường như đều rất thích nơi này, trong lòng hán càng thêm hài lòng nơi này. Mặc dù nhà này cũ rồi nhưng tốt ở chỗ là có thể trực tiếp vào ở, mẹ hán tức giận bởi vì bọn họ ra ở riêng, lại buộc hán chuyển ra ngoài luôn, muốn xây nhà mới cần phải có chỗ ở trong thời gian đợi, trước để vợ con ở lều cỏ trong lòng hán cũng không nề. Cho nên mua lại nhà này là cách tốt nhất, đến lúc đó bạc còn có thể từ từ kiếm thêm.

Triệu lão đầu cười nói: “Vốn là tính toán bán mười lăm lượng, nhưng nếu tiểu tử nguoi mua thì mười hai lượng là được. Nếu không phải là đi đoàn tụ cùng con trai, cảm thấy sau này đều không trở lại dùng nữa, ta thật sự không nỡ bán cái nhà này, bán cho nguoi ta cũng yên tâm. Hơn nữa, ta cũng nghe nói những chuyện kia của nhà nguoi.”

“Vậy thì đa tạ Triệu đại thúc a.”

Tạ Hữu Thuận nghe được cái giá tiền này, cũng không hề ép xuống nữa, cái giá tiền này rất hợp lý, mặc dù nhà cũ rồi, cũng không lớn, nhưng là phòng gạch ngói, hẳn muốn xây nhà mới như vậy so với giá tiền này cần phải nhiều hơn mấy lần.

Sau khi xác định mua cái nhà này, Tạ Hữu Thuận đi tìm người mượn bạc, thanh toán bạc viết hợp đồng, đồng thời cũng nói với trưởng thôn đem mảnh đất bên cạnh kia mua lại, vì nghĩ xa hơn sau này có bạc lại xây nhà mới. Tạ Hữu Thái đồng thời cũng nói với thôn trưởng muốn mảnh đất trước mặt kia.

Nhà mua xong thì dọn nhà, mặc dù phân gia rồi, nhưng vì mặt mũi nên người nhà vẫn là phải giúp đỡ dọn nhà, Lý thị nhìn Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa bận rộn dọn nhà trong lòng rất ghen tỵ, nàng cũng rất vừa ý nhà Triệu gia, lại để cho nhà lão Tứ chiếm lợi, hơn nữa cuộc sống gia đình chuyển ra chỗ khác rồi, thu nhập không hề nhập vào trong cửa công nữa, muốn ăn gì thì ăn, muốn nghỉ ngơi thì nghỉ ngơi, không phải thật tốt đẹp sao? Nàng lại còn phải đợi thêm thời gian nữa rồi.

“Tứ đệ, nghe nói toàn bộ đồ dùng trong nhà Triệu gia kia đều để lại cho các đệ rồi, đệ còn cần cái bàn học tử hổng hóc trong nhà sao? Để lại cho chúng ta a!”

Lý thị không chiếm chút ít lợi lộc thì khó chịu, nàng thừa dịp Tiêu Lê Hoa không ở trước mắt liền nói với Tạ Hữu Thuận, trước kia nàng có yêu cầu gì Tạ Hữu Thuận đều không so đo tính toán. Có thể lúc trước Tạ Hữu Thuận nghĩ đến Tiêu Lê Hoa không quan tâm hải tử thì trông cậy vào người nhà, nên hẳn tùy ý Lý thị chiếm lợi, nhưng bây giờ không giống ngày xưa a. Tạ Hữu Thuận liếc mắt nhìn Lý thị, cái gì cũng không nói lời nào xoay người rồi đi.

Lúc này Tiêu Lê Hoa ở sau lưng nàng nói: “Tam tẩu, đồ rách nát giá bạc vụn. Tẩu cũng không phải không có thì không thể sống được, nhưng nếu nhà tẩu có cái hòm tử nát kia mà bây giờ không có chỗ để có thể cho ta, ta không ngại.”

“Đồ của nhà ta toàn để dùng!”

Lý thị lợi ích không có chiếm được còn bị chiếm lợi lại, tức giận trừng Tiêu Lê Hoa, lấy được chẳng qua là một cái cười nhạo cùng bóng lưng quay đi của đối phương, nàng không có cách nào liền dậm chân một cái.

Phương thị vừa lúc nhìn thấy, trong lòng nghĩ vợ lão Tam thật là dân, mấy câu nói đã để cho người đuổi đi, bất quá nàng cũng ngừng tâm tư và lời nói chưa trước kia lại.

Một đại gia đình cùng nhau động thủ thể hiện một lòng đoàn kết, sau đó Tạ Phát Tài ở trước cửa nhà Tạ Hữu Thuận nói với huynh đệ bọn họ một đồng đạo lý lớn phân gia cũng không được phân tâm, lúc này mới mang người rồi đi, lưu lại một nhà bốn miệng ăn Tạ Hữu Thuận.

“Mẹ, đây chính là nhà của chúng ta sao?”

Thạch đầu hồi, bé vẫn còn có chút không dám tin tưởng.

Tiêu Lê Hoa cúi người xuống sờ đầu bé nói “Đúng vậy, sau này đây sẽ là nhà chúng ta, nhớ sau này đi ra ngoài chơi phải về cái cửa này a.”

Thạch Đầu gật đầu liên tục, mang theo tiểu Mộc Đầu chạy tới chạy lui ở tiền viện hậu viện, truyền tới từng trận tiếng cười của hai bé.

Tiêu Lê Hoa nói với Tạ Hữu Thuận “Bạc kia chàng mượn chỗ nào? Nhị tẩu nói với ta không phải mượn ở chỗ bọn họ.”

“Ta mượn ở chỗ cha mẹ Đồng Tiền, không cần gấp, hẳn nói có thể từ từ hoàn lại, chờ ta vào núi xem có thể đánh nhiều dã vật một chút hay không, đến lúc đó có thể bán chút tiền, trong tay ta còn có chút tiền, nói không chừng năm nay là có thể trả xong rồi.”

“Trong tay chàng còn có tiền?”

Tiêu Lê Hoa kinh ngạc, nam nhân này còn có thể giấu giếm tiền riêng a!

Tạ Hữu Thuận mở cái rương ra, từ trong rương lấy ra một bao bố nhỏ đưa cho Tiêu Lê Hoa.

Tiêu Lê Hoa mở ra nhìn một cái, thấy bên trong là một thỏi bạc, còn có một chuỗi đồng tiền. Nàng đếm những đồng tiền kia, có một trăm cái. Mà một thỏi bạc kia cũng không biết là bao nhiêu.

Tạ Hữu Thuận nói: “Cái này khoản ba lượng bạc, nếu như mùa thu thu hoạch tốt, còn có thể có một ít, ta lại đi làm chút công việc, thêm chút dã vật, thế nào cũng có thể trả hơn phân nửa. Sang năm nhất định có thể trả xong rồi. Cuộc sống sau này sẽ tốt hơn.”

Tiêu Lê Hoa cũng không hỏi Tạ Hữu Thuận làm sao lại tàng trữ bạc riêng, biết nam nhân này không có gốc đến đem tất cả tiền kiếm được toàn bộ giao ra, nàng lại yên tâm hơn chút ít, nếu như toàn bộ nộp ra nàng mới thật rầu rĩ đấy.

“Sau này không cho phép chàng giấu giếm tiền riêng nữa, cho chàng tiền xài, nhưng không cho tự giấu riêng, ta cũng không cất giấu.”

Tiêu Lê Hoa nói, nàng không có kinh nghiệm giấu diếm tàng tư, trải qua hôn nhân đời trước mặc dù nàng biết có lúc có tiền đề dành là chuyện tốt, nhưng nhìn Tạ Hữu Thuận bây giờ đem tiền hân để dành giao ra, nàng biết hẳn đây là thẳng thắn đối đãi mình, mình cũng không cần thiết, chẳng qua là còn phải gỡ hân một cái.

Tạ Hữu Thuận nhìn nàng nói: “Nếu trước kia nàng có thể đáng tin cậy như vậy, ta cũng không cần phí tâm tư đó.”

Tiêu Lê Hoa khoe miệng nhếch nhếch, Tiêu Lê Hoa trước kia quả thật không làm cho người yên tâm, nhưng mà mình cũng không phải nàng.

“Vậy sau này chàng đừng tiền giống như ta nói, tiền trong nhà ta khẳng định giúp chàng cất giấu tốt, chúng ta tranh thủ sớm ngày đem nợ này trả xong. Chờ kiếm đủ tiền rồi, xây một căn nhà lớn ở bên cạnh nữa, đưa Thạch Đầu cùng Mộc Đầu đi học đường.”

“Nàng có lòng này là tốt rồi.” Tạ Hữu Thuận nhìn Tiêu Lê Hoa, phát hiện lúc nàng nói những lời này ánh mắt lấp lánh, đặc biệt có tinh thần, cùng người trước đây thật như thay đổi, nếu không phải vẫn là gương mặt đó, hẳn thật cho rằng trước mặt là một người khác. Chẳng qua hẳn đối với người vợ hiện tại này rất hài lòng, cảm thấy giống như đang nằm mơ.

Tiêu Lê Hoa sờ những đồng tiền trong tay nói: “Ta chẳng những có cái tâm đó, còn có thể tận lực đó, ta muốn kiếm thật nhiều tiền, con trai nhất định có thể lên học đường, nếu như không muốn thi khoa cử, thì làm ăn hoặc làm địa chủ.”

Nói nửa ngày không nghe thấy Tạ Hữu Thuận nói chuyện, Tiêu Lê Hoa ngẩng đầu lên, thấy hắn vẫn nhìn mình, liền sờ mặt mình một cái, hỏi: “Chàng cảm thấy ta đang nói nhảm hả? Ta không có nói nhảm, không tin chàng đợi nhìn xem.”

Tạ Hữu Thuận nói: “Nàng có phải đặc biệt muốn có ngày sung sướng? Muốn làm thượng phu nhân?”

“A?” Tiêu Lê Hoa có chút không giải thích được, sau đó đột nhiên hiểu được, hóa ra Tiêu Lê Hoa có thể là vì muốn cuộc sống tốt hơn chủ động đi làm người ở, còn thiếu chút nữa ở trước mặt lão gia hấp dẫn chú ý của người ta, cuối cùng bị đánh đuổi đi, đây cũng không phải bí mật gì, đều biết nàng muốn trèo cao làm phu nhân. Tạ Hữu Thuận hỏi như vậy, cho là tâm tư của nàng còn không có để xuống, nàng có chút dờ khóc dờ cười, cục diện rồi rầm Tiêu Lê Hoa để lại cho nàng thật là phiền người a.

Tiêu Lê Hoa muốn vì cuộc sống tốt đẹp sau này, thế nào cũng phải để cho hình tượng của mình trong lòng người đàn ông này chuyển tốt hơn, nàng kéo tay Tạ Hữu Thuận nói: “Hữu Thuận, ta biết người khác nói ta như thế nào, ta nói với chàng đây đều là hiểu lầm. Về phần những năm này ta làm ầm ĩ ra sao, cũng cảm thấy bị oan uổng, cha mẹ không nghe ta giải thích cứ như vậy đem ta gả đi, cho nên trong lòng vẫn ghen con tức.”

Tiêu Lê Hoa nhìn sắc mặt Tạ Hữu Thuận một chút, lại tiếp tục nói.

“Lần này bị thương, ta mới hiểu được, người phải vì mình mà sống, mình không thẹn với lương tâm, mình đối với mình tốt là được. Nghĩ tới để cho cuộc sống trong nhà được tốt, muốn cho con trai đọc sách làm quan, địa chủ, cái này là tâm nguyện của ta, cũng là tâm nguyện của chàng đi? Là tâm nguyện tất cả người làm cha mẹ nghĩ đến. Hơn nữa cho dù ta vẫn muốn làm phu nhân, thì chỉ cần chúng ta cùng nhau cần cù lao động, trở nên giàu có, điều tâm nguyện này có gì không tốt chứ? Đến lúc đó ta làm phu nhân, chàng chính là lão gia.”

Tạ Hữu Thuận nhìn ánh mắt của Tiêu Lê Hoa, cảm thấy nàng giống như không có nói láo, chẳng lẽ nói những lời đồn đãi liên quan đến nàng kia thật là người khác hiểu lầm nàng? Bất kể có phải hay không, chỉ cần nàng vẫn như bây giờ là được, Tạ Hữu Thuận nắm bàn tay đang nắm tay mình kia, nghĩ đến cuộc sống cuối cùng có chút hi vọng.

“Vậy sau này chúng ta cùng nhau cố gắng để cuộc sống tốt hơn, ta sẽ đối với nàng và hài tử thật tốt.”

“Ừ, ta tin tưởng chàng, những năm này chàng cũng rất tốt, là ta không tốt, sau này ta nhất định đối thật tốt với chàng cùng hài tử.”

Tiêu Lê Hoa cười híp mắt nói, trong lòng nghĩ cuối cùng cũng đem lịch sử ác liệt của Tiêu Lê Hoa trước kia sửa đổi a, cũng may trong trí nhớ Tiêu Lê Hoa không có ngu xuẩn làm ra cái chuyện gì không thể bù đắp được, nếu không thật phiền toái.

Vợ chồng hai người nói chuyện một hồi, sau đó bắt đầu thu thập nhà, mặc dù cái nhà này sạch sẽ, nhưng mà muốn đến nhà người khác đã ở qua, vẫn phải dọn dẹp một lần, nên bỏ thì bỏ nên xếp thì xếp, chờ dọn dẹp xong thì cũng đến trưa.

Tiêu Lê Hoa nấu cơm, đây là bữa cơm đầu tiên nàng đi tới cái thế giới này, nàng nhìn thấy bánh bột ngô, sau đó từ hậu viện hái một ít rau cải làm món ăn, còn có lúc dọn nhà trên đường mua một miếng đậu hũ, làm một món rau cải trộn đậu hũ, đây một chậu nhỏ, nóng hổi bụng lên bàn, vừa vặn hai con gà kia vừa đẻ hai quả trứng, nàng lại làm một món canh trứng, mặc dù thức ăn đơn giản nhưng nàng rất dụng tâm làm nhìn khá tốt.

Tạ Hữu Thuận cùng Thạch Đầu Mộc Đầu ăn rất ngon, hai đứa bé ăn đều nói ăn ngon, Tiêu Lê Hoa nghe trong lòng thật cao hứng, nói với bọn họ sau này làm cho bọn họ đồ ăn ngon hơn, nàng cũng hỏi Tạ Hữu Thuận, thật ra thì nàng biết hẳn chắc chắn sẽ không nói gì, Lý thị làm thức ăn không tốt như vậy hẳn cũng có thể ăn, mình làm so với cái kia ngon hơn gấp trăm lần. Nhưng khi thấy Tạ Hữu Thuận gật đầu nói ăn thật ngon, trong lòng nàng vẫn là thật vui vẻ, muốn trở thành một gia đình thì khẩu vị cũng rất quan trọng.

Ăn cơm xong, Thạch Đầu cùng Mộc Đầu bị dỗ đi ngủ trưa, Tạ Hữu Thuận cùng Tiêu Lê Hoa cũng nghỉ ngơi, Tiêu Lê Hoa nhắm mắt lại, cảm giác ánh mặt trời chiếu vào, ấm áp, lòng của nàng cũng ấm áp, nếu cứ mãi như vậy thì quá tốt.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Cha mẹ Đồng Tiền

Editor: Thu Huyền

Beta: Tiểu Tuyên

Lúc chạng vạng tối có người đến nhà, là một đôi vợ chồng mang theo một tiểu tử mập mạp, nam lớn lên thành thật, nữ thuần phác, tiểu tử mập mạp đó đi theo nam nhân kia, đứng chung một chỗ lên biết đây là phụ tử, lúc này hắn đang núp ở sau lưng nữ nhân kia dò đầu nhìn Tiêu Lê Hoa, mắt to chuyển liên tục nhìn cũng biết là một đứa cơ trí.

Tiêu Lê Hoa nhận ra ba người này, tiểu tử mập mạp này chính là Đồng Tiền, đôi nam nữ này là cha mẹ của bé, nam tên Vương Đại Sơn, nữ tên là Trương Liên Hương.

“Là Vương nhị ca Vương nhị tẩu a, mau vào. Đồng Tiền chó tránh ở phía sau, Thạch Đầu Mộc Đầu chơi ở phía hậu viện, cháu đi tìm bọn họ chơi đi, thấy cháu tới bọn chúng nhất định rất vui.”

Tiêu Lê Hoa chào hỏi bọn họ đi vào, nàng biết nhà này là nhà có tiền, muốn lập tức mượn được mười hai lượng bạc cần phải có quan hệ thật tốt với người nhà này, hơn nữa đôi phượng lớn lên cũng thật chính trực, nhìn mặt cũng tương đối thuần phác, sau này có thể lui tới nhiều, cho nên đối đãi rất nhiệt tình.

Một nhà Vương Đại Sơn đều bị biến hóa của Tiêu Lê Hoa làm cho kinh ngạc một chút, thật đúng như Tạ Hữu Thuận nói Tiêu Lê Hoa này sửa đổi lại tính tình rồi, vốn cho là chỉ sửa lại một chút, bởi vì Trương Liên Hương nghe người ta nói Tiêu Lê Hoa bị thương còn chưa khỏe liền đi bờ sông cùng người ta cãi vã, chẳng qua là nhìn bộ dáng cười khuôn mặt này biến hóa thật là lớn.

Đồng Tiền vừa nghe tiểu bằng hữu đang đợi bé, liền như tiểu đạn pháo xông qua bên người Tiêu Lê Hoa chạy đi hậu viện.

Tiêu Lê Hoa chào hỏi vợ chồng hai người đi vào, vừa đi vừa nói: “Hữu Thuận đang làm việc ở hậu viện, mời hai người ngồi, ta đi gọi hắn.”

“Không cần, chúng ta tới đưa ít thứ rồi đi liền, các người mới dọn nhà, những thứ đồ này các người nhận lấy.” Trương Liên Hương vội vàng nói, vén vạt bỏ cái giỏ trong tay lên, từ bên trong lấy ra một ít thịt cùng một bọc giấy.

Tiêu Lê Hoa vội vàng nói: “Thật là cảm ơn Vương nhị ca Vương nhị tẩu, ta biết cuộc sống của hai người cũng eo hẹp, hai người lại còn cho chúng ta mượn nhiều bạc như vậy, để cho chúng ta mua nhà. Ta còn không có tới cửa cảm ơn, làm sao có thể thu lễ của hai người nữa. Vẫn là mang về cho Đồng Tiền ăn đi.”

Trương Liên Hương liền nói: “Trà cái gì? Đây chính là lễ dọn nhà cho các người, các người còn phải đãi khách nữa, những thứ này mặc dù thịt hơi ít nhưng cũng có thể làm mấy bữa. Một ít đường trắng này liền cho Thạch Đầu cùng Mộc Đầu ăn đi. Chờ mọi người làm tiệc nếu cần người giúp có thể gọi ta tới giúp một tay.”

“Vậy thì cảm ơn Vương nhị ca Vương nhị tẩu.”

Tiêu Lê Hoa không đùn đẩy nữa, ngẫm lại sau này còn lui tới nhiều hơn còn không giúp đỡ lại được sao? Chẳng qua vẫn bị Trương Liên Hương nhắc nhở, lúc này nàng mới nhớ tới nơi này sau khi dọn nhà còn phải mời người ta ăn bữa cơm, nàng chỉ nghe nói hi vọng, nhưng lại giống như là tân gia mời khách, thì ra nơi này dọn đến nhà cũ cũng phải mời. Tiêu Lê Hoa nghĩ chắc rằng sẽ có một trận bận rộn rồi, nếu muốn bữa cơm này ăn ngon, đoán chừng lại phải bỏ ra không ít tiền.

Nhưng mà Tiêu Lê Hoa cho rằng vẫn phải mời khách, thừa dịp cơ hội lần này kéo lại tình cảm cùng những người có quan hệ tốt với Tạ Hữu Thuận.

Vương Đại Sơn đi về hậu viện tìm Tạ Hữu Thuận, Tiêu Lê Hoa lôi kéo Trương Liên Hương nói chuyện cùng nàng, bằng hữu nam nhân thì hẳn tự mình chiêu đãi, còn chị dâu này thì do nàng đến chiêu đãi a, nàng cần tìm hiểu nhiều người trong thôn hơn, sống ở trong thôn này, cũng không thể mỗi ngày đều ở trong nhà, ngay cả người có quan hệ tốt ở chung quanh đều không có.

Chờ Vương Đại Sơn từ hậu viện trở lại liền nhìn thấy được vợ mình cùng Tiêu Lê Hoa cười cười nói nói rồi.

Đồng Tiền ở hậu viện đùa rất vui vẻ, đều không muốn rời đi, Tiêu Lê Hoa liền nói để cho bé ở lại tiếp tục chơi.

Hai vợ chồng Vương Đại Sơn rời đi, vừa đi vừa nói chuyện.

Trương Liên Hương nói: “Bây giờ Tử đệ mới thật sự khổ tận cam lai a, Vợ hắn hiện giờ rốt cục hiểu chuyện, chuẩn bị sống cùng hắn thật tốt rồi, thật không dễ dàng, làm khó hắn một người chèo chống nhiều năm như vậy, ông trời cuối cùng cũng mở mắt rồi.”

Vương Đại Sơn hỏi: “Nàng thấy Tiêu Lê Hoa thực sự sửa đổi tốt rồi?”

Trương Liên Hương gật đầu nói: “Ta thấy sửa tốt rồi, nàng ấy cần gì phải gạt người chứ? Muốn chạy đã sớm chạy, không cần giả vờ. Ta thấy nàng đem cái nhà kia dọn dẹp vô cùng thỏa đáng, còn may y phục. Trước kia nàng đâu biết làm việc này. Nàng nói với ta rất nhiều lời, ta nghe cảm thấy nàng thực ý có định sống堂堂 hoàng.”

“Vây là tốt rồi, Hữu Thuận cuối cùng có thể thở phào nhẹ nhõm. Đúng rồi, ta ở hậu viện nhìn Hữu Thuận tu sửa nhà xí, tu sửa thật tinh xảo. Nghe hắn nói vẫn là mẹ Thạch Đầu nghĩ ra được. Nàng ta có thể nghĩ đến những thứ này, cũng là chuẩn bị cho cuộc sống lâu dài. Cái người này dù sao cũng đã từng làm ở chỗ nhà giàu, chỉ cần dùng tâm dùng sức, còn sợ cuộc sống không vươn lên à? Nàng đến nhìn nàng ta nhiều một chút, nhìn xem nàng ta rốt cuộc có thu tâm hay không?”

“Đi chứ, nếu nàng ấy thật sự chân thành như bây giờ, ta rất sẵn lòng cùng nàng ấy qua lại nhiều, còn thấy vui nữa”

Trương Liên Hương cười nói, nghĩ đến bộ dạng Tiêu Lê Hoa nói chuyện hai mắt lấp lánh, còn có những lời nàng nói có thể đi vào lòng người kia, cảm thấy Tiêu Lê Hoa cứ thế thì thật đúng là xứng đôi với Tạ Hữu Thuận.

Tiêu Lê Hoa đưa tiền vợ chồng Vương Đại Sơn, đi ra hậu viện cùng Tạ Hữu Thuận, giúp đỡ hắn sắp xếp đồ đạc, vừa trợ giúp vừa nói chuyện mời khách.

“Chúng ta mời khách ngày nào ? Mời những ai? Chàng nói một chút xem ta phải chuẩn bị những cái gì.”

“Mời cha mẹ, mời vợ chồng Vương nhị ca, ngoài ra lại mời hai nhà nữa, hai nhà kia có bốn người lớn hai hài tử, ta thấy ba bàn là đủ rồi.”

Tạ Hữu Thuận tính toán một chút nói, bây giờ hắn đối với trù nghệ của Tiêu Lê Hoa rất tin tưởng, trước kia Tiêu Lê Hoa nấu cơm bình thường thôi, hiện tại Tiêu Lê Hoa làm súp rau cải, dán bánh bột ngô cũng có thể nhìn ra trù nghệ so với trước kia tốt hơn rất nhiều. Nghĩ lại trước kia đều là nàng giấu diếm đấy.

Tiêu Lê Hoa nói: “Vây phải mua thêm vài món đồ ah, trong nhà chỉ có rau cải, ngay cả dưa muối đều không có, ngoài ra dầu muối các loại cũng phải mua. Ngày mai là họp chợ hả? Ngày mai chúng ta đi chợ đi, hôm sau mời khách. Chàng xem được không?”

“Được, cứ làm như thế.”

Tạ Hữu Thuận nói, lần này ở riêng bọn hắn phân được nửa túi bắp, còn có chút cao lương, dầu muối các loại cũng đủ ăn vài ngày, dù không mời khách cũng phải mua thêm.

Thạch Đầu nghe được muốn đi chợ, lập tức đôi mắt trông mong mà nhìn cha mẹ, Mộc Đầu thì trực tiếp nhào vào người Tiêu Lê Hoa, ôm chân nàng nói: “Mẹ, đi chợ! Con muốn đi!”

Tiêu Lê Hoa một phen ôm lấy Mộc Đầu hôn một cái nói: “Được, mẹ mang Mộc Đầu đi chợ. Thạch Đầu cũng cùng đi, một nhà chúng ta cùng đi! Đến chợ mẹ mua điểm tâm cho các con ăn!”

Mộc Đầu nghe xong lập tức hôn lên mặt Tiêu Lê Hoa một cái, dán nước miếng vào mặt Tiêu Lê Hoa, nhưng Tiêu Lê Hoa lại cười vui vẻ đến hai mắt biến thành trăng lưỡi liềm, một chút cũng không ghét bỏ.

Tạ Hữu Thuận nhìn hai con trai vui vẻ như vậy, lại nhìn khuôn mặt tươi cười của Tiêu Lê Hoa, khoe miệng cũng lộ ra bộ dáng tươi cười.

Vừa rạng sáng ngày thứ hai Tạ Hữu Thuận liền tỉnh, Tiêu Lê Hoa nghe được động tĩnh cũng tỉnh, bên ngoài trời đã có chút ánh sáng rồi, bọn hắn mỗi người đánh thức một hài tử, mặc quần áo cho bọn nhỏ, sau đó cả nhà cùng nhau rửa mặt, cũng không có ăn điểm tâm, Tạ Hữu Thuận lưng đeo sọt, Tiêu Lê Hoa cầm theo giỏ, mỗi người ôm một đứa bé liền đi ra cửa.

Đến đầu thôn chỉ thấy hai chiếc xe trâu đậu ở chỗ đó, bên trên đều có người ngồi, Phương thị cùng Lý thị đang ngồi ở trên một chiếc xe, Trương Liên Hương ngồi ở trên một chiếc xe khác, Đồng Tiền ngồi ở một bên, nhìn thấy bọn họ thì vẫy tay liên tục, lớn tiếng kêu lên, dẫn tới tất cả mọi người đều nhìn về hướng bên này.

Tạ Hữu Thuận đem Thạch Đầu tới bên cạnh Đồng Tiền, lần lượt bỏ năm văn tiền cho lão hán đứng trước xe: “Vương bá, một nhà chúng ta bốn người.”

“Được rồi, đi lên ngồi vững vàng. Xe chúng ta bên này đã đủ người rồi, đi trước nha.”

Vương bá hai mắt nhìn lướt qua Tiêu Lê Hoa, sau đó cầm roi ngồi vào trên xe, nói một tiếng, roi vừa vang lên xe chuyển động.

“Hừ, lúc này mới vừa ở riêng đã đi chợ, còn ngồi xe trâu, thật sự là có tiền, trách không được muốn ở riêng như vậy, nói không có của cái ai mà tin ah.” Vào lúc xe trâu đi qua Lý thị, chợt nghe Lý thị nói như vậy, tiếng nói cũng không nhỏ, ít nhất người trên hai chiếc xe đều nghe thấy.

Tiêu Lê Hoa nghĩ người này không bói lông tìm vết thì khó chịu sao? Cực phẩm quả nhiên là cực phẩm, tiếng nàng cũng không nhỏ nói: “Cũng may còn có xe trâu ngồi, nếu không đâu ta khẳng định còn phải đau, không có biện pháp ah, phân gia chỉ có thể tự mình động thủ. Năm văn tiền này có thể mua không ít đồ đạc đâu, nếu không kiếm tiền sẽ phải đói bụng, nửa túi bắp kia sao đủ ăn chứ? Nếu không đi chợ, trong nhà ngay cả dầu muối đều không có, lấy nước nấu ăn sao?”

Những lời này vừa nói ra, người bên ngoài liền suy nghĩ, Tiêu Lê Hoa này còn đang bị thương lại ở riêng à, nói là Tạ Hữu Thuận chủ động nói ở riêng, không muốn liên lụy người trong nhà, ai có thể sẽ vào lúc nữ nhân bị thương vội vã phân gia như vậy chứ? Như Ý cũng rất nhanh có thể gả ra ngoài rồi,

đến lúc đó lại phân không tốt sao? Chẳng lẽ ngay cả thời gian này cũng không chờ nổi? Đoán chừng đây là Tà gia không muốn trông nom nhà Tà Hữu Thuận, mới đem bọn họ đuổi ra khỏi cửa a?

Hơn nữa không chỉ đuổi ra khỏi cửa, chỉ cấp nửa túi lương thực, ngay cả chút dầu muối đều không cho, thật đúng là quá keo kiệt rồi, đối với nhi tử huyênh đệ nhà mình như vật thật quá mức.

Phương thị nhìn ánh mắt người bên cạnh liền hiểu, sắc mặt nàng không dễ nhìn, thật muốn đem Lý thị đá xuống xe, nếu nàng ta không lậm miệng, Tiêu Lê Hoa làm sao nhiều lời như vậy? Hiện tại thì tốt rồi, mấy câu của Tiêu Lê Hoa kia đã làm cho thanh danh Tà gia bọn họ bôi đen một tầng. Tiêu Lê Hoa đáng chết này, đã sớm nói với nàng ta đi ra ở riêng là bọn hần chủ động đề cập, nhưng bây giờ lại dùng chiêu này, xem nàng trở về cáo trạng như thế nào!

Tiêu Lê Hoa nhìn ánh mắt những người trên xe mình, đã biết rõ lời của mình đã nổi lên tác dụng, trong lòng vui lên, cùng Trương Liên Hương nói chuyện.

Trương Liên Hương nghĩ thầm Tiêu Lê Hoa vẫn có một chút không thay đổi, đó là lợi hại, chỉ có điều trước kia nàng mặc dù cũng mắng chửi người, nhưng lại mắng không có lý, chỉ biết mắng bừa, nhưng bây giờ chỉ vài câu nói nhẹ nhàng nhỏ nhẹ đã làm cho người khác tức giận rồi. Nhớ đến trước kia nàng ấy đến đại gia đình lớn làm công, liền không có cảm thấy cái gì không đúng.

Các nàng vừa nói cái này, người khác nghe Tiêu Lê Hoa cười cười nói nói, không giống lúc trước, chỉ nói chuyện cùng Trương Liên Hương, các nàng cũng không có lý do để nói tiếp, nói tới nói lui lời nói chống lại Tiêu Lê Hoa, thấy Tiêu Lê Hoa cũng thoải mái nói chuyện cùng các nàng, ngầm nghĩ nàng ta không phải chỉ thay đổi tính tình với Trương Liên Hương ah, mà đối với tất cả mọi người, thật sự là tốt, ngã vỡ đầu một cái đã đem tính tình ngã tốt rồi!

Tiêu Lê Hoa lại đem đạo lý nàng chết qua một lần đã thấy rõ nhân sinh tốt đẹp thế nào, mặc kệ những người kia tin hay không, nàng xem như hưởng những người này tuyên bố chính mình hồi cái một lần nữa thay đổi thái độ làm người mới.

Trên đường đi cười cười nói nói là đến thị trấn, Đồng Tiền không chịu cùng Thạch Đầu Mộc Đầu tách ra, Trương Liên Hương cũng chỉ có thể theo bé, đi cùng nhà Tiêu Lê Hoa đấy.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 14: Gặp náo nhiệt ở chợ

Cái trấn này có tên gọi rất hay rất may mắn, gọi là trấn Phú Quý, thôn Tiêu Lê Hoa ở cách nơi này ước chừng hai mươi dặm, nếu tính ra thì đi bộ nhanh cũng phải mất gần hai giờ, ngồi xe trâu nhanh hơn một chút, hơn nữa cũng không cần mệt mỏi. Mà từ đây đi tiếp sẽ đến Huyện thành, thị trấn này cách Huyện thành cũng hơn mười dặm, nên người trên trấn này đi đến thị Huyện thành cũng rất thuận tiện, cho nên trấn này rất giàu có và đông đúc, người đến người đi náo nhiệt.

Trấn Phú Quý có một khối đất trống riêng biệt dành cho chợ phiên, mỗi tháng vào ngày mùng năm mùng mười ở đây sẽ tụ tập đầy người đi chợ, có bán đồ có mua đồ, vô cùng náo nhiệt, vào ngày thường ở đây cũng sẽ có người mua bán, nhưng không có nhiều người như ngày chợ phiên.

Nhà Tà Hữu Thuận muốn mua các loại dầu tương muối, đồng thời cũng muốn mua lương thực, nhưng mà nhà Vương Đại Sơn nói sẽ cho bọn hần mượn, đợi khi thu hoạch sẽ trả lại cho họ, như vậy tiết kiệm tiền, cũng không cần cố sức vác vế, tránh được người nhà cũ nói bọn hần ăn dầu tiền. Mặt khác là may vãi, Tiêu Lê Hoa muốn may y phục cho người trong nhà, hơn nữa nàng có ý định đem những cái chăn cũ bẩn kia tháo giặt, đến lúc đó còn phải làm thêm vô chăn. Những thứ này đều phải đi đến cửa hàng trong trấn mới mua được, những vật khác thì đi chợ phiên.

Trương Liên Hương cũng muốn đi vào trấn trước để đem một số túi lưới túi tiền nàng làm cầm đi bán, cũng muốn mua một ít dầu muối, vì vậy bọn họ đều tiện đường.

Vốn đến một cửa hàng rất lớn, có bán vải lại có làm y phục, còn bán thêm phẩm túi tiền túi lưới, đồng thời cũng bán kim chỉ, cho nên cái cửa hàng nổi danh này tên là Xảo Tử bổ trang.

Chủ tiệm vải này là một đôi vợ chồng, bên bán vải là nam nhân trung niên quăn, mà khu thiêu thừa bên này là nữ nhân quăn.

Trương Liên Hương tất nhiên có quen biết bà chủ này, hai người cười nói mấy câu, Trương Liên Hương giới thiệu Tiêu Lê Hoa với bà chủ này.

Bà chủ cửa tiệm này họ Hồng, người ta đều gọi bà chủ là Hồng nương tử.

Hồng nương tử là người cởi mở hào phóng, điển hình phong cách của bà chủ, sau khi nàng biết rõ Tiêu Lê Hoa là vợ của Tà Hữu Thuận thì có chút kinh ngạc, bởi vì nàng biết rõ Tà Hữu Thuận cưới người vợ không biết điều, hiện tại xem xét giống như không phải có chuyện như vậy, thấy Tiêu Lê Hoa tuy một thân áo vải, trên đầu chỉ bao một khối vải bố màu xanh da trời, nhưng sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái, ánh mắt sáng ngời, khoe miệng khẽ nhếch, vừa rồi nói chuyện với nàng cũng rất thoải mái, nhìn thấy là nữ tử vừa ôn nhu vừa hào phóng.

“Tà tử nương tử về sau đến trên thị trấn cứ tới đây ở chung ah, không mua đồ cũng không có việc gì, tới nói chuyện với ta cho vui.”

Hồng nương từ tin chỉ bằng ánh mắt này của chính mình, chắc chắn sẽ không nhìn lầm người, nàng rất ưa thích Tiêu Lê Hoa, cho nên đối với nàng rất khách khí.

Tiêu Lê Hoa hào phóng nói: “Không quấy rầy buôn bán của Hồng nương tử là tốt rồi.”

Sau đó Hồng nương tử bắt đầu kiểm kê đồ Trương Liên Hương mang đến, Tiêu Lê Hoa ở một bên nghe, thế mới biết thêm một cái hầu bao năm văn tiền, bên một cái túi lưới mới cho hai văn tiền, đương nhiên những kiểu dáng phức tạp giá tiền sẽ cao hơn một chút. Nàng biết đây cũng chính là nghề nghiệp mà các phu nhân cổ đại vào lúc thời gian nhàn hạ, tranh thủ làm kiếm chút tiền lẻ, nhưng chỉ dựa vào đó phát tài là không có khả năng, thêm một cái hầu bao cần phải từng đường kim mũi chỉ, bên túi lưới thời gian cũng không ngắn đâu.

Nhưng đối với người nhà nông mà nói, một đồng tiền kia cũng là tiền, có thể mua trứng gà có thể mua kẹo đường còn có thể mua cái màn thầu.

Tiêu Lê Hoa nghĩ đến mình cũng biết thêm chữ thập, túi lưới nàng không biết làm, ngược lại thì biết thắt nút, nàng đem các túi lưới cùng vài nút thắt bày biện ở đây đều nhìn một lần, phát hiện một vài loại mà nàng làm, ở đây ngược lại không có, chỉ không biết nơi khác có không, chờ sau khi về cùng Trương Liên Hương hoặc là cùng Từ thị làm ra cho các nàng nhìn kỹ rồi hãy nói, nếu như không có, lời được một ít tiền tiêu vật cũng được, phát tài thì không thể trông cậy vào.

Tiêu Lê Hoa mua vài may vá, lại mua một ít kim chỉ, dự định dùng để thắt nút.

Tạ Hữu Thuận ở bên kia nói chuyện cùng Hồng nương tử, thấy Tiêu Lê Hoa tới, hỏi nàng có muốn mua một chút vải bố làm quần áo hay không.

“Mua một ít vải làm quần áo cho hai con a.” Tiêu Lê Hoa hiện tại cần tiền gấp ah, vẫn phải giản lược thôi, nhất là vừa ở riêng cả nhà bọn họ lại làm quần áo mới, khiến cho người ta nói ra nói vào sẽ không tốt. Chờ mấy ngày nữa kiếm tiền, muốn mua thì mua một chút. Tiêu Lê Hoa cảm thấy hiện tại mặc những vải bố này trên người cảm giác không tốt lắm, nàng càng ưa thích các loại vải bông hơn.

Tạ Hữu Thuận đồng ý, Tiêu Lê Hoa chọn lấy một khối vải bông, màu thiên thanh, nghĩ đến cho hai hài tử mặc vào sẽ đẹp mắt. Đột nhiên nàng nhớ tới dường như những nhân vật nữ chính trong tiểu thuyết sẽ mua một ít vải vụn các loại, nàng cũng thử hỏi thăm, biết rõ quả nhiên là có, nhưng những vải vụn này cũng không phải không ai muốn, tất nhiên nó có nơi đi, cho nên Tiêu Lê Hoa liền xài mười văn tiền đi mua một ít, cũng cho người dùng giấy bọc lại.

Trương Liên Hương cũng không hỏi Tiêu Lê Hoa muốn làm cái gì, nàng cho rằng Tiêu Lê Hoa muốn dùng những vải rách này làm gối đầu hoặc làm cái đệm nhỏ, trước kia nàng cũng làm như vậy, so sánh với cả khối vải tiết kiệm tiền hơn. Trong lòng nàng nghĩ Tiêu Lê Hoa quả thật hơi cải rồi.

Ra khỏi cửa hàng vải, lại đi mua đồ gia vị nấu cơm, sau đó mới đi chợ phiên.

Thời điểm bây giờ là mới hết đông, nên không có rau củ gì bán, Trương Liên Hương nói trong nhà nàng còn có khoai tây, đến lúc đó lại mua một ít đậu hũ, hái chút ít cải thìa, làm chút thịt, lại mua một ít miến, còn ngâm được mầm đậu nành, lấy thêm chút ít trứng gà là đủ rồi.

“Vương nhị tẩu, thật sự rất cảm ơn tẩu.”

Tiêu Lê Hoa nghĩ Trương Liên Hương quả thật cái gì đều thay nàng nghĩ cả, còn chịu đưa đồ đặc cho người ngoài, quả thực là so với mấy thân nhân của Tạ Hữu Thuận tốt hơn nhiều. Đương nhiên, hai vợ chồng Từ thị cũng lên lút cầm một ít tiền tới, nói để bọn hắn dùng khi cấp thiết, cái này nàng sẽ không quên.

Trương Liên Hương cười nói: “Cám ơn cái gì, Tạ tứ đệ vốn từng giúp chúng ta, lúc trước ta cùng cha Đồng Tiền vừa mới ở riêng cũng rất khó khăn, Tạ Tứ đệ và cha Đồng Tiền cùng nhau lên núi đi săn, rõ ràng là hai người cùng một chỗ đánh lợn rừng, nhưng hắn lại không muốn, phải dựa vào đầu lợn rừng kia, chúng ta mới trở mình, nếu không năm đó thật sự bị đói bụng. Hiện tại các người ở riêng rồi, chúng ta tất nhiên cũng sẽ giúp đỡ. Muội khách khí cái gì.”

Tiêu Lê Hoa nghĩ hóa ra là Tạ Hữu Thuận đã làm loại chuyện tốt này rồi, ngẫm lại hẳn thực sự là loại người này, nhưng dù sao nàng vẫn rất cảm tạ người Vương gia.

Tạ Hữu Thuận ở một bên không nói lời nào, lúc nữ nhân nói chuyện bình thường nam nhân không xen vào, hắn ôm Mộc Đào, ánh mắt nhìn xem Thạch Đầu cùng Đồng Tiền, không cho bọn hắn đi lạc.

Mua miến, sau đó đi mua thịt.

Quả nhiên là thịt mỡ đắt hơn một chút, thuần mỡ muốn 18 văn tiền, thịt nạc 14 văn, thịt ba chỉ 16 văn, nếu cho Tiêu Lê Hoa mua khẳng định là mua toàn thịt nạc, chỉ là nàng biết rõ hiện tại người trong nhà đều thiếu chất béo, cho nên mua một cân thịt mỡ, một cân thịt ba chỉ, nghĩ đến thịt sợi hôm qua Trương Liên Hương đưa tới, thịt bấy nhiêu là đủ rồi. Làm một nữ xuyên việt, nàng tất nhiên sẽ không quên lòng heo, thật sự là các nữ tử ở nông thôn đều sẽ không bỏ qua những thứ này, nàng luôn cảm thấy rất hiếu kỳ, những người này mỗi ngày ăn lương thực phụ ở trạng thái nửa đói bụng kia, thật sự sẽ đem lòng heo trở thành đồ vô dụng hạn không thể tặng không hả? Dù nói thế nào cũng là thịt ah!

“Lão bản, những thứ lòng heo này người bán thế nào? Còn có xương ống này?”

“Tìm heo năm văn tiền một cái, gan heo phổi heo năm văn tiền một khối, hai văn tiền một đầu ruột. Tiêu nương tử có muốn không? Đã xử lý xong, trở về rửa nhiều hơn hai lần là được rồi.”

Lão bản mập mạp nói xong, “Về phần xương cốt này, một đồng tiền ba ông lớn.”

Trong lòng Tiêu Lê Hoa vui vẻ, quả nhiên không giống trong tiểu thuyết ghi cái dạng kia, hận không thể giả một đồng tiền bán toàn bộ, nhưng so với thịt coi như quá rẻ rồi.

“Cái tim heo này, hai khối gan heo này, lại thêm ba khúc đại tràng, xương cốt cho 6 cái. Cái này tổng cộng là năm mươi bảy văn tiền đúng không? Bớt một chút ah!”

Tiêu Lê Hoa tính toán tốt xong rồi bắt đầu trả giá, làm như một nữ chủ nhà họp cách, dù sao cũng phải trả giá đúng không?

Lão bản cười nói: “Vậy thì 55 văn a!”

Tiêu Lê Hoa đưa tiền, sau đó đem những vật này toàn bộ bỏ vào bên trong sọt của Tạ Hữu Thuận.

Trương Liên Hương cũng mua một cân thịt mỡ một cân thịt ba chỉ, không có biện pháp ah, Đồng Tiền ở một bên núm lấy y phục của nàng đôi mắt trông mong mà nhìn nàng đây này.

Những thứ cần mua cũng gần đầy đủ, mấy người lại đi dạo một vòng, sau đó liền chuẩn bị trở về.

Tiêu Lê Hoa đối với trình độ sinh hoạt hiện tại của người ở đây hiểu được không xê xích gì nhiều rồi, tuy nhiên phương pháp có thể làm giàu như trong tiểu thuyết ghi qua hiện tại đều không thể thực hiện được, nhưng mà cũng khẳng định, vì có một ít thứ còn có thể làm được, chỉ là nàng nhất thời còn không có phát hiện ra mà thôi, đợi nàng phát hiện ra trong nhà nhất định có thể trôi qua những ngày tốt lành.

Ra khỏi chợ phiên, nhìn thấy thời gian còn sớm, ba người lớn liền quyết định mang theo bọn nhỏ đi dạo phố, trên mặt đường cũng có không ít sạp hàng có thể so sánh với đồ vật trên chợ cao hơn một cấp bậc, đương nhiên đồ càng tốt thì đã ở trong cửa hàng, bọn hắn lại không tiến vào, đồ trong đó đều rất đắt, Tiêu Lê Hoa nhìn thấy hai mắt Thạch Đầu và Mộc Đầu đều nhìn chăm chăm vào những đồ trang sức tinh xảo giá cao của cửa hàng kia, thật muốn kiếm nhiều tiền ah, như vậy về sau có thể mang theo nhi tử đi vào, muốn mua cái gì thì mua cái đó.

Có điều hài tử nhìn cái gì đều thấy mới lạ thôi, cho dù là sạp hàng bên đường cũng có thể làm cho bọn hắn nhìn không chuyển mắt, ba đứa bé đều hiểu chuyện, đều không mở miệng đòi, nhìn thấy đồ ưa thích cũng sẽ nhanh chóng rời đi, lại đi xem sạp hàng kế tiếp. Bởi vì đi như vậy sẽ đi nhanh, rất nhanh là đến đoạn đường náo nhiệt nhất rồi.

Thời điểm lúc này phía trước vây rất nhiều người, mơ hồ có thể nghe được tiếng ồn ào bên trong.

“Tiêu Từ Y! Ngươi lớn lên dù dễ nhìn thì có ích lợi gì? Bộ dáng thấp như vậy, một chút khí thế cũng không có, đến lúc đó như thế nào đi làm đường gia phụ nhân? Ngươi cho rằng biểu ca ta sẽ thích ngươi sao? Các ngươi đứng chung một chỗ đều không xứng! Ngươi bỏ cuộc đi a! Cao gia chương mất ngươi đấy!”

Tiêu Lê Hoa đứng ở bên ngoài đám người nghe được một giọng nói thanh thúy nhưng có chút bẽn lẽn của nữ tử, lông mày nàng thoáng chút nhíu lại, nữ nhân này là người ai vậy, đây không phải là vạch áo cho người xem lưng sao? Hơn nữa ở trên đường cái nói một nữ tử không xứng với một nam tử, loại lời nói này quá vô mặt rồi. Nữ tử thời cổ đều không phải rất chú ý loại đề tài này sao? Sao nữ tử này lại không để ý như vậy?

Trương Liên Hương thấy trong lúc nhất thời đã bị cản đường, nên trước hết hỏi người đứng một bên, nghe nghiêng xem xảy ra chuyện gì.

Mọi người đều thích tham gia náo nhiệt, hơn nữa ưa thích đem chuyện đã biết nói cho người khác biết, phụ nhân bị hỏi lập tức cao hứng bừng bừng nói cho Trương Liên Hương biết chuyện gì xảy ra.

“Chúng ta đi thôi.”

Tạ Hữu Thuận đột nhiên nói, một tay kéo lấy tay Tiêu Lê Hoa, lời nàng quay người về hướng đường cũ.

Tiêu Lê Hoa cảm thấy cái tay kia nắm thật chặt, hơn nữa sắc mặt Tạ Hữu Thuận cũng có chút căng thẳng, nàng muốn hỏi hắn bị làm sao?

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Chuyện cũ

Editor: Thu Huyền

Beta: Tiểu Tuyền

“Ô Nguyên Xuân! Nữ nhân không có đầu óc giống như ngươi dù lớn lên có cao như đại thụ trăm mét thì thế nào? Ta sẽ không so đo với ngươi, so đo

cùng với người cũng lộ ra ta không có đầu óc, quá mất mặt. Ngọc Lan, chúng ta đi.”

Một giọng nói chậm rãi vang lên, sau đó thì nghe thấy một giọng nói thanh thúy kêu: “Nhường một chút, nhường một chút, tiểu thư của chúng ta muốn đi ra ngoài.”

Tạ Hữu Thuận chưa kịp tới và lời Tiêu Lê Hoa đi, bởi vì đằng sau đã lách vào không ít người, mấy người bọn họ lại mang theo hài tử nên không dễ dàng chen ra, mà lúc này tiếng nói thanh thúy kia vừa vang lên, người xem náo nhiệt lại nhường ra một đường, đám người Tiêu Lê Hoa vừa vịn ở ngay bên cạnh con đường này, có thể thấy rõ ràng người bên trong đang đi tới.

Tiêu Lê Hoa thấy cô nương tên Tiêu Từ Y này xem ra rất có thân phận a, nếu không sao nha hoàn của nàng chỉ nói mấy câu có thể khiến cho những người này nhường đường chứ? Nghĩ kỹ ngữ điệu cùng với lời nàng nói kia, là cô nương có đầu óc, so với cô nương Tô Nguyên Xuân ở trên đường chanh chua cười nhạo người khác kia mạnh hơn nhiều lắm.

Lúc này thời điểm nhìn thấy hai cô nương đi tới, cô nương đi phía trước vóc dáng nhỏ nhắn xinh xắn, tướng mạo xinh đẹp tuyệt trần, trên đầu chỉ cài một cái trâm kim ngọc đơn giản, trên người mặc bộ quần áo tử y thêu hoa lan, bên dưới là quần trắng, hiện lên vẻ thanh nhã trong sáng, lúc bước đi hiện khí chất tiểu thư khuê các. Đằng sau rõ ràng là nha hoàn, trên mặt có chút tức giận, xem ra là tức giận cho chủ tử, nàng vì bất bình mà tức giận.

Tiêu Lê Hoa dò xét Tiêu Từ Y, kỳ thật cô nương này cũng không phải quá thấp, hơn nữa bởi vì dáng người cân xứng lộ ra dáng vẻ lung linh hấp dẫn, không biết cô nương Tô Nguyên Xuân kia cao bao nhiêu mà lại lấy loại lý do này để cười nhạo một người. Ánh mắt của nàng không tự chủ được nhìn sang hướng bên kia, vừa vịn có thể thấy được cô nương bên trong.

Cô nương kia lớn lên quả thực cao gầy, dáng người vô cùng tốt, tướng mạo diễm lệ, châu hoàn thúy quán, đeo khuyên lụa gấm, cơ hồ có thể làm lóa mắt người khác.

Tiêu Lê Hoa vui vẻ trong lòng, nếu so sánh hai cô nương này, cô nương Tiêu Từ Y chính là danh viện nhiều thế hệ, mà Tô Nguyên Xuân chính là nhà giàu mới nổi, hai người đứng chung một chỗ hoàn toàn không thể so sánh, Tiêu Từ Y toàn thắng ah, Tô Nguyên Xuân muốn cùng Tiêu Từ Y đoạt nam nhân, trừ phi nhà nàng gia thế tốt lắm cho nam nhân động tâm, hoặc dùng thủ đoạn.

Hiện tại Tô Nguyên Xuân sắc mặt đỏ bừng, hiển nhiên mấy câu kia của Tiêu Từ Y làm cho nàng cảm thấy thật mất mặt, mặc dù nàng muốn lý luận, nhưng kết quả lại phát hiện đám người lúc này tụ tập bây giờ lại bắt đầu đem nàng và Tiêu Từ Y tách ra.

“Tránh ra!”

Tô Nguyên Xuân tức giận kêu to, nhìn những nụ cười trên mặt những người này thì cảm thấy như đang cười nhạo nàng, gương mặt kiêu diễm cũng có chút vụn vẹo.

Mọi người bắt đầu bày mồm tám lười mà thảo luận phản bác, cái gì đường này cũng không phải của nhà người, người muốn đi vào thì đi vào lách được thì đi qua ah, đại cô nương trên đường lại la to như vậy không thấy mất mặt à, dù sao tất cả đều lấy Tô Nguyên Xuân làm đích, lại để cho người xem biết rõ bọn hán hoàn toàn đứng về phía Tiêu Từ Y.

Tô Nguyên Xuân tức giận mặt đỏ hơn, muốn mắng chửi người rồi lại sợ những người này động tới nàng, nếu như bị những nam nhân này đụng tới, một nữ nhân như nàng sẽ không sống nổi. Đang tức giận chân, thì thấy Tiêu Lê Hoa, lông mày nhíu lên liền đem toàn bộ cơn giận trút lên người Tiêu Lê Hoa.

“Người không phải nha đầu thô sử câu dẫn biểu ca ta xong, lại câu dẫn dụ dỗ ta sao? A! đã lập gia đình rồi à? Ta còn tưởng rằng người sẽ tiếp tục đi làm nha hoàn cho nhà người ta để kiếm tiền đồ chứ? Hóa ra là gả cho một thôn phu ah, người cũng biết thân biết phận đấy. Cái dạng mặt hàng gì thì tìm được dạng nam nhân đấy, đừng cả ngày nghĩ đến chuyện muốn trèo lên cây cao biến thành phượng hoàng! Hiện tại người ở nơi này vui cười cái gì? Đều đã làm mẹ người ta rồi, còn nghĩ đến lưng công trọng phu đi tìm dụ dỗ và biểu ca ta sao? Coi chừng lại bị đánh một trận đấy!”

Tô Nguyên Xuân hỏn hển, vì người giận mà nói chuyện cực kỳ chua ngoa, cái cằm dương lên, từ trên cao nhìn xuống Tiêu Lê Hoa.

Người chung quanh nghe xong lời Tô Nguyên Xuân, lực chú ý lập tức toàn bộ chuyển qua trên người Tiêu Lê Hoa.

Tiêu Lê Hoa cảm thấy tay Tạ Hữu Thuận cầm chặt hơn, nàng rốt cục hiểu được vì sao vừa rồi hán muốn kéo nàng đi, cẩn thận nghĩ lại, nguyên lai Tiêu Lê Hoa đi làm nha hoàn cho Cao gia, Tô Nguyên Xuân này là họ hàng của Cao gia, nên nhận biết được mình. Xem ra những năm này Tiêu Lê Hoa thật đúng là không có thay đổi gì, nên người khác liếc một cái đã nhận ra rồi.

“Vị tiểu thư này, người đang nói bậy bạ gì đó? Ta đã đi Cao gia làm nha hoàn, nhưng ta thề với trời, nếu như ta đã làm chuyện không biết xấu hổ như người nói, thì sẽ bị thiên lôi đánh xuống. Tuy ta là phụ nhân nông thôn nhưng cũng là nữ nhân biết liêm sỉ, ít nhất ta sẽ không giống như người ở trên đường cái trái một câu phải một câu dẫn, mặt mũi nông dân cũng không phải để cho người lấy ra bôi đen đâu! Nếu làm hại ta bị tướng công nhà ta hiểu lầm, ta sẽ cầm dao găm đi chém người, lại treo cổ ở cửa nhà người, người có tin hay không?”

Tiêu Lê Hoa trừng mắt Tô Nguyên Xuân, đối với chuyện chỉ thiên phát thề nàng hoàn toàn không để ý, dù sao cái người câu dẫn người khác kia cũng không phải nàng, Tiêu Lê Hoa trước kia đã sớm chết rồi, lão thiên gia đánh cũng không đánh đến trên người nàng.

Tô Nguyên Xuân trừng to mắt, nàng không nghĩ tới Tiêu Lê Hoa sẽ nói như vậy, liền chỉ vào Tiêu Lê Hoa nói: “Người còn nói dối! Người thật không sợ thiên lôi đánh xuống?”

“Đánh cũng là đánh người!”

Tiêu Lê Hoa nghĩ không thể để cho chuyện tốt Tiêu Lê Hoa kia làm trút lên đầu nàng, dù sao trong trí nhớ nguyên chủ cũng chỉ là ở trước mặt lão gia thiếu gia kia lung lay mấy cái, không có làm hành động gì quá mức, nàng chết không thừa nhận, chỉ nói là bị oan uổng, như vậy mới có thể vẫn hồi thanh danh của nàng!

Tiêu Lê Hoa đối với Cao gia kia càng không có cảm tình gì, trải qua một phát kích thích như vậy, ngược lại làm cho nàng càng nhớ tới nhiều chuyện hơn nữa, Tiêu Lê Hoa trước kia tuy có ham hư vinh, nhưng cái trận đòn kia thật sự bị đánh rất oan.

Tô Nguyên Xuân chỉ thẳng vào Tiêu Lê Hoa run rẩy, một thôn phụ nhỏ cũng dám khi dễ cminh như vậy, thật sự là không có thiên lý.

Lúc này Thạch Đầu lớn tiếng kêu lên: “Không cho phép người khi dễ mẹ ta! Mẹ ta là người tốt!”

“Người tốt! Mẹ ta tốt!” Mộc Đầu cũng kêu lên.

Trong lòng Tiêu Lê Hoa vui vẻ, có nhi tử thật tốt, đúng lúc này còn biết rõ che chở cho mẹ mình ah!

Tạ Hữu Thuận kéo Tiêu Lê Hoa ra phía sau, nói với Tô Nguyên Xuân: “Phẩm hạnh của nương tử ta, ta biết rõ, cô nương không nên nói ầu nói bừa, mặc dù chúng ta chỉ là nông dân, những cũng biết không thể để cho người khác tùy tiện giội nước bẩn lên người mình. Ta nghĩ, dư dụng và biểu ca cô mà đến cũng sẽ cho rằng cô không đúng!”

Sắc mặt Tô Nguyên Xuân trắng bệch, nàng biết rõ nếu để dư dụng và biểu ca biết rõ nàng đắc tội Tiêu Từ Y xong, lại chọc tới một nhà này, nhất định sẽ không vui, dù là di cũng sẽ không vui vẻ. Bên cạnh có người vừa nói giống như ở đằng kia nhìn thấy Cao công tử, sẽ đem hấn kêu đến hỏi một chút, chứng minh thanh bạch của Tiêu Lê Hoa. Tô Nguyên Xuân nghe xong lập tức mang theo nha hoàn bên người bỏ đi. Bởi vậy người vây xem càng thêm cho rằng nàng nói bậy.

Chờ mọi người tản đi, hai người ở trên quán rượu lâu hai mới trở về bên cạnh cái bàn, nhớ lại chuyện xảy ra vừa rồi, liền có chút lắc đầu cười nhạo.

“Cao gia này thật đáng thương, có một họ hàng như vậy, thật sự là ném mặt mũi của bọn hấn. Nếu ta có một biểu muội thế, đã sớm núp xa xa.”

Một người nam nhân mặc áo xanh cười nói, đôi mắt dài nhỏ liếc nhìn nam nhân áo đen đối diện nói: “Ta thấy tiểu thư Tiêu gia kia không tệ, cùng người thật sự là trời đất tạo nên một đôi. Người không phải vẫn muốn tìm một người có thể giúp người quản đám nữ tử bên trong nhà sao? Ta thấy nàng không tệ a. Như thế nào? Động tâm không vậy? Nếu động tâm sẽ phải nhanh lên một chút, đừng để cho một đóa hoa tươi cắm ở trên bãi phân trâu của Cao gia kia. Vậy thì rất đáng tiếc lắm”

Nam tử áo đen nhìn hấn một cái nói: “Là người có ý đúng không? Đừng kéo đến trên đầu của ta.”

“Vậy người nhìn chăm chú như vậy để làm cái gì? Đừng nói với ta người đang nhìn biểu muội Cao gia kia đó, đáng sợ quá!”

“Ăn vẫn không thể làm người cảm miệng”

Nam tử áo đen trừng mắt liếc đối phương, vừa chậm rãi nói: “Cái thôn phụ kia quả thực năm đó có hành động câu dẫn.”

“Làm sao người biết?” Thanh y nam tử tò mò hỏi, “Chẳng lẽ thời điểm đó người ở tại Cao gia nhìn thấy qua? Lá gan thôn phụ này cũng khá lớn đấy, rõ ràng có lại dám phát thê độc như vậy, không sợ thực sự bị sét đánh sao?”

“Thôn phụ hương dã, dám làm loại hành động này, còn sợ Thượng Thiên trừng phạt sao?” Nam tử áo đen cười nhạo nói, nhớ lại năm đó thôn phụ kia xác thực từng có hành động này, nhưng chỉ bị lợi dụng a, cuối cùng lại bị đánh đuổi ra ngoài, quả thật đáng đời. Hiện tại nàng chết không thừa nhận, thật ra khiến Cao gia gánh trên lưng thanh danh oan uổng người khác, đối với nàng mới có lợi, đối với mình giống như cũng có một ít chỗ tốt.

Tiêu Lê Hoa không biết vừa rồi trên lầu có một người biết rõ sự tình năm đó, nếu có biết nàng cũng sẽ không để ý tới, nàng chỉ mong qua cuộc sống gia đình yên ổn.

Trương Liên Hương lôi kéo tay nàng an ủi, lúc này nàng mới biết sự thật hóa ra Tiêu Lê Hoa bị người ta oan uổng, khó trách những năm này nàng có bộ dạng như vậy, là nữ tử mà bị oan uổng thế đều không chịu được, người nhất gan sợ hãi từ nay về sau sẽ bị người xem thường, tính tình cương liệt thì như Tiêu Lê Hoa, có người tính tình còn thay đổi lớn, thậm chí là tìm chết a!

Tiêu Lê Hoa cười nói đều đã qua, về sau không nhắc tới chuyện này nữa.

Trải qua việc này cũng không tiếp tục đạo phở nữa, mấy người liền đi về hướng cửa trấn, chuẩn bị ngồi xe trâu về thôn.

Trở về nhà, Tiêu Lê Hoa làm cơm, một nhà bốn người ăn xong, Tạ Hữu Thuận lại tiếp tục ra sau viện làm việc, hai hài tử cũng đi theo chơi trong chốc lát, sau đó trở về ngủ. Tiêu Lê Hoa thì ở trong phòng may vá quần áo, Tiêu Lê Hoa trước kia quả thật rất lười, một kim một chỉ đều bất động. Quần áo của Tạ Hữu Thuận và hai hài tử đều có chỗ rách, nàng muốn bắt đầu may vá thật đúng là một đại công trình, chỉ có thể vá từng chút thôi.

“Sang đây xem xem nhà xí ta tu sửa có được hay không, không được thì sửa lại.”

Tạ Hữu Thuận nói với Tiêu Lê Hoa, nhìn Tiêu Lê Hoa ngồi trên giường gạch mau y phục, hai hài tử ngủ một bên, hấn cảm thấy trong lòng như được rót

nước ấm vào vậy.

Tiêu Lê Hoa từ trên giường gạch đi xuống, nói: “Không có việc gì, buổi tối ngủ sớm, giữa trưa không cần ngủ.”

Tạ Hữu Thuận rất thông minh, Tiêu Lê Hoa chỉ là hình dung thoáng một chút, hẳn đã đem nhà xí tu sửa vô cùng tốt, Tiêu Lê Hoa rất hài lòng, nghĩ đến rốt cục có thể giải quyết vấn đề vệ sinh sạch sẽ trước rồi, nàng thật vui vẻ, trên mặt tất cả đều là nụ cười.

“Về sau gặp người Cao gia, nếu ta không ở bên cạnh nàng, nàng hãy tránh đi một chút, những người kia không dễ chọc, đừng có để bị chịu thiệt rồi.” Tạ Hữu Thuận nói với Tiêu Lê Hoa, hẳn mặc kệ trước kia Tiêu Lê Hoa có phải thật sự đã làm chuyện kia hay không, nhìn Tiêu Lê Hoa hiện tại, hẳn đều không để ý.

“Đã biết, ta cũng không muốn gặp bọn hắn, chúng ta tự trải qua cuộc sống của mình.”

Tiêu Lê Hoa biết rõ Tạ Hữu Thuận vì tốt cho nàng, trong lòng nghĩ người nam nhân này rất đáng tin cậy, về sau cứ như vậy mà sống là tốt rồi, Cao gia gì đó nàng mới không muốn gặp lại, tốt nhất cả đời không nên xuất hiện trước mặt nàng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Ngọc Nương Dương Thảo cùng Cầu Đản

Vừa rạng sáng ngày hôm sau Tạ Hữu Thuận đã đi ra đồng rồi, người nông dân trồng trọt chính là như vậy, vừa sáng sớm canh ba đã bắt đầu đi ra đồng làm việc, nếu như không phải ngày mùa, bình thường đều ở ngoài đồng làm việc xong mới trở về ăn điểm tâm, sau đó lại bận rộn đi làm việc khác, mà thời điểm ngày mùa thì nữ nhân trong nhà đã sớm làm cơm xong, sau đó ăn xong thì đi ra đồng, thẳng đến giữa trưa mệt mỏi đói bụng mới về nhà hoặc là ăn ngay trên đồng ruộng.

Tạ Hữu Thuận không để cho Tiêu Lê Hoa nấu cơm sớm cho hắn, Tiêu Lê Hoa đóng cửa xong trở về cũng không ngủ được nữa, liền dọn dẹp sân nhỏ xong, sau đó bắt đầu chuẩn bị làm cơm mời khách hôm nay.

Hôm qua cha mẹ Đồng Tiền đã đem đồ đạc mà họ mượn tới, hơn nửa túi hạt bắp to, một túi nhỏ hạt bắp vụn, còn có hơn hai mươi củ khoai tây, một khác còn có hơn 10 quả trứng gà, mà ngay cả giá mằm đậu nành ngâm tốt đều đã đưa tới không ít, nói là có thể xào đậu nành.

Tiêu Lê Hoa đã cảm ơn một phen, nàng thấy những vật này, đã sớm nghĩ kỹ làm những món ăn gì rồi.

Cải trắng xào thịt, thịt heo hầm khoai tây cách thủy, giá đậu xào sợi, gan bung hành tây, lòng già xào lăn, trứng gà xào rau họ, thịt kho đậu hũ, đậu nành xào thịt ba chỉ, tổng cộng tám món ăn rồi, cuối cùng vì để cho mọi người đến uống rượu lại chuẩn bị một đầu đậu phộng, còn chuẩn bị mười bình rượu cao lương. Món chính là bánh bột ngô, không thích ăn bánh bột ngô thì có cơm cao lương a.

Cả bàn đồ ăn như vậy cũng rất phong phú rồi.

Tạ Hữu Thuận nghe Tiêu Lê Hoa chuẩn bị làm đồ ăn xong đều cảm thấy rất tốt, sau khi Trương Liên Hương nghe xong nói ngay quá đầy đủ rồi. nhưng nàng đối với cái món gan bung hành tây cùng lòng già xào lăn mà Tiêu Lê Hoa nấu rất có hứng thú, nói sẽ đến sớm để hỗ trợ sau đó học một ít tay nghề.

Sáng sớm hôm nay Trương Liên Hương đã tới đây rồi, sau lưng còn đi theo một phụ nhân trẻ tuổi, phụ nhân trẻ tuổi này lớn trên trắng trẻo thanh tú, cười cười có hai má lúm đồng tiền nhìn rất ưa thích.

“Lê Hoa, muội xem Ngọc Nương đến rồi đây, bây giờ tính tình muội cũng biến chuyển tốt hơn rồi, ta thấy về sau hai người cũng có thể lui tới nhiều hơn chút. Ngọc Nương tính tình hiền dịu, rất dễ thương, trước kia thấy muội lợi hại như vậy, nàng cũng không dám nói chuyện với muội, sợ muội mắng nàng, ta nghĩ đến muội bây giờ chắc sẽ không như vậy nữa, nên đem nàng gọi tới.”

Trương Liên Hương cười nói, đẩy phụ nhân trẻ tuổi đi lên phía trước.

Ngọc Nương nghe thấy Trương Liên Hương nói như vậy xong liền đỏ mặt, nhìn Tiêu Lê Hoa e lệ mà cười cười, ánh mắt có chút hoài nghi, giống như là xác định xem Tiêu Lê Hoa có phải thật sự thay đổi tính tình hay không.

Tiêu Lê Hoa thấy bộ dạng nàng kia trong lòng cũng có chút ưa thích nàng, cảm thấy nàng như con thỏ nhỏ, rõ ràng trong lòng có chút khấn trương, lại biểu hiện khá tốt, chỉ là tùy thời cảnh giới, xem xét tình huống không đúng sẽ thoáng cái chạy trốn. Kiểu tính tình này bình thường đều rất dễ thân cận. Trong trí nhớ của nàng đối với Ngọc Nương này không có nhiều lắm, có thể thấy được bình thường không qua lại nhiều, nhưng nàng nhớ được Ngọc Nương cũng họ Trương, lớn lên cùng một thôn với Trương Liên Hương, cho nên quan hệ rất tốt, nam nhân nàng lấy, tên là Tạ Khánh Phong, cùng họ hàng với Tạ Hữu Thuận, hai người bằng tuổi nhau, cho nên quan hệ rất tốt.

“Đến là tốt rồi, về sau thường tới chơi, trước kia tính tình ta không tốt lắm, nếu trước kia có gặp được muội ta cũng sẽ không đánh, nhìn muội ta đã cảm thấy thích rồi.”

Tiêu Lê Hoa lôi kéo tay Ngọc Nương cười nói, nàng nói lời này là thật lòng.

Ngọc Nương vừa đỏ mặt vừa nói: “Về sau ta sẽ thường đến chỗ tỷ.”

“Ai nha, lúc này mới nói hai câu đã đổ dành xong rồi, thật dễ dụ a, khó trách mẹ chồng muội đem muội ăn gấu gao như vậy. Thật không biết các người lúc nào mới được làm chủ đây.”

Trương Liên Hương nhẹ nhàng đẩy Ngọc Nương một cái, câu nói trước là nói đùa, câu phía sau thì cười không nổi rồi.

Ngọc Nương mím môi cúi đầu nói: “Không có việc gì, mẹ chồng lớn tuổi, ta làm nhiều một chút cũng không sao.”

“Được rồi, người làm nhiều một chút là phải, vậy đệ muội (em dâu) kia của muội sao không làm nhiều hơn một chút? Nhìn muội một mồi thế này, mấy năm nay cũng không có sinh được một đứa bé, nàng ngược lại vừa vào cửa đã mang bầu, còn nói xấu muội, nếu nàng cũng làm nhiều như muội vậy, nàng có thể sinh mới là lạ! Chỉ do muội dễ khi dễ thôi.”

Trương Liên Hương chỉ tiếc rèn sắt không thành thép mà vỗ Ngọc Nương một cái.

Đầu của Ngọc Nương cúi xuống thấp hơn, nhưng lại không nói gì nữa, trên mặt trắng nhợt.

Tiêu Lê Hoa cũng nghe rõ, nên rất đồng tình với Ngọc Nương, chỉ là nàng cảm thấy cũng chính do Ngọc Nương không tự mình tranh thủ, tính tình hiền lành mềm mại đồng dạng cũng làm cho người tùy ý xoa nắn, sao có thể không bị tội? Trên đời này có một số người chính là thích khi dễ người thành thật, mẹ chồng Ngọc Nương cùng đệ muội thoát nhìn chính là dạng đấy.

“Vương nhị tẩu nói rất đúng, Ngọc Nương, muội phải kiên cường một chút. Sau này nếu có chuyện gì cứ nói với ta, nói về kiên cường thì ta chính là kiên cường nhất rồi. Nhưng hôm nay không nói tới chuyện không vui này, chờ muội muốn nói thì nói sau.”

Tiêu Lê Hoa nói, nàng không phải là người thích chõ mồm vào chuyện của người khác, chỉ là đời trước nàng cũng bị mẹ chồng làm hại mất đi hài tử, cũng mất đi khả năng làm mẹ, cho nên đối với Ngọc Nương có một loại cảm giác đồng bệnh tương liên.

Ngọc Nương gật gật đầu, trong lòng nghĩ thầm Tiêu Lê Hoa thật sự thay đổi tính tình ah, có điều thay đổi rất tốt, tính tình nàng nhu nhược đối với nữ tử có tính kịch liệt luôn sợ hãi lại hâm mộ.

Ba người đang nói chuyện, ở cửa ra vào lại vang lên tiếng nói.

“Do hai người các người đến sớm quá, ta không tính tới muộn đúng không?”

Người đến chính là nữ nhân cao cao cường tráng, mặt tròn, màu da đỏ hồng khỏe mạnh, lớn lên không khó nhìn, trong tay mang theo một cái rổ tới.

Nữ nhân này là con dâu lớn của thôn trưởng, họ Dương, gọi là Dương Thảo.

Ngày hôm qua Tiêu Lê Hoa đã thấy qua nữ nhân này rồi, biết rõ nàng là một nữ nhân hào sảng, cho nên nhìn thấy nàng liền cười nói: “Không có tới muộn. Chị dâu mau vào, chúng ta ngồi trước, chờ một lát rồi làm cơm tiếp.”

Dương Thảo từ trong giỏ lấy ra một tấm vải cùng một cái bọc giấy, nói: “Đây là quà tặng cho các người.”

Tiêu Lê Hoa khách khí nói một tiếng rồi nhận lấy, mời các nàng vào nhà chính, nàng mang các thứ đó vào trong phòng trước.

Ngọc Nương đánh giá căn nhà này rồi nói với Tiêu Lê Hoa: “Tứ tẩu, nhà này của tẩu thật tốt, dọn dẹp thật sạch sẽ.”

Tiêu Lê Hoa nhìn thấy trong ánh mắt nàng có chút hâm mộ, trong lòng nghĩ Ngọc Nương còn không có ở riêng đấy, lại bị khinh dễ, nhất định là hâm mộ nàng, nàng cười nói: “Cái nhà vốn rất sạch sẽ, chỉ thu dọn sơ một chút là được. Nhưng mà rốt cuộc vẫn là nhà cũ, không giống các người, về sau nếu ở riêng khẳng định là phải ở nhà mới đấy. Đến lúc đó lại đến phiên ta hâm mộ các người rồi.”

Dương Thảo nói: “Ở riêng? Cũng không biết lúc nào có thể ở riêng đây này! Dù sao hiện tại muội ở riêng trước rồi, có thể đương gia làm chủ, ta thực hâm mộ muội rồi.”

Dương Thảo nói xong cũng có chút hối hận lời vừa nói ra, lời này nghe có chút giống oán trách, nếu người ở chung dễ nói chuyện cũng không có việc gì, chỉ có điều Tiêu Lê Hoa mới sửa lại tính tình, còn có chút không tin được đâu. Nàng liếc nhìn Tiêu Lê Hoa, có chút bận tâm.

Tiêu Lê Hoa nói: “Chị dâu yên tâm, lời này chúng ta sẽ không nói ra ngoài.”

Dương Thảo liền vội vàng gật đầu, trong lòng nghĩ Tiêu Lê Hoa còn rất nhạy bén.

Bốn nữ nhân nói lời ong tiếng ve, càng nói càng hợp ý, lập tức vô cùng náo nhiệt rồi.

Nhìn thấy thời gian sắp đến, các nàng bắt đầu chuẩn bị nấu cơm, chờ nghe xong đồ ăn Tiêu Lê Hoa chuẩn bị làm, đều nói đồ ăn này rất phong phú rồi, đồng thời rất ngạc nhiên với thủ nghệ của nàng, chuẩn bị cùng nàng học một ít cách làm lòng gà xào lăn cùng với gan bụng hành tây.

Ba người làm trợ thủ, Tiêu Lê Hoa tay cầm muối, ba mâm cơm rất nhanh trong một canh giờ liền làm xong rồi. Chỉ có món cơm đang nấu phải đợi chín ở trong nồi.

Lúc này ba người Dương Thảo đều khen Tiêu Lê Hoa không dứt miệng rồi, nói Tiêu Lê Hoa làm đồ ăn ngon, không nói tới cái món gan bung hành tây cùng lòng già xào lẫn kia, các nàng cảm thấy các món bình thường ăn ngon hơn nhiều so với các nàng làm, các đồ ăn khác cũng rất thơm hơn nữa trình bày cũng đẹp, hương sắc vị đều đủ, mang tới từ lâu cũng không kém, đây là Dương Thảo nói, hai người khác toàn bộ đều đồng ý.

Tiêu Lê Hoa ngẫm lại, đời trước mình chính là muốn làm hiền thê lương mẫu, mỗi ngày cần nhắc thực đơn, nhưng mà một tay nghề tốt lại không có giữ được tim nam nhân, nhưng bây giờ có thể làm cho nam nhân cùng hài tử trong nhà ăn, nàng cảm thấy thật sự là không có phí công học.

Thời điểm lúc này Thạch Đầu Mộc Đầu cũng trở về rồi, đi theo phía sau là một đám bé con, có Đồng Tiền, có Tiểu Nguyệt con gái Dương Thảo, mặt khác mấy hài tử của Tạ gia cũng tới, một đám hài tử ngửi thấy mùi thơm tất cả đều chảy nước miếng, vừa vào cửa liền không chịu rời đi. Đôi mắt Thạch Đầu và Mộc Đầu cũng nhìn chăm chăm, thực sự rất muốn ăn, Đồng Tiền và Tiểu Nguyệt cũng vậy, nhưng những hài tử khác lại không như vậy tất cả đều chui vào rồi.

“Ta muốn ăn thịt! Nhanh lên cho ta thịt!”

Một thằng nhóc béo ngẩng đầu nói, hai mắt chặt chẽ nhìn chăm chăm vào cái chén bốc hơi nóng, nước miếng đều muốn chảy ra rồi.

Tiêu Lê Hoa nghĩ đây là con cái nhà ai ah, nhìn cái biểu lộ tức giận này, thì thấy là được nuông chiều ở trong nhà rồi. Một tiểu bá vương, tự nhiên hưởng người đòi ăn như vậy, so với hần thì mấy hài tử Thạch Đầu đều quá ngoan ngoãn đáng yêu rồi! Nàng lập tức càng cảm thấy may mắn chính mình được hai đứa con trai ngoan như vậy, nếu có loại tiểu bá vương này, nàng cần phải tốn sức giáo dục lại rồi!

Dương Thảo nói: “Cầu Đan! Đây không phải trong nhà, xin người khác cái gì cũng phải có lễ phép!”

Tiêu Lê Hoa nghe xong cái tên Cầu Đan này khoe miệng lộ ra vui vẻ, mặc dù biết ở nông thôn đều đặt tên đáng yêu cho hài tử, nhưng cái tên này vừa nghe thấy đã muốn cười. Hơn nữa nàng nhớ tới tiểu tử béo này là em bé nhà nào rồi, là nhi tử Trương Thủy Đào, cháu trai duy nhất nhà trưởng thôn, cục cưng của Lý gia, khó trách bá đạo như vậy. Chẳng qua trong trí nhớ hần cũng khi dễ nhi tử nhà mình, mà mẹ hần cũng từng khi dễ ‘chính mình’.

“Muốn ăn thịt à? Vậy thì phải nói chuyện lễ phép, phải gọi người lớn, nếu không, sẽ không có ai yêu thích hài tử không hiểu lễ, sẽ không có thịt ăn!”

Tiêu Lê Hoa nói, nàng sẽ không so đo cùng hài tử, nhưng mà cũng sẽ không phóng túng hần, trong lòng nàng hài tử là mầm non, cần phải tưới nước bón phân, cũng phải sửa chữa, đây không phải hại bọn hần mà là đối tốt với bọn hần. Dù đứa nhỏ này không vui, mẹ hần không vui, nàng cũng phải nói như vậy.

Cầu Đan nghe xong con mắt trừng lên, lớn tiếng nói: “Ngươi dám nói ta không hiểu lễ phép, dám không cho ta ăn thịt, ta đi nói cho mẹ ta biết, đi nói cho cha ta biết, để ông nội ta đem các người đuổi khỏi thôn này.”

Dương Thảo dựng thẳng lông mày lên, kêu lên: “Cầu Đan! Ngươi nói vậy gì đấy? Coi chừng ta mách ông nội của ngươi đánh ngươi!”

“Ông nội của ta mới không đánh ta, ta là tim gan của ông! Ta sẽ bảo gia gia đem các người cũng đuổi đi!”

Cầu Đan lớn tiếng nói, sau đó thừa dịp mọi người không chú ý liền đi đến bên cạnh bếp lò đặt một chậu gan bung thoát nhìn ăn rất ngon, kết quả Dương Thảo đi qua can lại, hần không vui, há miệng gào khóc một tiếng chạy ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Người nhà mẹ đẻ

Editor: Thu Huyền

Beta: Tiểu Tuyền

Hài tử rơi nước mắt là chuyện Tiêu Lê Hoa không muốn chứng kiến nhất, nhưng thấy bộ dạng Cầu Đan sầm chóp mà không có hạt mưa, còn có thái độ không thêm nói đạo lý, nàng thực không có chút đau lòng, không biết Dương Thủy Đào làm thế nào lại dạy hài tử thành như vậy? Cho dù Cầu Đan là tôn tử duy nhất của Lý gia cũng không thể sùng ái thế, nhìn Cầu Đan, Tiêu Lê Hoa càng cảm thấy hai hài tử nhà mình nhu thuận hơn nhiều, về sau càng phải thương bọn chúng hơn nhưng cũng không thể khiến cho bọn chúng biến thành như Cầu Đan vậy.

Tiêu Lê Hoa còn đang suy nghĩ thì Dương Thảo đã nhíu đầu lông mày rồi nói: “Chờ xem, chỉ chốc lát nữa Dương Thủy Đào sẽ nhào qua đây ngay.”

“Đúng vậy a, Dương Thủy Đào rất thương nhi tử này của nàng, bất kể là ai sai nàng cũng đều cho rằng hài tử nhà nàng đúng, tiểu hài tử cãi nhau ầm ĩ là

bình thường, nàng lại cũng đem hài tử nhà người ta mắng cho một trận. Nhưng mà nhìn mặt mũi của trưởng thôn nên không có người nào so đo cùng với nàng ta thôi.”

Trương Liên Hương nói, Đồng Tiền nhà nàng cùng đánh nhau với Cầu Đán một trận, Dương Thủy Đào từng quả mắng Đồng Tiền, nàng cũng cãi nhau với nàng ta, cuối cùng vẫn là trưởng thôn ra mặt. Nàng chính là nhìn Dương Thủy Đào không vừa mắt, hai người tuy không gặp mặt không đánh không mắng, nhưng không ai hòa nhã với người còn lại.

Dương Thảo nhú mày nói: “Nếu cứ để cho nàng ta bao che a, hài tử dù tốt cũng bị chịu hư.”

Dương Thảo là con dâu trưởng của thôn trưởng, nhưng nàng lại không sinh ra nhi tử, kết hôn bao nhiêu năm chỉ có một nữ nhi, mà Dương Thủy Đào vừa vào cửa đã sinh ra tiểu tử mập mạp, lại là cháu ngoại vợ thôn trưởng, tất nhiên sống lưng cứng rắn, mà trạng phu Dương Thủy Đào là Dương Long lại là một người biết ăn nói, biểu hiện ra sự thông minh tài giỏi hơn đại ca Dương Hưng, cơ hồ tất cả mọi người đều nghĩ tương lai Dương Long sẽ tiếp nhận chức trưởng thôn, làm thôn trưởng kế nhiệm. Dù tương lai sau này huynh đệ có ở riêng, thì có thể là nhà lão đại phân ra, hai lão thôn trưởng sẽ ở cùng tiểu nhi tử.

Những năm này trong lòng Dương Thảo chịu không ít ủy khuất, ăn hết không ít thiệt thòi của Dương Thủy Đào, quan hệ chị em dâu càng không tốt.

Tiêu Lê Hoa dựa vào trí nhớ trong đầu biết rõ ràng rồi, hóa ra nhà nào cũng có cái khó ah, cũng không phải chỉ có mỗi Tạ gia mới có cực phẩm a, mà bây giờ nàng có thể đi ra ở riêng, đã quá hạnh phúc rồi.

Ngọc Nương lo lắng nói: “Tứ tẩu tử, nếu Dương Thủy Đào tới, phải nói như thế nào đây?”

Tiêu Lê Hoa cười nói: “Nói thẳng, chỉ là không để cho Cầu Đán sờ tay bốc trộm thịt trong chảo, là sợ hấn bị phỏng đấy, lại bắt hấn phải xin phép người lớn, thì chúng ta mới lấy cho hấn ăn, hấn không xin phép còn gào khóc đi ra ngoài cáo trạng. Chỉ đơn giản như vậy thôi.”

“Đừng vậy a, chuyện không phải như vậy sao? Nàng ta đến rồi thì nói cho nàng ta biết rõ hơn, xem nàng ta dạy dỗ nhi tử thế nào.”

Dương Thảo nói, nghĩ tới câu Tiêu Lê Hoa vừa nói đó chính là các nàng chiếm lý rồi, cũng dễ dàng hơn.

Tiêu Lê Hoa cười nói với đám hài tử ở bên ngoài cửa: “Các con muốn ăn đồ ngon không? Đến xin phép dì, ai xin phép thì được ăn, ai không xin phép thì giống như Cầu Đán vừa rồi muốn giành ăn, không được ăn. Trẻ con thì phải ngoan, phải biết lễ phép.”

Mộc Đầu đã chạy tới đầu tiên ngẩng đầu nhỏ gọi một tiếng mẹ, sau đó nói một tiếng ă, Tiêu Lê Hoa sờ đầu bé, từ bên cạnh cầm một cái bánh trứng gà ra, buổi sáng Ngọc Nương mang tới một ít bột mì, để cho Tiêu Lê Hoa làm thành bánh trứng gà, cũng không nhiều lắm là chuyên làm cho tiểu hài tử ăn. Tiêu Lê Hoa kẹp hai miếng thịt ở bên trong bánh trứng đưa cho Mộc Đầu ăn. Mộc Đầu cắn một cái, hai mắt lập tức cười thành nguyệt nha.

Đồng Tiền cũng lập tức chạy tới, kêu một tiếng Tạ tứ thẩm, Tiêu Lê Hoa liền cho bé một cái, sau đó Thạch Đầu Tiểu Nguyệt cũng đi tới, những hài tử khác thấy vậy toàn bộ chạy đến, Xuyên Tử và Tỏa tử cũng ở trong đó, mặt khác còn có mấy hài tử trong thôn, Tiêu Lê Hoa cũng không quản cha mẹ bọn chúng hôm nay có tới hay không, toàn bộ mỗi người một cái. Nhìn những hài tử này ăn như hổ đói, trong lòng nàng rất vui vẻ.

Ba người Trương Liên Hương nhìn thấy, cảm thấy lúc Tiêu Lê Hoa cười thật sự rất đẹp.

Chẳng được bao lâu Dương Thủy Đào đã chạy đến rồi, kết quả nhìn một phòng hài tử ăn mặt mày hớn hớn, nàng nhìn lại con tức hỏi Tiêu Lê Hoa sao không cho Cầu Đán ăn mà lại chỉ cho những hài tử này ăn.

Kết quả lại bị Tiêu Lê Hoa nói đám ba câu á khẩu không trả lời được.

Mà bởi vì lúc nàng đến kéo theo không ít người, tất cả mọi người cùng tiến vào sân nhỏ xem náo nhiệt, lúc này nghe xong, lại nhìn những ghài tử đang ăn bánh trứng gà kia, nghĩ lại bộ dáng ngang ngược ngày thường của Cầu Đán, toàn bộ đều biết Tiêu Lê Hoa nói chính là sự thật rồi. Người nhà có mấy đứa bé ở trong đó ăn bánh đối với Tiêu Lê Hoa rất hài lòng, tuy không muốn đắc tội Dương Thủy Đào cũng ở trong đám người nói vài câu công đạo.

Dương Thủy Đào bởi vì nghĩ đến lão công sau này tiếp nhận chức thôn trưởng của công công cho nên cũng không muốn cãi lộn làm hư mất hình tượng, chỉ có thể lôi kéo Cầu Đán đi.

Cầu Đán lại không sờ bánh trứng gà, hấn ngửi thấy mùi thơm người khác ăn, hấn cũng muốn ăn.

Dương Thủy Đào thấy Cầu Đán kêu to la hét chỉ có thể quay lại hỏi xin bánh trứng gà, Tiêu Lê Hoa không để ý tới nàng nhìn Cầu Đán nói: “Muốn ăn bánh trứng gà, thì gọi người lớn xin phép nói cháu muốn ăn cái gì, nếu không sẽ không cho, ta thích hài tử biết lễ phép.”

Cầu Đán nhìn bánh trứng gà kia, nhần nhần nhỏ nhỏ nói: “Tạ tứ thẩm, ta muốn ăn bánh trứng gà.”

Tiêu Lê Hoa cho hấn một cái, bên trong bỏ thêm gan bụng, Cầu Đán ăn liên tục nói ăn ngon, bực bội trên mặt mất hết đi, mặt mày hớn hớn mà bỏ lại Dương Thủy Đào chạy đi tìm tiểu đồng bọn rồi.

Mọi người đứng ở cửa ra vào cùng nở nụ cười, sau đó nhìn Tiêu Lê Hoa làm đồ ăn đều khen, người thấy mùi hương ngay cả những người lớn bọn họ đều nhìn không được nuốt nước miếng rồi, lại nghĩ Tiêu Lê Hoa bây giờ quả thực đổi tính rồi, nguyện ý làm những đồ ăn ngon như vậy cho khách ăn, đợi đến khi nghe nói toàn bộ những món này là Tiêu Lê Hoa làm thì nhao nhao thảo luận không ngừng Tiêu Lê Hoa còn có tay nghề này.

Có người thấy trên mặt Tiêu Lê Hoa đầy tươi cười, thì đánh bạo nói về sau trong nhà có việc thì xin mời nàng đi qua làm bàn tiệc, Tiêu Lê Hoa cười đáp ứng, việc này là chuyện về vang, người ta nguyện ý mời nàng, nàng cũng nguyện ý, đến lúc đó có nhân duyên tốt còn có thể cảm chút lợi lộc a, chuyện tốt nhất cứ lưỡng tiện a.

Một người mở đầu, những người khác cũng nhao nhao mở miệng, trong thôn này, nữ nhân nấu cơm ngon cũng có nhưng mà có thể làm thức ăn vừa thơm vừa đẹp lại ngon như vậy thì không có, cho nên vì bàn tiệc đẹp mắt, mời Tiêu Lê Hoa là tốt nhất. Bọn hắn thấy Tiêu Lê Hoa toàn bộ đồng ý đều cười đi ra.

Trong lòng Dương Thủy Đào buồn bực, không ngờ Tiêu Lê Hoa té ngã một cái liền tốt hơn trước, hết lần này tới lần khác nàng ta là người đẩy Tiêu Lê Hoa ngã đấy, bây giờ nhìn thấy Tiêu Lê Hoa được những người kia khen ngợi, trong lòng nàng ta thật sự hối hận lúc ấy tại sao lại đẩy làm gì.

Dương Thủy Đào nghĩ ngược lại, muốn nhìn xem đồ ăn có thật sự ăn ngon không, nên nàng ta vẫn chưa có đi, dù sao cũng có mời cả nhà bọn hắn.

Thoảng cái đã tới buổi trưa rồi mọi người đều đã đến đủ, Tạ Hữu Thuận vốn có mời cả nhà thôn trưởng tới, sau đó cả nhà Tạ gia đến rồi. Vương Đại Sơn cùng Tạ Khánh Phong cũng tới.

Đến không ít người, xếp đặt ba bàn, hai từ một bàn, nữ nhân một bàn, sau đó nam nhân một bàn.

Ba người đến hỗ trợ toàn bộ không có ngón bàn, chỉ giúp đỡ mời người ta ngồi.

Từ thị bót thì giờ tới nói chuyện với Tiêu Lê Hoa, nàng xấu hổ nhỏ giọng nói: “Tứ đệ muội, không thể giúp đỡ muội được, thật sự là xin lỗi hai người.”

”Nhị tẩu, tẩu không cần phải nói ta hiểu mà! Tẩu đối với chúng ta tốt thế nào, ta đều nhớ kỹ. Đợi về sau nhà tẩu ở riêng chúng ta mới thân cận hơn.”

Tiêu Lê Hoa vừa mới nhìn thấy Ôn thị trừng Từ thị, đã biết rõ Ôn thị hận bọn họ rồi, không cho người trong nhà tới hỗ trợ. Có điều bà ấy không biết mấy người Từ thị đã sớm đưa lễ tới rồi. Tiêu Lê Hoa nghĩ Ôn thị thật đúng là càng già càng không hiểu chuyện rồi, nào có huynh đệ trong nhà mời khách lại để cho người ngoài hỗ trợ, toàn bộ người trong nhà lại đều ngồi đó làm khách hay sao? Để người khác nhìn thấy cười cho hả? Nhìn một cái đã biết rõ địa vị của Ôn thị ở Tạ gia, không biết nghĩ thế nào mà vẫn an ổn ngồi ở vị kia.

Mọi người đối với cái bàn tiệc này đều vô cùng vừa lòng, nhất là ăn ruột già xào lẫn cùng gan bụng hành tây kia, đều nói tay nghề của Tiêu Lê Hoa so với đầu bếp làm còn ngon hơn.

Ôn thị Phương thị Lý thị ba người đều rất không vui, không ngờ Tiêu Lê Hoa đáng chết này có tay nghề tốt như vậy mà mấy năm qua lại làm thức ăn khó ăn thế, là cô ý đồ! Ba người một người vừa hát vừa quát rõ ràng khoa trương nói đến chuyện này, muốn cho thôn trưởng cùng đám người Vương Đại Sơn và Tạ Khánh Phong biết rõ Tiêu Lê Hoa lười như thế nào, nói xong lại nói đến Tiêu Lê Hoa làm như vậy là có chủ tâm muốn ở riêng. Còn nói có thể mua nhà ở có thể làm bàn tiệc tốt như vậy thì trong tay còn để dành được bao nhiêu tiền riêng, càng nói càng kích động, cuối cùng các nàng đều tin là thật rồi.

Dương Thủy Đào ở bên hát đệm, nàng làm đồ ăn có tiếng là tay nghề tốt ở trong thôn, nhưng mà vừa rồi cha chồng khen Tiêu Lê Hoa tay nghề tốt, rõ ràng là nói còn tốt hơn nàng, nàng không phục.

“Tứ đệ nào có tiền riêng, hẳn là người đem toàn bộ bạc nộp cho trong nhà nhiều nhất, hẳn không có khả năng còn dư. Mẹ, đại tẩu, Tam đệ muội, các người ăn cơm nhanh đi.”

Tạ Hữu Thái nói lời này, cho thấy bình thường hắn không nói nhiều lắm nhưng cũng không phải là không dám nói lời nào cả.

Trương Liên Hương ở một bên nói: “Bạc kia là chúng ta cho mượn, về phần mấy bàn tiệc này, các người nhìn xem ngoại trừ những thịt cùng trứng gà, có thể có cái gì đáng tiền sao? Tạ Tứ đệ muội tay nghề tốt mới có thể làm ra cái bàn tiệc này.”

Thôn trưởng ở một bên nhẹ gật đầu, giúp đỡ nói một câu.

Thôn trưởng đều đã lên tiếng, Tạ Phát Tài cũng không thể rút lại ở một bên rồi, cũng nói mấy câu, mấy người Ôn thị chỉ có thể ngoan ngoãn, cúi đầu miệng lớn dùng bữa, bộ dạng như hận không thể đem cả bàn tiệc toàn bộ ăn sạch, muốn đem một nhà Tạ Hữu Thuận ăn hết, Tiêu Lê Hoa nhìn thấy lắc đầu, ngấm lại đã ở riêng rồi, nếu không sẽ sống một ngày như mười năm. Mỗi ngày bị tức giận như vậy còn có thể suy nghĩ cách kiếm tiền sao?

“Trong nhà có ai không?”

Thời điểm này có người ở bên ngoài kêu, Tiêu Lê Hoa vội vàng đi mở cửa, vừa mở cửa ra nhìn thấy bên ngoài một nam nhân không đến 30, trong đầu nàng thoáng cái nhớ lại người này, trong nội tâm nhảy dựng vì người này chính là ca ca của Tiêu Lê Hoa.

Quan hệ của Tiêu Lê Hoa cùng với người nhà cũng không tốt, ngoại trừ ngày tết cơ hồ cũng không có qua lại gì, mà cho dù trở về, mỗi lần Tiêu Lê Hoa đều phải ồn ào một trận, người Tiêu gia đến rồi, Tiêu Lê Hoa cũng muốn làm âm ỉ tiếp. Số lần nhiều, ngược lại Tiêu Lê Hoa còn về nhà mẹ đẻ, nhưng người của Tiêu gia ít khi đến.

Tiêu Lê Hoa ngấm lại nguyên chủ thật là đồ ngu, gây chuyện như vậy có gì tốt đâu? Hơn nữa ở trong trí nhớ của nàng, đối với người nhà mẹ đẻ cũng không có hận ý gì, bởi vì đối với nàng mà nói, người Tiêu gia có một đứa con gái giống như Tiêu Lê Hoa vậy quả thật không may, bọn hắn tìm cho nàng được một nhà chồng gả đi coi như không tệ, ít nhất không có đem nàng bán, cũng không có đồng ý để nàng đi làm tiểu thiếp. Bọn hắn đều cho rằng Tiêu Lê Hoa chỉ vì còn trẻ vô tri, nghe theo ý nàng chính là hại nàng, cho nên bọn hắn quyết tâm đem nàng gả đi, tránh để Tiêu Lê Hoa ở đó để lại thanh danh

không tốt.

Nhà mẹ đẻ như vậy, Tiêu Lê Hoa thật sự chán ghét không nổi, chỉ là quá bất ngờ, thoáng cái liền có chút không biết phải thân cận như thế nào, nhìn thấy nam nhân trước mặt nhất thời không nói chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Tiêu Đại Thụ bao bọc

Sau khi ăn cơm xong mọi người đi rồi, trong nhà thoáng cái thanh tĩnh rồi, ngoại trừ một nhà bốn người Tạ Hữu Thuận cũng chỉ còn lại có Tiêu Đại Thụ đại ca Tiêu Lê Hoa.

Tạ Hữu Thuận không có đi ra ruộng làm việc, giữ Tiêu Đại Thụ lại, hai hài tử ngồi ở đầu giường đặt cạnh lò sưởi nhìn cậu, tiểu Mộc Đầu đối với người cậu này không có ấn tượng gì, hắn còn quá nhỏ, Thạch Đầu thì có nhớ một chút, trong trí nhớ người cậu này đối với hắn rất tốt, lại hay cho hắn kẹo đường ăn, cho nên nhìn thấy cậu đến rất vui mừng, nói với tiểu Mộc Đầu, tiểu Mộc Độc biết cậu tốt nên cũng không sợ hắn nữa.

“Đại ca, trong nhà không có trà, huynh uống một chút nước nhé, ta có bỏ thêm đường trắng bên trong.”

Tiêu Lê Hoa rót bốn chén nước, lần lượt đưa cho Tiêu Đại Thụ, Tạ Hữu Thuận cùng hai hài tử, nàng ngược lại chưa rót cho mình, Thạch Đầu đưa của mình cho nàng uống, Tiêu Lê Hoa cười nói không khát, lại bảo hấn tự uống.

Tiêu Đại Thụ uống một ngụm nước đường, còn có chút ngán ngạo, đang nghĩ cô muội muội này sao lại thay đổi rồi hả?

Tiêu Đại Thụ nhớ lại, hôm nay sau khi nhìn thấy Tiêu Lê Hoa, Tiêu Lê Hoa đối với hấn lộ ra khuôn mặt tươi cười, còn không có nói những lời nói có gai kia, nhớ lại buổi trưa lúc nàng cùng người trong thôn nói chuyện làm việc sáng khoái nhiệt tình, nhớ đến những món đồ ăn thơm phức kia, tất cả đều là muội tử Tiêu Lê Hoa của hấn làm ra, hóa ra muội tử của hấn còn có tay nghề tốt như vậy, hóa ra muội tử hấn cười rộ lên nói chuyện là cái dạng này, thật sự là không giống trước kia.

Trong trí nhớ của Tiêu Đại Thụ muội muội Tiêu Lê Hoa chính là một người lười lại còn luôn muốn trèo cành cao, nói chuyện có chút cay nghiệt, về sau lập gia đình thì luôn lạnh mặt, mỗi câu trong lời nói đều mang theo đao, mất hứng sẽ chửi bậy, quấy đến mỗi người đều không thích, ngay cả mẹ hấn đều nhiều lần bị tức giận suýt một hơi không thở được ngắt đi. Tiêu Lê Hoa trên mặt đều tươi cười như vậy cùng với nữ nhân mặc kệ ánh mắt của mọi người quả thật quá khác nhau, nhưng mà rõ ràng là cùng một khuôn mặt, đây chính là muội muội hấn a.

“Lê Hoa, sao muội lại có chút thay đổi vậy?”

Tiêu Đại Thụ lớn lên thành thực, trong lòng có nghi vấn lập tức hỏi thẳng.

Tiêu Lê Hoa lại đem những lí do đã nói với những người khác lúc trước nói lại với hấn: “Đại ca, trước kia là ta không thông suốt, lúc này suýt chết một lần ngược lại cái gì cũng đều minh bạch. Ta cảm thấy sống như bây giờ rất tốt, trước kia là ta có lỗi với mọi người, sau này ta nhất định sẽ sống tốt, không gây phiền toái cho mọi người, không để mọi người phải lo lắng theo.”

“Tốt, tốt, muội có thể nghĩ như vậy chúng ta an tâm, nếu mẹ biết muội đã thông suốt, bà nhất định sẽ rất vui mừng đến lập tức đứng lên. Muội không biết đâu, mẹ không yên lòng nhất chính là muội.”

Tiêu Đại Thụ kích động nói, hấn là con trai độc nhất trong nhà, có hai muội tử, tuy Lê Hoa là ở giữa nhưng lại được sủng ái nhất, kết quả lại chịu hư nàng rồi. Nhưng mà thật lòng thương yêu một người thì không phải làm cho mình đau lòng là có thể không nhớ thương nữa, nhất là mẹ đối với con gái, mẹ của bọn hấn dù suýt bị con gái làm cho tức chết, nằm trên giường những vẫn nhớ thương con gái. Nếu không lần này hấn làm sao đến đây chứ?

Tiêu bà tử nghe người khác nói Tiêu Lê Hoa té bị thương còn ở riêng rồi, lập tức lo lắng nên sai bảo nhi tử đến xem, nếu không phải bà nằm ở trên giường không dậy nổi, bà đã đích thân đến rồi.

Hiện tại Tiêu Lê Hoa thay đổi tốt hơn, Tiêu bà tử biết rồi khẳng định so ăn linh đan diệu dược còn có tác dụng hơn, nói không chừng còn có thể lập tức khỏe lại. Trong lòng Tiêu Đại Thụ vì muội muội mà vui vẻ, cũng vì mẹ mà cao hứng.

Trong lòng Tiêu Lê Hoa chua xót, thật sự là đáng thương cho tấm lòng cha mẹ trong thiên hạ, Tiêu Lê Hoa trước kia thật sự quá không hiểu chuyện rồi.

“Đại ca, chờ hai ngày nữa ta sẽ trở về thăm mẹ, huynh bảo mẹ yên tâm, ta sống rất tốt, bảo bà hãy dưỡng thân thể thật tốt.”

“Ừ! Ta khẳng định sẽ nói với mẹ, muội bị té thương ở đâu đã tốt hơn chút nào chưa? Cũng đừng xem nhẹ nó.”

Tiêu Đại Thụ nghe Tiêu Lê Hoa muốn về nhà mẹ đẻ thăm mẹ trong lòng rất vui vẻ, đổi thành trước kia hấn sẽ không cao hứng bởi vì nàng trở về một lần lại nào đến gà bay chó chạy một lần. Sau đó hấn dứt tâm tôn thương Tiêu Lê Hoa một lần, tuy yêu thương nàng nhưng mà cứ nghĩ tới té một lần lại khiến

cho nàng thông suốt, trong lòng lại có chút ít cảm ơn ông trời để cho nàng ngã vỡ đầu. Hấn vội vàng áy náy trong lòng một chút.

Tiêu Đại Thụ cùng muội phụ nói chuyện trong chốc lát, chơi cùng hai cháu ngoại trai một lúc, sau đó liền cáo từ rời đi, nhà hấn ở cách nơi này hơn nửa canh giờ đi đường, nhân lúc trời còn chưa tối trở về còn có thể làm chút ít việc. Tiêu Lê Hoa chết đi sống lại bảo hấn lấy về 100 văn tiền đã mang đến, còn nói nàng bây giờ đã đủ xài, không thể lấy tiền của hấn nữa. Cuối cùng Tiêu Đại Thụ chỉ có thể đem tiền mang về, nhưng vẫn để lại hai con gà.

“Mẹ, nhà chúng ta có bốn con gà rồi, vậy có phải mỗi ngày sẽ có bốn quả trứng hay không?” Thạch Đầu nhìn hai con gà ở trong chuồng gà, hai mắt lóe sáng hỏi, bé thích nhất là nhặt trứng gà, lúc mới lấy được còn nóng hằm hấp đây này.

“Bốn quả trứng!” Tiêu Mộc Đầu cũng vui tươi hơn hờ vỗ tay.

“Ừ, chúng ta cho bọn chúng ăn no, chúng sẽ đẻ nhiều trứng.”

Trong lòng Tiêu Lê Hoa nghĩ người nhà mẹ đẻ này thực sự rất không tệ, nguyên chủ giày vò bọn hấn như vậy, tổn thương bọn họ như vậy, vừa nghe nàng bị thương lại ở riêng vẫn lập tức mang theo tiền và vật đến, thực là thiện lương, nhưng cũng may không phải bánh bao, nếu thật sự là bánh bao sẽ để Tiêu Lê Hoa lúc trước tiếp tục con đường làm tiểu thiếp cho người ta, vậy lúc nàng tiếp nhận thân thể này thật đúng là bị kịch rồi. Chỉ nghĩ như vậy hảo cảm đối với người nhà mẹ đẻ lại nhiều thêm vài phần rồi.

Tạ Hữu Thuận đưa Tiêu Đại Thụ trở về, Tiêu Lê Hoa nói với hấn muốn bớt chút thời gian về nhà mẹ đẻ một chuyến, Tạ Hữu Thuận gật đầu.

“Đội cắt xong lúa mạch hoa cúc thảo trong ruộng, ta và nàng cùng mang theo hai hài tử trở về.”

“Được, hoa cúc thảo ngoài đồng còn nhiều không? Ta và huynh đi nhổ a.”

Tiêu Lê Hoa nói, từ khi xuyên không tới, nàng còn chưa từng đi ra đồng, ngắm lại hoa cúc thảo kia cũng không biết là cái gì, nhưng nàng có thể đoán ra đại khái, trước kia nàng cũng không phải là chưa từng trồng qua, cũng biết rõ một ít rau đại cỏ dại hay trồng ngoài đồng, lúc này cách thời điểm thu hoạch lúa mạch còn không đến một tháng, trên ruộng thường xuyên sẽ có một ít loại cỏ dại cao hơn lúa mạch, nếu không nhổ, đến lúc đó lúa mạch bị lấn sẽ rất phiền toái.

Tiêu Lê Hoa nghĩ cũng nên đi xem ruộng nhà mình, hiện tại nàng là một nông phụ, cũng không thể luôn ở trong nhà, suy nghĩ đến phương pháp xử lý trước tiên đem mọi thứ trồng trọt tốt mới chính đáng.

Tạ Hữu Thuận nói: “Không cần, chỉ có một mẫu đất, một mình ta làm, rất nhanh có thể thu thập xong. Thương thể của nàng còn chưa khỏe ở trong nhà nghỉ ngơi đi.”

Tiêu Lê Hoa nghĩ Tạ Hữu Thuận thật là một nam nhân không tệ, có việc gì cực đều một mình hấn làm hết, nàng để cho hấn làm cái gì hấn cũng đều không từ chối, mà ngay cả nấu cơm hấn cũng làm, nam nhân như vậy ở thời đại này quả là hiếm thấy, tuy rằng ở nông thôn, trong nhà nếu có nữ nhân lại có mấy nam nhân nguyện ý vây quanh chuyện bếp núc? Tạ Hữu Thuận lại có thể làm trợ thủ giúp đỡ nàng.

“Ta không sao rồi, hai người cùng làm sẽ nhanh hơn một chút, lại nói ta cũng muốn đi xem ruộng của nhà chúng ta.”

Trong trí nhớ Tiêu Lê Hoa có mấy miếng đất như vậy, nhưng nàng còn không rõ lắm, bọn họ được chia cái nào, nàng nghĩ đến một mẫu ruộng nước một mẫu ruộng cạn, một mẫu đất cát, tổng cộng ba mẫu đất, bây giờ ruộng đồng sản lượng không cao, lại nộp thuế, đoán chừng chỉ miễn cưỡng đủ ăn thôi. Muốn kiếm tiền còn phải nghĩ những biện pháp khác. Nhưng mà nghĩ biện pháp gia tăng sản lượng trong ruộng cũng rất quan trọng, đội đi ra ruộng nàng nhìn xem những biện pháp để làm ruộng tốt, người thời đại này có biết hay không, nếu không biết thì tìm cơ hội nói với Tạ Hữu Thuận.

Tạ Hữu Thuận nghe nàng nói như vậy liền gật đầu.

Tiêu Lê Hoa thu dọn đồ đạc, Tạ Hữu Thuận đem những bàn ghế đi mượn đều trả lại, sau đó lại rửa sạch các chén đĩa mới đưa trở về, lại nói lời cảm tạ với mấy nhà, thời điểm làm xong tất cả trời đã tối rồi.

Bây giờ đã là cuối tháng năm rồi, trời tối muộn, nhưng Tiêu Lê Hoa cũng không để cho Tạ Hữu Thuận ra đồng, nàng bảo Tạ Hữu Thuận giúp đỡ nàng làm cơm tối, người một nhà vui vẻ ăn một bữa. Đồ ăn giữa trưa toàn bộ đều hết rồi, hơn nữa dù đồ ăn còn thừa nàng cũng không muốn ăn, bữa tối Tiêu Lê Hoa chuẩn bị ăn sủi cào.

Hậu viện có rau họ vừa xanh vừa non, hương vị tự nhiên tinh khiết tươi ngon vô cùng, cắt một bó to, Tạ Hữu Thuận và hai đứa con trai cùng nhau nhặt rau họ. Thạch Đầu còn có thể giúp đỡ được, còn Mộc Đầu vẫn đang chơi, nhưng nhìn bộ dáng bé rất nghiêm túc, Tiêu Lê Hoa nhìn hấn vui vẻ cũng không ngăn cản, hài tử nguyện ý giúp đỡ là một chuyện tốt. Nàng làm xong mặt bánh rồi lại bắt đầu thái thịt nhồi nhân thịt, giữa trưa đã ăn rồi hiện tại sau khi làm thịt nàng cuối cùng cũng đã hiểu rõ vì sao tiểu thuyết đều nói mùi thịt thời cô hậu rồi, thật sự rất thơm a, nghĩ lại sau khi bao thành sủi cào sẽ càng thơm, sau khi giữa trưa ăn một bữa ngon, bụng nàng lại đói rồi.

Một nhà bốn người cùng nhau làm, Tạ Hữu Thuận làm da sủi cào, Tiêu Lê Hoa gói, hai hài tử ở bên cạnh một đứa cầm một cái da sủi cào cũng học gói, rất vui vẻ thỉnh thoảng lại cười lên hai tiếng.

Rất nhanh đem sủi cào gói kỹ rồi, Tiêu Lê Hoa gói sủi cào là loại nặn mép đầy, giống như nguyên bảo, thoát nhìn vừa nhỏ vừa xinh, nhưng mà bên trong nhân bánh nhỏ lại thập phần đầy đủ.

Hai hài tử nhìn xem đều vô cùng yêu thích, Tiêu Lê Hoa đưa cho bọn chúng bao rất nhiều sủi cào thú vị, cá vàng nhỏ, bé thỏ con, chuột nhỏ, hai hài tử

nhìn thấy cười vui vẻ.

Tạ Hữu Thuận nghĩ trong lòng, người vợ này nguyên lai tay nghề tốt như vậy, có thể đợi đến nàng nghĩ thông suốt thật sự rất tốt, nghĩ đến nàng trước kia và nàng bây giờ. Tạ Hữu Thuận thầm nghĩ cho dù nàng thật sự bị quỷ nhập vào người cũng không sao cả, chỉ cần nàng vĩnh viễn không biến về nguyên bản, bọn hắn cứ vui vẻ trôi qua như vậy thật tốt.

Nấu sủi cảo xong vớt ra chậu nhỏ nhưng trong nhà lại không có đũa chũa, Tiêu Lê Hoa làm sủi tương chấm ăn vậy mà ăn cũng rất ngon.

Hai hài tử đều ăn đến no căng bụng, kêu to xoa xoa. Tiêu Lê Hoa buồn cười xoa cho bọn chúng, trong còn miệng nói đã no thì đừng có ăn nữa, có thể giữ lại mai ăn.

Tạ Hữu Thuận cũng ăn rất nhiều, hắn không cưỡng lại được, nhưng hắn không có da mặt dày như vậy bảo vợ xoa giúp hắn, nhìn Tiêu Lê Hoa uống súp sủi cảo, động tác thanh tú, trong lòng hắn tràn đầy âm áp, so với no bụng còn cảm thấy thoải mái hơn.

Người một nhà đều ăn rất no bụng, còn thừa lại một chén, giữ lại sáng mai ăn.

Trời tối đen rồi, thấp đèn lên, Tiêu Lê Hoa ở dưới đèn đom mấy cái nút, Tạ Hữu Thuận đan rổ, hai hài tử một vây quanh Tiêu Lê Hoa, một vây quanh Tạ Hữu Thuận. Thịnh thoảng nói thêm hai câu, cười nói hai tiếng bên tai. Tiêu Lê Hoa ngẩng đầu nhìn hướng Tạ Hữu Thuận, vừa vặn hắn cũng nhìn qua, dưới ánh đèn hai mắt đều phát sáng.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 19: Yêu sau khi kết hôn

Editor: Thu Huyền

Beta: Tiểu Tuyền

Buổi tối nhà nông thường ngủ rất sớm, một là vì đốt đèn dầu, hai là vì mệt mỏi sau một ngày làm việc nên cũng muốn nghỉ ngơi sớm, hơn nữa sáng ngày hôm sau còn phải thức dậy sớm.

Người nhà nông chính là như vậy, mặc kệ ngày hôm sau có việc hay không, đều là trời vừa sáng đã dậy rồi, ngoài đồng có việc thì ra đồng, nếu không có việc thì sẽ dọn dẹp trong nhà sạch sẽ, dậy trễ sẽ bị mọi người nói thành người lười, nói thành không biết sống sẽ bị người ta thấy chướng mắt, nếu nam nữ kia còn chưa có thành thân, nữ sẽ khó tìm được nhà chồng, nam sẽ không cưới được vợ tốt.

Thạch Đầu Mộc Đầu rất nhanh liền mệt nhọc, ngồi ở bên cạnh cha mẹ ngáp liên tục, mắt díp lại nhưng lại không chịu đi ngủ.

Tiêu Lê Hoa trải chăn cho bọn chúng xong rồi, lại để cho bọn chúng đi ngủ.

Thạch Đầu nói: “Mẹ, con muốn nghe mẹ kể chuyện Tề Thiên đại thánh.”

Mộc Đầu cũng nháy mắt nhìn xem, vừa nghe đến kể chuyện xưa lại nhao lên.

Tiêu Lê Hoa để cho hai đứa nằm xuống, cười nói: “Được, các con nằm xong, mẹ sẽ kể chuyện xưa cho các con. Các con chờ mẹ đem đệm giường vải xong đã, chúng ta cùng nằm chung nhé!”

Lúc này Tạ Hữu Thuận đã trải đệm giường xong, thấy Tiêu Lê Hoa đem áo ngoài cởi ra, nằm ở giữa hai hài tử, dùng một cái chăn mỏng đắp lên mình, sau đó kể chuyện xưa cho bọn nhỏ.

Tạ Hữu Thuận cũng cởi quần áo ra, tắt đèn, nằm ở trên giường gạch tròn tròn mắt nghe tiếng nói của Tiêu Lê Hoa vừa dịu dàng vừa nhẹ nhàng kể câu chuyện hắn chưa từng nghe qua, giọng nói của nàng thật hay, so với giọng nói của tất cả nữ nhân hắn từng nghe qua đều êm tai hơn, hóa ra thời điểm nàng không náo giọng nói là như thế này đây. Hơn nữa nàng kể chuyện xưa giảng dạy cũng hay, câu chuyện sinh động như vậy lại từ trong miệng nàng lưu loát nói ra, nay cả nói lắp cũng không có, so với chuyện hắn nghe được từ thuyết thư tiên sinh kể hay hơn nhiều. Nghe âm thanh như vậy, hắn cảm thấy trong lòng tựa như có cái gì cào nhẹ lấy, cảm giác rất thoải mái.

Tiêu Lê Hoa mới kể được một nửa, đã nghe tiếng hít thở đều của hai hài tử biết rõ bọn chúng đều đã ngủ rồi, đắp kín chăn mền trên người bọn chúng, sau đó nàng đem thân thể đang nằm nghiêng một chỗ quay lại, kết quả là nằm thời gian dài bị tê, trong miệng phát ra một tiếng than nhẹ.

“Làm sao vậy?”

Tạ Hữu Thuận còn chưa ngủ, nghe thấy âm thanh không đúng liền hỏi, vươn tay ra bắt lấy tay Tiêu Lê Hoa, cảm giác tim như bị cái gì nắm lấy vững vàng không có buông tay ra.

Tiêu Lê Hoa cười nói: “Không có việc gì, chỉ là nằm nghiêng lâu có chút tê cứng, nằm một chút là tốt rồi.”

Sau đó hai người đều không nói, Tiêu Lê Hoa muốn rút tay ra, nhưng không có thành công, nàng cũng không có động, nghe tiếng Tạ Hữu Thuận hít thở, tim đập như trống trong lồng ngực, nàng cũng định làm Tiêu Lê Hoa rồi, cũng biết Tiêu Lê Hoa là phụ nữ có chồng, đều có hai hài tử rồi, nhất định sẽ làm cái chuyện kia, lại nói thời điểm nàng làm Tiêu Lê cũng không phải là không có trải qua chuyện này, nên đối với việc này cũng không sợ hãi. Tạ Hữu Thuận là nam nhân không tệ, theo lý là có thể tiếp nhận, nàng nghĩ đến Tạ Hữu Thuận nếu thật sự muốn, nàng cũng sẽ không cự tuyệt, chỉ là có đôi khi nghĩ thì dễ dàng, thật sự gặp phải vẫn có chút khản trương.

Tạ Hữu Thuận cảm giác được Tiêu Lê Hoa muốn rút tay về, trong lòng có chút phức tạp, lúc trước hấn lấy Tiêu Lê Hoa, Tiêu Lê Hoa cũng không muốn gần gũi hấn. Hấn cũng không thích Tiêu Lê Hoa, nhưng đó là vợ hấn, Tiêu Lê Hoa giãy vò như vậy, hấn không đánh nàng cũng không mắng nàng, nhưng đôi khi trong lòng có đôi chút ức khí, cũng có thể xuống tay, ngấm lại cưới vợ không tốt, dù sao cũng phải sanh con, hài tử chính là chỗ dựa của hấn, cứ dần dần, u mê như vậy mà có hai đứa bé.

Hiện tại Tiêu Lê Hoa không giống như trước rồi, Tạ Hữu Thuận phát hiện mình thực yêu thích người vợ hiện tại, bởi vì trong lòng dễ ợt, dù là trong nội tâm còn muốn, thấy nàng không muốn nên cũng không hạ thủ, cho nên hấn chỉ nắm chặt tay của nàng.

Tiêu Lê Hoa đợi cả buổi không thấy Tạ Hữu Thuận có động tác gì, nhẹ giọng hỏi: “Chàng ngủ rồi?”

“Không có, ta đang nghĩ có phải muội còn không muốn cùng ta làm chuyện kia.”

“Chàng nói cái gì đấy...” Tiêu Lê Hoa có chút kinh ngạc, không nghĩ tới Tạ Hữu Thuận lại nói thẳng ra lời này, mặt nàng có chút nóng lên, lại muốn rút tay lại nhưng vẫn không có thành công.

“Ta chỉ là trên đầu bị thương chưa khòe... Đương nhiên, ta và chàng tuy đã sống chung những năm qua, nhưng mà những năm này vẫn luôn cãi nhau ầm ĩ, thoáng cái thân mật... trong lòng có chút không được tự nhiên. Ta có chút khản trương, nhưng nếu chàng cho ta một chút thời gian, qua một thời gian ngắn là tốt rồi, chúng ta ở chung nhiều hơn một chút, ta nhất định có thể tự nhiên mà tiếp nhận chàng. Kỳ thật ta không ghét chàng, chàng rất tốt.”

Tiêu Lê Hoa nói một hơi xong, không biết Tạ Hữu Thuận có đáp ứng cho nàng thời gian không, nàng nghĩ không phải có câu kết hôn trước yêu đương sau sao? Bọn họ cũng nên nói chuyện yêu đương. Nếu Tạ Hữu Thuận không có dễ ợt cảm giác của nàng, nàng cũng sẽ không cự tuyệt hấn, nhưng bây giờ hấn hỏi nàng, nàng cũng muốn tranh thủ một ít thời gian cho bản thân. Cho dù đời trước bị chồng trước tổn thương nên đối với tình yêu không quá nóng bỏng rồi, nàng cũng muốn cùng với trượng phu này quen thuộc thân thiết rồi mới quan hệ thân mật.

Tạ Hữu Thuận nghe Tiêu Lê Hoa nói ban đầu còn có chút sa sút, đợi nghe đến câu cuối cùng kia, hấn liền cao hứng trở lại, vợ nói không ghét hấn, còn nói mình rất tốt.

“Vậy chúng ta cứ từ từ ở chung một thời gian ngắn.”

Tạ Hữu Thuận nghĩ trong khoảng thời gian này mình đối với vợ tốt hơn một chút, đem tình cảm bồi dưỡng tốt rồi, sau đó làm tiếp chuyện cuối cùng kia, nghĩ đến chuyện kia, phía dưới Tạ Hữu Thuận đã xù xuống rồi lại có phản ứng đi lên. Hấn cố gắng điều hòa khí tức, thật đúng là chịu tội, trước kia cũng không có như vậy, xem ra vì vợ thay đổi tốt hơn hấn mới có hào hứng, chỉ tiếc vợ thay đổi tốt hơn, hấn cũng không thể đối với nàng như trước rồi.

Tiêu Lê Hoa nghe được Tạ Hữu Thuận đồng ý, tâm treo cao rốt cục cũng buông xuống.

“Ngủ đi.” Tạ Hữu Thuận nằm cạnh, duỗi tay ra ôm lấy Tiêu Lê Hoa, nắm thật chặt sau đó không buông ra.

Tiêu Lê Hoa cũng không có cự tuyệt hấn thân cận, hai mắt nhắm lại, lập tức ngủ rồi.

Một đêm này Tiêu Lê Hoa ngủ đặc biệt ngon, thế nên sáng sớm tỉnh lại phát hiện ngoài trời đã sáng rồi, nàng đứng lên xem xét, chẳng những Tạ Hữu Thuận đã dậy, mà ngay cả hai đứa con trai đều không thấy bóng dáng, ngấm lại mình chắc là ngủ say như chết rồi. Đoán chừng lúc trước luôn lo lắng Tạ Hữu Thuận làm cái gì với nàng cho nên ngủ nông, vừa nghe hấn cam đoan đã dễ tâm xuống mà ngủ như chết rồi.

Tiêu Lê Hoa bắt đầu mặc quần áo tử tế, gấp chăn mền xong, sau đó đi giày xuống đất, trước tiên ở tiền viện tìm hai hài tử, thấy cửa lớn vẫn đóng, biết rõ bọn chúng không có đi ra ngoài, lại về phía hậu viện tìm, quả nhiên thấy hai cái bóng nhỏ ngồi xổm trước chuồng gà, hai mắt gắt gao nhìn chăm chăm bốn con gà, bốn con gà dưới cái nhìn chăm chăm kia đặc biệt yên tĩnh, một bộ như lâm đại địch, làm Tiêu Lê Hoa cười thật to.

“Thạch Đầu, Mộc Đầu, đừng có nhìn chăm chăm mấy con gà kia, cứ nhìn chăm chăm, chúng lại sợ không dám đẻ trứng đấy.”

“Mẹ, mẹ dậy rồi!”

“Me, chờ nhặt trứng!”

Hai hài tử toàn bộ đều chạy đến bên cạnh Tiêu Lê Hoa, hài tử chính là như vậy, lúc trước nếu cha mẹ không tốt, chỉ cần đối tốt với bọn chúng, bọn chúng lập tức thân cận. Hiện tại bọn chúng đối với Tiêu Lê Hoa rất dễ thân cận, một đứa lôi kéo y phục của nàng, một đứa trực tiếp nhào vào trên người nàng, ôm nàng.

Tiêu Lê Hoa cúi đầu xuống hôn mỗi đứa một cái nói: “Đợi khi nào nghe thấy chúng kêu cục tác cục tác thì các con lại đi xem, đẻ xong trứng gà cũng giống như đánh thắng trận vậy. Các con cứ nhìn chăm chăm vào chúng, chúng nó làm gì có tâm tư chiến đấu, toàn bộ coi các con là địch nhân rồi. Dù là

nhìn chăm chăm cũng phải ản núp đi a.”

Hai đứa bé ngoan ngoan gạt đầu, một bộ bùng tình đại ngộ, nhìn Tiêu Lê Hoa lại hôn hai nhóc mấy cái. Nghe nói hai nhóc đôi bụng, nằng đi đến phòng bếp nhìn thấy còn không ít sủi cảo, liền hâm nóng lên một chút, giữ lại một nửa, một nửa khác làm thành súp sủi cảo, đem sủi cảo cho hai hài tử, nằng uống một ít súp, đem phần còn lại đổ vào trong chén, bỏ vào trong giỏ xách, chuẩn bị đi ra đồng.

Ngày hôm qua nói muốn đi theo ra đồng một lúc, kết quả đã dậy muộn, hiện tại thuận tiện đưa cơm cho Tạ Hữu Thuận, lại giúp đỡ một chút. Hai hài tử tất nhiên cũng đi theo cùng. Mấy từ ba người khóa cửa liền đi ra ngoài.

Tạ gia nhà cũ bây giờ ở phía tây của thôn, bọn họ lại ở phía đông thôn, phải đi qua toàn bộ thôn, dọc theo đường này Tiêu Lê Hoa nhìn thấy người liền cười cười, trong trí nhớ nếu có quen biết, cảm thấy không sai sẽ kêu lên một tiếng, nhân phẩm tốt thì không cần nói. Người trong thôn thấy nằng đều nghĩ, đứa con dâu thứ tư của Tạ gia này thật sự đại nạn không chết còn thay đổi tính tình, khó trách mọi người đều nói nằng bị quỷ nhập vào người. Có điều bây giờ nhìn nằng thấy người thì chào hỏi, nhận ra không ít người, cái này không phải quỷ nhập vào người, là quỷ sao có thể rõ ràng mình bạch như vậy. Có người tốt tính nhìn trên mặt nằng tươi cười, gọi người cũng ngọt liền nói chuyện cùng nằng.

Tiêu Lê Hoa nói chuyện rất thân thiện, lại hết sức làm cho chính mình dung nhập vào một ít tính cách của Tiêu Lê Hoa, để cho người ta cho rằng Tiêu Lê Hoa thay đổi tính tình.

Có người lạnh mồm lạnh miệng sẽ đem chuyện nằng bị quỷ nhập vào người nói ra.

Tiêu Lê Hoa cười nói: “Ta không phải quỷ nhập vào người. Chỉ là vừa từ cõi chết bái kiến Diêm Vương trở về, sợ quá rồi nên muốn sống thật tốt. Kết quả này liền có người nói xấu rồi. Ta cũng biết là ai nói, ta chỉ vì nhìn mặt mũi Lý gia mới không muốn đi gây chuyện thôi, nếu không chỉ việc làm dâu ta bị thương này ta sẽ không để yên cho nằng ta. Thật sự là không muốn cho người khác tốt mà, ra tay ác như vậy, đây là trách ta không chết đi, nên muốn để cho người khác hạ thủ hại ta lần nữa. Loại người này về sau các người hãy cách xa một chút, nếu không cẩn thận cũng bị nằng lấy dao đâm sau lưng.”

Tiêu Lê Hoa biết là Dương Thủy Đào truyền những lời đồn đãi này cho nằng rồi, trong lòng nghĩ nữ nhân này thật sự là làm cho người ta khó chịu.

Nhìn Tiêu Lê Hoa rời đi, những nữ nhân kia nói, Tiêu Lê Hoa quả nhiên chính là Tiêu Lê Hoa, vẫn rất lợi hại, hơn nữa từ trong lời nằng nói biết rõ nằng đoán được là con dâu thứ hai của thôn trưởng nói xấu sau lưng nằng. Nghĩ lại Dương Thủy Đào cũng quá đáng, suýt nữa đã hại chết người ta, giờ lại nói người ta bị quỷ nhập vào người, quả thực là không muốn người ta sống tốt a.

Có người nói có lẽ không phải Dương Thủy Đào truyền lời... sau đó đã có người nói là nghe được Dương Thủy Đào giặt quần áo ở bờ sông đã từng nói qua Tiêu Lê Hoa bị quỷ nhập vào người. Mà người nói lời này trước hết lại là Chu đại tẩu, đó là người có quan hệ tốt với Dương Thủy Đào, cho nên việc này xem ra có liên quan tới Dương Thủy Đào thật rồi.

Rất nhanh trong thôn lại truyền ra, nói Tiêu Lê Hoa biết là Dương Thủy Đào nói xấu nằng, chỉ là không thêm so đo với nằng ta thôi.

Sau khi Dương Thủy Đào nghe nói vậy, tức giận đến mặt thoát đỏ thoát trắng, còn bị đại tẩu Dương thị nói cho cha chồng biết, khiến cha chồng quở trách nằng một trận. Nằng càng chán ghét Tiêu Lê Hoa rồi.

Tiêu Lê Hoa ra đồng, nhìn một mảng lúa mạch trên đồng, rất xa đã nhìn thấy thân ảnh của Tạ Hữu Thuận, Thạch Đầu cùng Mộc Đầu lớn tiếng gọi cha, chẳng những Tạ Hữu Thuận xoay người lại mà có không ít mọi người cũng xoay người lại.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Trứng trà (*)

Là món ăn của người Quảng Đông Trung Quốc, là quả trứng luộc được làm nát nhẹ sau đó quả trứng được nấu lại trong nước trà có bỏ vào gia vị và sốt (theo wiki)

Bây giờ cách thời gian thu hoạch lúa mạch còn gần một tháng, chính là thời điểm lúa đang xanh vàng, lúc này hơn mười mẫu ruộng cùng nối liền một chỗ như một dải lụa xanh mượt thật là một cảnh quan hấp dẫn người nhìn.

Tiêu Lê Hoa đứng ở bên cạnh ruộng lúa mạch, nghĩ tới quê quán đời trước, khi đó trên ruộng có cha mẹ của nằng, mà bây giờ trong ruộng có nam nhân của nằng cùng hai hài tử bên cạnh đang làm việc là thân nhân của nằng, nằng cảm thấy mình dường như thoáng cái đã dung nhập vào thời không này, không bao giờ muốn rời đi nơi này.

“Hữu Thuận, vợ ngươi đến rồi kia! Trong tay còn cầm rổ, không phải là đưa cơm tới cho ngươi chứ?”

“Có thể nha, nghe nói vợ ngươi hiện tại thay đổi tính tình, nấu cơm cũng thơm ngon vô cùng, nếu mang nhiều có thể chia cho ta một chút không?”

“Vợ người ta đưa cơm tới, ngươi đoạt cái gì? Muốn ăn thì để cho vợ của ngươi làm đi!”

“Ta chính là muốn nếm thử, lại không có ăn hết...”

Người ruộng bên cạnh thấy Tạ Hữu Thuận đi về hướng bờ ruộng đều trêu chọc hân.

Tạ Hữu Thuận cười nói lại vài câu, rất nhanh đi đến đầu bờ ruộng rồi nói: “Sao nàng lại tới đây? Trong giỏ này xách cái gì vậy?” Tạ Hữu Thuận nhìn cái rổ đầy nắp, hơn nữa bên trên còn đầy một tầng vải bố, nghĩ là đồ ăn, nhưng mà trong lòng cũng không xác định, còn phải hỏi lại một chút. Hơn nữa cho tới bây giờ Tiêu Lê Hoa chưa bao giờ đưa com cho hân, cho dù biết rõ nàng thay đổi tốt hơn, cũng có chút không dám tin tưởng.

Tiêu Lê Hoa nói: “Đi đưa com cho chàng, qua bên kia ăn đi. Buổi sáng tại sao chàng không gọi ta? Ta đã làm xong com chúng ta cùng đi, ngày hôm qua không phải đã nói rõ rồi à?”

“Thấy nàng ngủ rất ngon nên không gọi nàng dậy, lại nói chỉ có một mẫu ruộng này cũng sắp xong rồi.”

Tạ Hữu Thuận và Tiêu Lê Hoa đi đến dưới một gốc cây, chỗ đó có mấy tảng đá, là nơi mọi người dùng để nghỉ ngơi, hân mở rổ ra, bên trong có một cái hũ nhỏ, còn có một chén, tất cả đều dùng chén đĩa có sẵn, đợi mở hũ ra nhìn thì bên trong là súp, trong chén là sủi cào, nhìn đã biết rõ còn nóng. Dạ dày hân đang trống rỗng lập tức càng cảm thấy đói bụng. Đợi Tiêu Lê Hoa đưa thìa cho hân, hân lập tức ăn, cảm thấy thật là ngon.

Tiêu Lê Hoa nghe hân nói như vậy, nghĩ lại người này thật biết thương yêu người khác, nhìn hân ăn từng ngậm từng ngậm ngon như vậy, liền đưa súp qua cho hân.

Thạch Đầu Mộc Đầu ngồi ở bên cạnh nhìn cha mình ăn, cuối cùng cha lại phân ra một cái sủi cào cho hai nhóc, ăn rất ngon.

Bên cạnh có người làm việc mệt mỏi đi qua nghỉ ngơi thấy một nhà bốn người đang ăn, thầm nghĩ Tạ Hữu Thuận thật đúng là khổ tận cam lai (thời kỳ cực khổ đã qua) rồi, nhìn Tiêu Lê Hoa cười như vậy, đầu còn là nữ nhân mặt lạnh như băng, thô bạo lúc trước, lại nhìn cái sủi cào hình dạng đẹp mắt kia, có thể nhìn ra là một người tài giỏi đấy, quả thực là một người vợ hợp cách người người muốn cưới đấy.

Những người ở bên cạnh nói chuyện cười đùa cùng Tạ Hữu Thuận, Tiêu Lê Hoa ở một bên thỉnh thoảng đi theo nói vài câu, đại đa số là cùng nữ nhân nói chuyện, nàng không biết thời đại này đối với nam nữ đại phòng có coi trọng không, cho nên vẫn ít nói chuyện với nam nhân. Nàng có giọng nói hay, hơn nữa còn luôn tươi cười, nên không làm cho người ta chán ghét, mấy nữ nhân thấy nàng như vậy thái độ cũng khá tốt.

Tiêu Lê Hoa nghĩ kỳ thật những người nông dân này không phải tất cả đều là cực phẩm, đại đa số vẫn rất chất phác, về sau nàng phải sinh sống ở cái thôn này, nên không muốn là kẻ địch của tất cả mọi người, mấy nữ nhân như Tạ gia, còn có Dương Thủy Đào và Chu đại tẩu, nữ nhân như vậy càng ít càng tốt.

Đợi Tạ Hữu Thuận ăn xong, lại muốn ra đồng làm việc, bất quá hân không cho Tiêu Lê Hoa đi, nói trên đầu nàng bị thương còn chưa khoẻ lại, hơn nữa việc còn lại không có bao nhiêu, hân làm một lúc nữa là xong. Tiêu Lê Hoa cũng không có kiên trì, nhưng trong nội tâm lại nghĩ, ngày hôm qua nàng nói muốn đi theo ra đồng, Tạ Hữu Thuận chắc là không có ý định để cho nàng làm việc rồi?

Tiêu Lê Hoa cùng hai hài tử hái rau dại, thời điểm này rau dại rất nhiều, nhưng cũng có không ít người hái đấy, dù hôm nay hái qua, vài ngày lại mọc một ít mầm non rồi, nhưng cũng rất nhanh bị người hái đi.

Thạch Đầu và Mộc Đầu dẫn Tiêu Lê Hoa đi đến nơi bọn chúng biết hái rau dại, ngược lại hái được một rổ. Bên trong có cây dương xỉ cây tề thái còn có một chút cây rau dại Tiêu Lê Hoa ghi nhớ trong đầu mà rất lâu không có nhìn thấy, nghĩ đến hương vị rau trộn, Tiêu Lê Hoa cảm thấy nước miếng đã tràn ra rồi, cái này so với mùi thịt càng làm cho nàng thêm hơn.

Đợi hái đủ rau rồi, bọn họ trở về bên cạnh ruộng, thấy Tạ Hữu Thuận còn một ít nữa là làm xong.

Tạ Hữu Thuận thấy Tiêu Lê Hoa nhìn phần ruộng của bọn hân, ba khối ruộng này đều không ở cùng một chỗ, cái chính giữa phải đi không ít đường, nhất là khối đất cát kia, là miếng đất xa nhà họ nhất trong các miếng đất, hơn nữa là khoảnh thu nhập ít nhất hàng năm, hiện bên trong đang trồng khoai lang, đến lúc đó khoai lang cũng có thể thu được hơn nửa năm lương thực rồi. Mà khối ruộng nước kia bên trong đang trồng mạ, một mảnh xanh mơn mẫm, nhìn làm cho người ta yêu thích.

“Ngoại trừ một tháng sau sẽ thu hoạch lúa mạch, hiện tại trên ruộng không có việc gì nữa. Đúng không?”

Tiêu Lê Hoa hỏi Tạ Hữu Thuận, Tạ Hữu Thuận gật đầu, thầm nghĩ hiện tại ở riêng rồi, hân cũng không thể tiếp tục ở bên ngoài làm công rồi, không thể để vợ và hài tử ở nhà, vạn nhất có chuyện gì thì hỏng mất. Chỉ là nghĩ đến không đi làm công, chỉ dựa vào mấy mảnh đất sống qua ngày cũng quá khó khăn, có thể ăn no hay không đều là vấn đề. Hơn nữa bọn hân còn thiếu mấy khoản nợ, tuy Vương Đại Sơn không thúc giục, nhưng không thể không trả, tiền của người ta cũng không phải từ gió lớn thổi đến. Nhưng mà trong nhà có thể làm cái gì đây? Tạ Hữu Thuận thầm nghĩ nếu thật sự không được thì lại đi lên núi.

Tiêu Lê Hoa nghe Tạ Hữu Thuận nói không có việc gì, đang nghĩ ngơi biện pháp gì để kiếm tiền, chợt nghe đến Tạ Hữu Thuận nói hân muốn lên núi đi săn.

“Lên núi? Vậy phải mang ta theo.”

Tiêu Lê Hoa nhìn núi lớn phía xa, nhìn phần núi từ màu xanh lục trải dài đến màu đen kìa, thầm nghĩ chỉ cần không phải núi hoang thì nói không chừng trên núi cũng có chút thu hoạch.

Tạ Hữu Thuận lập tức lắc đầu nói: “Không được, ta muốn vào núi sâu, nàng ở nhà để chiều có hài tử.”

“Núi sâu?” Tiêu Lê Hoa nhớ lại trong núi sâu hình như có dã thú, người trong thôn này đều không dám đi vào bên trong quá sâu, gan lớn hơn chút cũng chỉ đi tới giữa núi. Tạ Hữu Thuận đi núi sâu là có thể săn được con mồi nhưng mà quá nguy hiểm. “Không được, chàng không thể vào núi sâu, như vậy quá nguy hiểm. Ta không muốn làm quả phụ. Chàng đừng cho rằng ta nói chuyện không dễ nghe, ta chỉ lo lắng cho chàng, dù sao không cho chàng đi, trong nhà thiếu nợ chúng ta cùng nhau nghĩ biện pháp kiếm tiền, không đáng đi dốc sức liều mạng.”

Tạ Hữu Thuận nhìn Tiêu Lê Hoa, nàng đang lo lắng cho mình đó sao?

“Ta đi đến giữa sườn núi thôi, chỗ đó không có dã thú, ta có thể săn chút ít thỏ con gà rừng cũng có thể cải thiện chút sinh hoạt.”

Tạ Hữu Thuận nói, hẳn không nghĩ ra được cái phương pháp gì có thể kiếm tiền nhanh hơn, hơn nữa mình bắn tên cũng không tệ lắm, lại mang theo thanh đao, có lẽ cũng không vấn đề.

Tiêu Lê Hoa trừng hăn nói: “Muốn đi thì mang ta theo, ta không tin chàng mang ta theo còn có thể đi vào nơi nguy hiểm.”

Tạ Hữu Thuận không phản đối nữa, thầm nghĩ bộ dáng Tiêu Lê Hoa trừng mắt rất giống trước kia, nhưng lúc này hẳn nhìn thấy lại thuận mắt, bởi vì biết rõ nàng vì tốt cho hăn. Nếu mình thực sự có chuyện gì, nàng và hài tử sẽ làm sao đây? Tạ Hữu Thuận chỉ có thể nghĩ biện pháp kiếm tiền khác.

Tạ Hữu Thuận bỏ ý niệm lên núi sâu đi săn kiếm tiền, Tiêu Lê Hoa lại nhìn cái núi lớn kia nghĩ đến có cơ hội nhất định sẽ đi lên đó nhìn xem, có điều phải chờ một chút, hiện tại mùa xuân đúng là thời điểm dã thú hung mãnh nhất, vẫn không nên đi, đợi đến lúc mùa thu là thời điểm trên núi thực vật tươi tốt sẽ có thu hoạch nhiều a. Đợi đến khi đó thân thể mình cũng tốt hơn rồi.

Buổi trưa đi về nhà, Tiêu Lê Hoa làm món tim heo, lại nấu com cao lương, bao nhiêu năm không ăn com cao lương rồi, lại không thấy khó ăn, nhưng nghĩ đến vẫn là ăn com trắng ngon hơn, nhìn hai hài tử, nàng càng muốn kiếm nhiều tiền hơn, đến lúc đó cho bọn hăn ăn thật ngon, nuôi trắng mập lên một ít, như vậy mới đáng yêu, hiện tại thật sự quá gầy.

“Mẹ, mẹ, gà mái đẻ trứng rồi! Có bốn quả!”

Thạch Đầu đã chạy tới, mỗi tay cầm một quả trứng gà, đằng sau mỗi tay Mộc Đầu cũng cầm một quả trứng gà, kết quả tay bé quá nhỏ cầm không chặt, vừa chạy, suýt nữa thì rơi mất, bé sợ hãi nên bị ngã, nằm rạp trên mặt đất, trong tay còn chặt chẽ cầm trứng gà, bị đau mà vẫn cười toe toét miệng, trong mắt dâng đầy nước mắt, nhìn Tiêu Lê Hoa kêu mẹ.

Tiêu Lê Hoa đau lòng chạy tới ôm bé dậy, nói: “Bảo bối không khóc! Đau, mẹ thổi cho, thổi thổi liền không đau.”

Tiêu Lê Hoa đặt bé ở trên ghế, vén quần của bé cùng ống tay áo lên nhìn xem, phát hiện đều có chút rớm máu rồi, thấy trong tay bé còn nắm trứng gà kia, thật sự là vừa đau lòng lại vừa muốn cười, từ trong tay bé lấy trứng gà ra, nói: “Đứa nhỏ ngốc này, trứng gà vỡ thì vỡ, vì hai quả trứng gà mà làm mình bị ngã. Về sau không được như vậy nữa.”

“Mẹ, trứng gà có thể bán tiền, ăn ngon.”

Mộc Đầu nói chuyện rất lưu loát rồi, mặc dù thỉnh thoảng sẽ có ấp úng chút, nhưng có thể làm cho người ta hiểu rõ, giọng nói mềm mại, làm cho tim người mềm nhũn.

Tiêu Lê Hoa điểm cái mũi nhỏ của bé nói: “Con té bị thương đáng giá tiền nhiều hơn ah, mẹ đau lòng, trứng gà vỡ chỉ có 100 đồng, chỉ cần không có ngã đến con mẹ sẽ không đau lòng. Lần sau còn như vậy cứ đem trứng gà ném đi, không thể bị ngã nữa biết không? Con so với trứng gà quý trọng hơn nhiều.”

“Mẹ___ người tốt hơn Tam bá mẫu, nàng nói con so với trứng gà còn kém hơn, nói không để cho con ăn.”

Mộc Đầu kéo dài giọng điệu, có chút làm nũng, mẹ đối với bé thật tốt, trước kia Tam bá mẫu mắng liên mắng hăn, cho nên bé vẫn cho rằng trứng gà rất quý trọng, so với mình còn quý trọng hơn.

Tiêu Lê Hoa nghe xong trong lòng không vui, Lý thị này thực đáng giận, nào có ai nói chuyện với hài tử như vậy, xem hai hài tử nhà nàng ta lớn lên trắng trẻo khoẻ mạnh, rõ ràng là ăn ngon hơn không ít, lại đi nói cháu trai như vậy, thật độc ác!

“Đừng nghe Tam bá mẫu các con nói, Mộc Đầu Thạch Đầu nhà chúng ta là châu là ngọc, không phải một quả trứng gà có thể so sánh? Chúng ta muốn ăn bao nhiêu trứng gà thì ăn bấy nhiêu! Mẹ làm trứng gà luộc, trứng trần nước sôi, trứng tráng, còn làm trứng gà muối, ừ, còn có trứng trà! Mẹ đem trứng gà cho các con ăn đủ! Về sau trứng gà nhà chúng ta không bán, toàn bộ đều cho các con ăn hết.”

Tiêu Lê Hoa nghĩ người trong nhà thân thể đều không tốt, nhất là hai hài tử, để cho bọn chúng ăn ngon nhiều hơn.

“Mẹ, cái gì là trứng trà a?”

Hai hài tử nháy mắt tò mò, nghe được mẹ nói nhiều món ăn ngon như vậy, nước miếng đều sắp chảy xuống rồi, tuy nhiên hai bé còn chưa có ăn qua,, lại ngăn cản không được tâm tư muốn ăn của hai bé.

Tiêu Lê Hoa nghe xong, trong lòng nghĩ hai hải tử này còn chưa có ăn qua trứng trà ah, nàng làm cho bọn chúng ăn là được rồi.

Đúng lúc này Tạ Hữu Thuận cũng hỏi một câu: “Cái gì là trứng trà vậy?”

Tiêu Lê Hoa nghe xong, thầm nghĩ Tạ Hữu Thuận cũng chưa từng nghe qua, không thể nào? Ngay cả cái này đều chưa từng nghe qua? Nhưng mà trong nội tâm nàng đột nhiên nghĩ đến một khả năng, là cái thế giới này không có trứng trà.

Bạn đang đọc truyện *Xuyên Qua Nông Phụ Làm Giàu Nuôi Con* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.